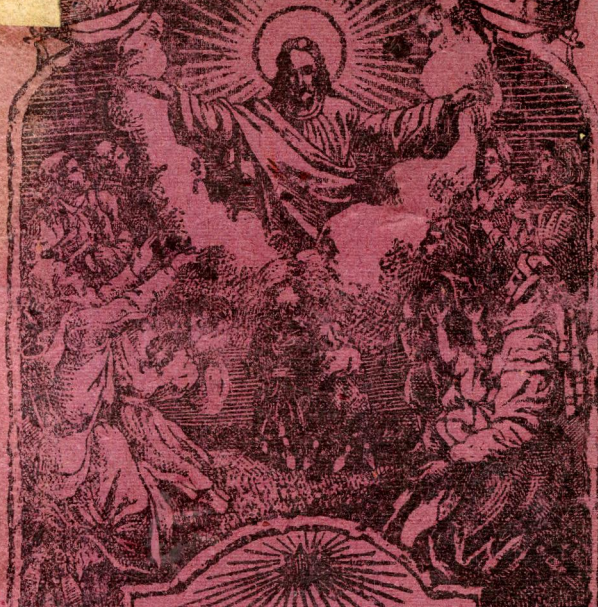

Ж-6004

ПРИЙМІТЕ КО МНІ ВСІ

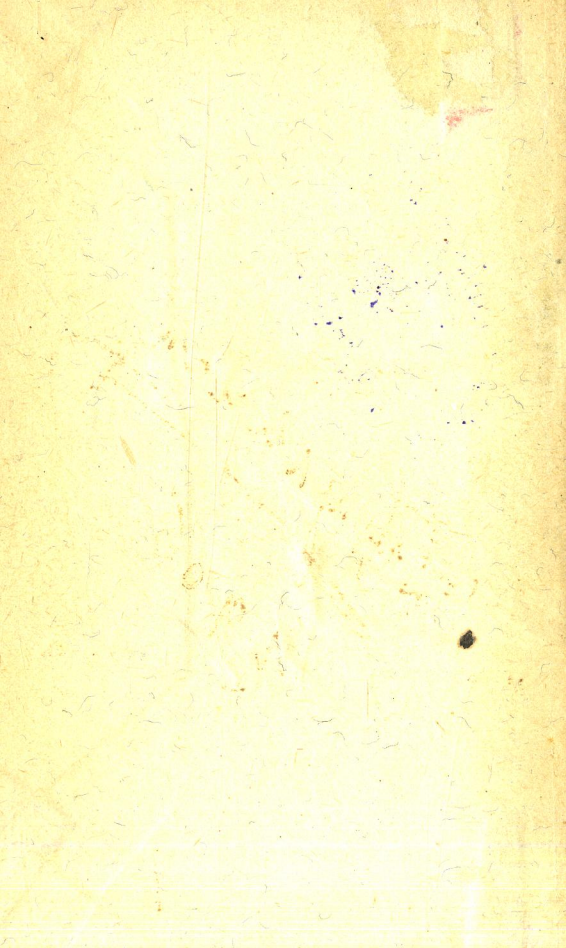

КНИЖОЧКА

К. В.

МИСІЙНА

1906

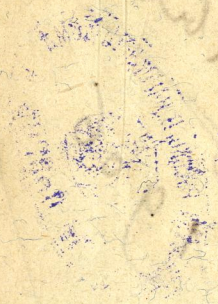
СВЩ. Л. ДЖУЛЬНСКИЙ

Редакторъ „Посланика“
и „Книжечекъ мисійныхъ“
ЛАПШИНЪ П. БЕРЕЖАНЫ.

ЗЗ200
58

~~Л. Джульнск~~
1906

Handwritten text in a cursive script, likely in Chinese, is visible on the right side of the page. The text is partially obscured by a diagonal line and some other markings.

Рѣкъ 1906. Число 1.

33200

Книжочка
Мисійна.

Цѣна 3 кр.

ПЕРЕМЫШЛЬ

въ печатнѣ „Удѣловой“ подъ варядомъ

— — — — — І. Лавора. — — — — —

1906.

Рѣкъ 1906.

КНИЖОЧКА МИСИЙНА.

Число перше

Накладомъ свящ. Л. Джулынського
РЕДАКТОРА „ПОСЛАННИКА“.

„КНИЖОЧКИ МИСИЙНІЙ“

выходятъ каждого мѣсяця и стоятъ рѣчно:

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

❖ Менше якъ 5 не посылає ся. ❖

ПЕРЕМЫШЛЬ.

--- Накладомъ свящ. Л. Джулынського. ---

Зъ печатнѣ „Удѣловой“ подъ зарядомъ І. Лавора.

1906.

Святї Сергій и Вакхъ.

ЛЕНИНСКАЯ БИБЛИОТЕКА

АН УРСР

№

1689561

На новый рѣкъ.

Молебнo

И. Д.

Бла- го- сло- ви Бо- же намъ на новый

рѣкъ, Щобы бувъ ща- сли- вый кождый чо- ло-

вѣкъ, Щобы намъ въ здо- ро- вю плы- ли днѣ жи-

тя, Що- бы всѣ сла- ви- ли. И лю- бы- ли Тя.

Благослови Боже,
Намъ на Новый Рѣкъ,

103880

Щобы бувъ щасливый
Кождый чоловѣкъ —

Щобы намъ въ здоровю
Плыли днѣ жита,
Щобы всѣ славили
И любили Тя!

Сыну Божій Христе
Зроджений для насъ,
Дай намъ для спасеня
Зачати той часъ —

Щобы мы грѣхѡвъ ся
Всякихъ стерегли,
Въ згодѣ и любви
Жити всѣ могли.

Благослови рѡкъ той
Мати Пресвята,
Щобы ся родили
Пшеницѣ, жита —

Щобы мы не знали
Голоду, вѡйны,
Вѡдъ огня и нужды
Насъ охорони.

Такъ зъ тымъ новымъ рокомъ
 Господа просѣмъ,
 А Богъ допоможе
 Певно людямъ всѣмъ
 И Пречиста Мати
 Руского краю
 Дастъ намъ вѣкъ щасливый
 И любовь свою!

Свщ. Иванъ Дуцько.

Святї Сергій и Вакхъ.

На дворѣ цѣсаря Максиміяна най-
 першими достойниками — секрета-
 рами були Сергій и Вакхъ. Понеже
 цѣсарь почитавъ ихъ високо и ишовъ
 за ихъ радою, то другї дворяне за-
 видували имъ сего и оскаржили ихъ
 обохъ, що они вже вѣдъ давна при-
 няли христїянство. Максиміянъ не
 дѣлавъ зъ разу ужитку зъ удѣленою
 собѣ вѣдомости. Дперва, коли одного

разу, устроивъ цѣсарь набоженство, на котрѣмъ самъ бувъ присутнымъ въ крузѣ своихъ дворянъ, спостерѣгъ що Сергій и Вакхъ вѣдлучили ся вѣдъ свиты и позѣстали передъ дверми святынѣ. Казавъ ихъ увязнити, ставити передъ собою и вытолкувати ся зъ свого поступованя. Смѣло визнавали, що суть христіянами и для того до святынѣ поганьскихъ входить не можуть. Служать цѣсареву вѣрно, але въ справахъ совѣсти повиннѣ мати цѣлковиту свободу. Розгнѣванный цѣсарь казавъ зъ нихъ здерти вѣдзнаки урядовѣ, облечи на посмѣховиско въ жѣночу одежу, заложити ланцухъ на шию и такъ на встыдъ и ганьбу опроваджувати по мѣстѣ. Жаль зробило ся Максиміянѣ, що старыхъ, ошитныхъ другѣвъ поганьбивъ публично; тожъ почавъ лагѣдно ихъ переконувати, щобы повернули до старои вѣры. Бо кимже бувъ Христосъ? — казавъ до нихъ. Сыномъ теслѣ умученымъ на крестѣ. Вытолковали се-

наторы цѣсаревѣ, що злѣсть жидѣвска
 распяла посланого Спасителя свѣта,
 але тая смерть и опѣсля славне вос-
 кресеніе естъ хвалою для Христа а
 соромомъ для жидѣвъ. Цѣсаревѣ жале
 було своихъ вѣрныхъ дворянъ а зъ
 другой стороны хотѣвъ удержати
 повагу религіи поганьской; тожъ вы-
 славъ ихъ до старости Антіоха, звѣ-
 стного зъ жестокости. Зъ початку
 лагѣдно намовлявъ ихъ до выреченя
 ся Христа, колиже они жертвъ идо-
 ламъ зложити не хотѣли, казавъ ихъ
 найпервше жестоко мучити, а опѣсля
 стяти мечемъ головы. Дѣялось тоє
 року 290.

Чудеснымъ способомъ защеплявъ и
 розпространявъ Г. Богъ вѣру Христову
 посередъ лютыхъ гоненій. До безчислен-
 ныхъ мученикѣвъ тыхъ часѣвъ вѣдносятъ
 слова пророка Езекиила: „К р о в і ю
 твоею живъ будешъ“ — бо проля-
 тіемъ крови своєї набували они животъ
 вѣчный. Мы же посѣдаемъ вѣру св., тоє
 найбѣльше сокровище безъ всякой страты

дочасной и безъ гоненія за вѣру. Уважаймо, щобы той даръ лѣнивствомъ нашимъ и рѣвнодушіемъ не утратили. Послѣдуючи примѣру св. Мученикѣвъ, жиймо по приписамъ вѣры и просѣмъ Г. Бога о скрѣпленіи нашей вѣры, особенно въ покусахъ противъ вѣры а тогды вѣра буде для насъ сильнымъ щитомъ, въ ко-трѣмъ возможемо всѣ розпаленіи стрѣлы лукавого духа угасити. (Ефес. VI. 16.)

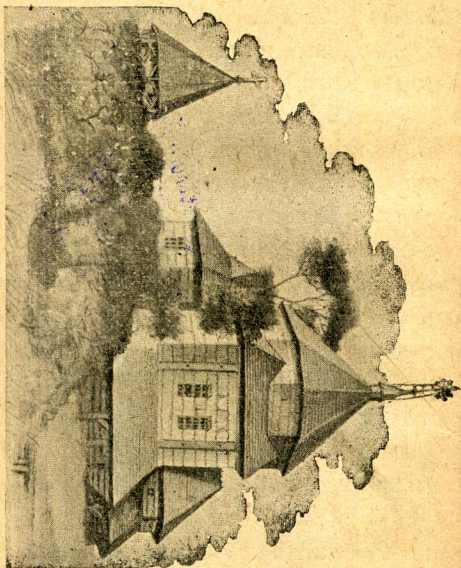

Волиця деревяньска.

[Въ лѣсовыхъ сторонахъ повѣта Каме-нецкого, вѣдъ полудня Сокаля розложено надъ рѣкою Бугомъ село Волиця, урядово Волиця деревяньска бо тѣлько рѣкою вѣд-дѣлене вѣдъ села Деревлянъ. Число душъ 636; меже ними 21 лат. и 17 жидѣвъ. На-рѣдъ трудолюбывый, занимае ся въ бѣль-шѣй части зарѣбками въ дворѣ, а коли

тѣ окѣнчають ся, спѣшитъ щоденно за Бугъ на зарѣбки въ окрестнѣ села Деревляны, Спасъ, Рѣпневъ и Козлѣвъ. По жнивахъ однѣ зарабатываютъ кѣньми, иншѣ рубанемъ стосѣвъ въ двѣрскихъ лѣсахъ, а по домахъ пряденемъ, ткацтвомъ и шевстромъ. На востоцѣ вѣдъ села, на полуостровѣ Буга стоитъ церковь Вознесе-нія Господня, колишнѣй монастырь ОО. Василянъ, котрой изображеніе подаю. Есть то рисунокъ моего парохіянина зъ Соколѣ, а теперѣшного слушателя політехники. На одвѣрью входныхъ дверей есть надпись долотомъ вырѣзана: мѣсѣца Мѣа ѿхпѣ. Вступивши въ церковь поражаетъ зрителя великолѣпный иконостасъ безъ убожныхъ престолѣвъ. То другіи иконостасъ скита Манявского, котрого давнѣйше знатоки урядники передававши темпораліа оцѣ-няли на 1000 зл. — На иконостасѣ надпись : „Іоаннъ Роуткевичъ многогрѣшнѣйшій малархъ д. мѣсѣца мѣа ѿхпѣ“ и на антипедіи „Рабъ Божій Олексей мѣщанинъ Жолковскій и зъ женою Параскевою за отпущеніе грѣховъ своихъ Р Б ѿхпѣ.

Передъ намѣстными образами умѣщеніи
престолы зъ антимѣсами. Закристіи нема.
На полудневыхъ вратахъ на дощѣ мель.

Церковь въ Волиці дерев.
хизедекъ ; на сѣверныхъ Арх. Гавріиль, —
по правѣй сторонѣ деревяне сѣдалище для

Игумена, рѣзблене безъ позолоты, дальше шафа на фелоны и 4 низкѣ шафки на бѣлѣ церковне и зъужитѣ фелоны, меже тыми въ добрѣмъ состоянью легонькѣй на воннянѣй ватѣ золототканый фелонъ зъ обрѣзаннымъ крестомъ, вѣроятно дорогоцѣннымъ, а въ долѣ на томъ же зъ золотымъ шихомъ польскѣй орелъ. На престолѣ есть дуже красный рѣзбарской работы иконы, пѣвлоктеви представляющѣй вознесшаго ся Спасителя зъ горы Блеоньской на престолъ славы Своей, котрую икону покойный Митрополитъ Силвестеръ посѣтивши Бускѣй деканатъ, будучи дня 8. Червня 1890 въ тѣй церквѣ, хотѣвъ набути за 50 зл. Но коли мовчкомъ тоѣ вѣдказано, задоволивъ ся однимъ трираменнымъ кипарисовымъ крестомъ. Выходячи зъ церкви видно въ горѣ умѣщена въ середнѣй навѣ на стѣнѣ памятна таблица зъ лѣтами: 1330, 1670 и 1672.

Не обходитъ ся тутъ безъ легенды. Я заставъ тутъ при спровадженю ся въ приходъ 90-лѣтнего старика Пантелеймона Конца, зъ котрымъ при случаю посѣщенія

парохіянъ зъ Іорданською водою розговорювавъ. Коли его вопрошено о минувшости, казавъ: „иди! зацѣтай ся черця, котрый застрѣливъ татаръ.“ Безсумнѣнно принадлежала церковь до оборонительного мѣстця противъ нашествія татаръ. Свѣдчатъ окопы навезеніи зъ пѣску и глины, котру селяне забирають до своихъ домѣвъ.

Сей монастырь закрытъ за цѣсара Іосифа II. зъ принадлежащими до него грунтами. Помѣщики щоразъ змѣняли ся. Одинъ зъ нихъ спровадивши ся до двора, вѣдобравъ вѣдъ церковныхъ провизорѣвъ ключѣ вѣдъ церкви заявивши що вѣнъ купивъ цѣлу посѣлѣсть зъ церквою. Свѣдчить о тѣмъ счетовіи записки церковніи: Na proces jak W. P. Bużyński kluczy odebrał od cerkwi kilkanaście razy jeżdżąc do Lwowa i do Złoczowa wydało się 30 Ryńskich“ „Roku 1835.“ Въ Консисторіи помагавъ провизорамъ о. Андрей Пясецкій, завѣдатель парохіи св. Ап. Петра и Павла въ Львовѣ. Въ Золочевѣ урядовавъ въ тогдешнихъ часахъ окружный Урядъ (cyrkul Kreisamt) единственный, на ны-

нѣшнѣи часы за 5 полит. повѣтѣвъ. Справа рѣшена въ пользу громады. Окружный Урядъ приказавъ немедленно вѣддати церковнѣи ключѣи и очистити церковь, а коли помѣщикъ не услухавъ, выслано возного названого тогда ляндредрагонъ, вѣздившого одноконкою въ чакѣ при палашѣ. Приѣхавши до села, вступивъ безъ попередного замельдованя ся въ свѣтлицѣи помѣщика, повѣсивъ на кѣлку свою шаблю, заказавъ для себе обѣдъ, а для коня футрашъ а коли помѣщикъ спросивъ о щѣ рѣчь розходитъ ся, винявъ зѣ кармана письмо и вручивъ томужѣ. Переполошеный помѣщикъ якъ опареный выбѣгъ на подвѣрѣ, и велѣвъ здѣлати по указу уряда окружного. За непослухъ уплативъ помѣщикъ на руку возного 42 зл.

При дорозѣ вѣдущѣи до Побужанъ въ долину надъ потокомъ була такожѣ обитель ОО. Василянъ. Маленькѣи иконостасъ сохраняе ся въ церквѣ Волинской (церковь Іоанна Крестителя).

Метрики розпочатѣи зѣ р. 1784. Служители священники були слѣдующѣи: Вѣдъ р.

1784 Теофанъ Душинскій Ч. В. В. до р.
 1785. (Vicarius et Parochus) Вѣдъ р. 1785
 Онуфрій Шмульскій Ч. В. В. Гед. Gulski
 О. S. В. М. Smyresuski О. S. В. Антоній
 Смеречанскій. — Модестъ Слѣвѣнскій
 Ч. В. В. Сильвесеръ Тарновскій О. S. В.
 Георгій Краинскій Ч. В. В., вѣдъ 1794
 Іоаннъ Домбровицкій, до р. 1800. Нико-
 лай Дроздовскій, до р. 1839. Ілія Пясец-
 кій, до р. 1852. Теодоръ Редько, до р.
 1857. Михайлъ Свистунъ, до р. 1865. Ни-
 колай Базилевичъ, до р. 1869. Юстинъ
 Тарнавскій, — до нынѣ Ксенофонтъ Дей-
 ницкій.

К. Д.

НАШЪ ОБРЯДЪ.

Юліанъ Дверовичъ.

[Дальше].

207. Пыт. А якими-жъ пѣснями вели-
 чаютъ вѣрній Матерь Божу?

Вѣдп. а) Звычайпо спѣвають пѣсню
 уложену св. Космою, епископомъ Маюм-
 скимъ: „Достойно есть яко вои

стину, блажити тя Богородицу, присноблаженную и пренепорочную и Матерь Бога нашего, честнѣйшую Херувімъ, и славнѣйшую безъ сравненія Серафімъ, безъ истлѣнія (змазы) Бога Слова рождшую, сущую Богородицу тя величаемъ.“

б) Въ праздники Господскій и Богородичнй и попразденства ихъ спѣвають ся звичайно ирмосы девяти пѣснь, посвященй въ честь Богородицѣ.

в) Въ недѣли великого поста спѣвае ся похвальна пѣсня св. Дамаскина: „О тебѣ радуеть ся, Благодатная, всякая тварь.“

208. Пыт. Якъ поминае священникъ церковь страждущу.

Вѣдп. Священникъ поминае души въ чистилищи остающй тайно, такъ декотрихъ зъ осѣбна по имени, якъ и „всѣхъ отъ вѣка въ вѣрѣ и надеждѣ воскресенія усопшихъ, и просить Бога, щобы оставивъ имъ грѣхи и упокоивъ ихъ „идѣже просвѣщаетъ свѣтъ лице его.“

209. Пыт. Якъ споминае священникъ церковь воуючу на земли?

Вѣдп. Цѣсаря и начальство свѣтске,

вѣйско его, и вѣрныхъ споминае тайно а начальство духовне въ голосъ просячи Бога, не лише о довгѣ лѣта житя для него, але и о розумну управу стадомъ Христовымъ, словами: „Въ первыхъ (передовсѣмъ) помяни Господи святѣйшого, вселеньского архіерея (Имярекъ) Папу римского, преосвященного архіепископа нашего киръ (Имярекъ), боголюбивого епископа нашего киръ (Имярекъ), ихже даруй святымъ Твоимъ церквамъ въ мирѣ цѣлыхъ, честныхъ, здравыхъ, долгоденствующихъ и правоправящихъ слово Твоея истинны.“

210. Пыт. Що вѣдповѣдають вѣрніи на той зазивъ до молитвы за начальство духовне?

Вѣдп. Вѣрніи вѣдповѣдають на то: „И всѣхъ и вся“ т. е. помяни Господи всѣхъ вѣрныхъ и всѣ ихъ потребности.

211. Пыт. Чимъ кѣнчить ся канонъ литургіи?

Вѣдп. Канонъ Литургіи кѣнчить ся возгласомъ священника къ Господу: И даждь намъ единѣми устны и единѣмъ сердцемъ славити и воспѣвати пречестное и великое имя Твое Отца и Сына и Свя-

того Духа, нынѣ и присно и въ вѣки вѣковъ," просячи Господа Бога, щобы намъ всѣмъ дозволивъ въ згодѣ хвалити Ёго въ Тройци святѣй.

Св. Причастіе.

212. Пыт. Чи вѣдразу теперъ слѣдує св. Причастіє по канонѣ?

Вѣдп. Нѣ; впередъ священникъ му- сить вѣрныхъ молитвами, ектеніями и та- кожъ благословеніями приготувити до того.

203. Пыт. Що-жъ отже слѣдує заразъ по канонѣ?

Вѣдп. Свящ. дає вѣрнымъ благосло- веніє словами: „И да будутъ мило- сти великого Бога и Спаса на- шего Іисуса Христа со всѣми вами.“

213. Пыт. Що вѣдповѣдають вѣрніи на то благословеніє?

Вѣдп. Вѣрніи желаютъ того самого благословенія священникови, словами: „И со духомъ твоимъ.“

215. Пыт. Що слѣдує по тѣмъ бла- гословенію?

Вѣдп. Теперъ слѣдує еще разъ екте- нія просительна, пѣдчасъ котрой въ мо- литвѣ священникъ просить Господа Бога,

ЛВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА

АН УРСР

№

1689561

щобы насъ сподобивъ причастити ся небесныхъ и страшныхъ Тайнъ Своихъ зъ чистою совѣстію въ оставленѣ грѣховъ, въ общеніе св. Духа и наслѣдіе царства небесного. Ту ектенію закончуе священникъ возгласомъ: „И сподоби насъ Владико со дерзновеніемъ неосужденно смѣти призывать Тебе небесного Бога Отца и глаголати,“ завзываючи тымъ возгласомъ вѣрныхъ до найважнѣйшой и Богу наймилѣйшой молитвы.

216. Пыт. Котра-жь то есть Богу наймилѣйша молитва котру теперъ вѣрніи Богу приносятъ?

Вѣдп. Тою молитвою есть Молитва Господня: „Отче нашъ“ и пр. котру священникъ заключае славленіемъ Божго владичества: „Яко твое есть царство и сила и слава Отца и Сына и святаго Духа“ и пр. котре славословіе вѣрніи потверджаючи, воскликають: „Аминь.“

(Дальше буде.)

Рускій Народный Гимнъ.

Велично

И. Д.

Бо- же на зем - - лю ру- ску поглянь

Ла- ска-вымъ о - комъ зъ вы - со - ты,

Въ ча-сѣ не - до - лѣ и стра- дань —

Хтожь намъ по- мо - же якъ — не Ты?

Боже на землю руску поглянь

Ласкавымъ окомъ зъ высоты,

Въ часѣ недолѣ и страдань

Хтожь намъ поможетъ якъ не Ты?

Не стало нашихъ славныхъ князѣвъ,
 Що боронили рускій край;

Самъ поборемъ ворогѣвъ
Лишь Ты намъ Боже помагай!

Русь перебула дикихъ Татаръ
И лютыхъ Туркѣвъ — бѣсурманъ,
Тай ще неволѣ скине тягаръ
И усмѣхне ся вѣщій Боянъ.

Поки не высохне въ Днѣпрѣ вода,
Поти кровь руска въ жилахъ плыве,
Прокинесь сила молода
И Русь воскресне — оживе....

Свящ. Иванъ Дуцько.

СУДЪ
надъ горѣвкою.

(Представляти можна тѣлько за позволеніємъ
редакціи „Посланника“ Лапшинъ п. Бережаны.)

Судъ надъ горѣвкою.

Образокъ сценічный

котрый можна представити въ кождой хатѣ
написавъ

Р о м а н ъ С у р м а ч ѣ .

О С О Б Ы

Войтъ. — Писарь. — Присяжный I. и II.
Свѣдокъ I. и II.

(Всѣ входятъ въ хату и спѣвають на арію;
Щастъ намъ Боже.)

Щастъ намъ Боже, щастъ намъ щастъ,
Отрезвити нашъ народъ
Богъ намъ помôчь певну дать,
Соберемъ мы красный плодъ!
Нуже братья, залишаймо
Всѣ горѣвку -- и устами
Тверезыми заспѣваймо:
Прочь на Руси зъ піяками!

Войтъ:

Слава Іисусу Христу! вытайте
Честнѣ люди и выбачайте,

Що во вашу хату безпечно входимъ
 Та еще люда чи мало вводимъ!
 Но есть до того важна причина:
 Мусимо суды у васъ зачати.
 Тожъ не гонѣтъ насъ зъ вашей хаты
 Ажъ выяснить ся отся провиня.
 Яку намъ писарь и другіи люди
 Ставити нынѣ хочуть на суды.

(Сѣдае на лавѣ, присяжніи коло него, писарь
 стоить на серединѣ, свѣдки коло него.)

Писарь

(вытягае зъ кишенѣ фляшку зъ горѣвкою.)

Ось виновница проклята
 Що на судѣ стати має
 Горѣвка ся называе
 Знае єѣ кожда хата
 Та не смѣе бѣльше знати!...
 Пора судъ намъ начинати!

Вѣйтъ :

Чимъ же она провинила?

Писарь :

Она свѣтъ весь затроила!
 На ней всякой злобы много,

Накоила она злого,
 Що не то вамъ розказати
 Нѣ на шкѣрахъ сто списати,
 А повѣрити не можна !

Вѣйтъ :

Та поволи, зъ осторожна,
 Треба тоє розбирати,
 Цѣлу правду розпѣзнати,
 И якъ треба осудъ дати !

Писарь :

Такъ я правду всю розкажу
 Конецъ зъ кѣнцемъ мудро звяжу,
 И свѣдками все докажу.
 Послухайте :

Повѣдають,

Тѣ що правду всяку знають,
 Що самъ чортъ, на нашу згубу
 Ставъ горѣвку въ пеклѣ гнати,
 И людей ставъ частувати,
 Щобъ въ пекольну впали грубу,
 И поволи ся розсѣла
 Вже горѣвка, якбы панѣ,
 А где она загостила,

Тамъ всѣ люде ей по́ддані,
 Тратять розумъ, ходять п'яні.
 А якъ людей покарало
 Отсе пекла лихо враже:
 Першій свѣдокъ най роскаже!

Першій свѣдокъ:

У насъ въ селѣ такъ ся стало:
 Жили люде, ось якъ люде
 Не щасливо, а все жили,
 Благословивъ Богъ ихъ труды,
 Бо о тоє ся молили...
 И бувъ хлѣбець святий въ хатѣ,
 И бувъ спокôй, була згода,
 Чи убогѣ, чи богатѣ,
 Всѣ мы братя свого рода,
 Всѣ мы прецѣнь Божѣ дѣти!

И ось жидъ давай гостити
 Горѣвкою: Не кто може,
 Не нещастє се вороже,
 Ледво лыкне, ледво смыкне,
 А вже начебъ дурень крикне,
 Вже ногами завертає,
 По по́дъ лавою лягає,

Або въ ровѣ на болотѣ,
 Переспить ся! Псы погані
 Єму лижуть писки пянй,
 Каждый его высмѣває,
 И ціякомъ называє!
 А вѣнъ тоє забуває,
 Що піяньство Богъ карає!
 Що при пѣдлѣй тѣй охотѣ
 Дає душу въ чорта руки
 На пекольнй, вѣчнй муки.

Вѣйтъ :

Та дивѣтъ ся, скѣлько злого
 Въ тѣй горѣвцѣ....

Писарь :

То нѣчого,
 Бо що она вырабляє
 Другій свѣдокъ добре знає !

Другій свѣдокъ :

Піакъ до дому ледво приходить,
 А вже на жѣнку кія пѣдводитъ,
 Бе, катує, проклинає,
 Все торощить и ломає,

Кожухъ, чоботы, чи свита,
 Корець бульбы, чвертка жита
 Все до жида ціякъ носитьъ,
 Ёще молить, ёще просить,
 „Дай порційку — ой бо згину!“
 Въ нетверезую годину...
 Пропадає одна нивка
 Пропадає до остатка,
 Пôшла хатка, сѣножатка,
 Все забрала вже горѣвка,
 И иде ціякъ зъ торбами,
 Руки всюда простягає
 А дѣтворѣ пôдъ плотами,
 Изъ голоду примирає!..

Писарь :

Кто ёсть злодѣй ?

Присяжный I.

Ціякъ злодѣй

Кто палій ёсть ?

Присяжный II.

Ціякъ смѣло !

Писарь :

Сперечити того годѣ,
Що лукаве всяке дѣло
Въ горѣвцѣ ся начинає !
Тое кождый добре знає....
Молодиця, чи тамъ дѣвка
На розпусту если сходитъ,
То причиною горѣвка
Бо вѣдь Бога насъ вѣдводить !

Поспытайте, до вязницѣ
Що доводить ? — то горѣвка !
Где споглянешь, въ цѣлѣмъ свѣтѣ
Кто нуждує ? — піяниця,
И кто розуму лишить ся ?
Заливайко ! Кто на брата
Каиномъ напасти вмѣе,
Чиѣ пекломъ ходить хата ?
Піакъ всяко лихо вѣдѣе !

Свѣдокъ першій :

Честь, сумлѣне, жѣнку, дѣти,
Піакъ вмѣе все пропити...

Свѣдокъ другій :

Вѣнъ вырече ся навѣтъ Бога,

И на душу забуває
 Бо у него все дорога
 Лишень одна — кождый знає,
 Що до корчмы, що хвилина
 Лѣзе підла піячина!..

Свѣдокъ першій:

Честь народну забуває,
 А власної вже не має!
 Кобы лишень оковита,
 То вѣнъ певно — Хрунь Микита!

Вѣйтъ:

Досыть свѣдки, бо ажъ жалко
 Чути тое! Добрый Боже,
 Чи не грѣхъ, щобъ на роздороже
 Горѣлиця насъ зводила?
 Щобъ въ насъ тѣло, душу вбила?
 Таке бути бѣльш не може,
 И для того, я не зблуджу,
 Якъ цѣлу рѣчь такъ осуджу:

(Писарь ставитъ фляшку на земли).

За те, що горѣвка нещасте правдиво
 За те, що до всякой веде насъ про
 | вины,

За те, есть то дѣло цѣлкомъ справе-
[дливе,

Що вѣдъ днесъ горѣвка зъ лица зе-
[млѣ згине.

Нѣхто най не смѣе бѣльше еѣ пити.

Кождый нехай всюда еи обминае,

А кто буде дальше горѣвцѣ служити

Най того погорда вѣчна покрывае !

Теперь свѣдки, сю флящину

Гонѣтъ зъ хаты, гонѣтъ зъ Руси,

Гень за море — нехай кусый

Самъ еѣ собѣ спивае !

Русь надѣю въ Бозѣ мае,

Що т в е р е з о буде жити,

Що Христу буде служити,

И на крестъ святой присягне,

Що горѣвки не забagne !....

Такъ я суджу и диктую,

Чи чулисьте ?

Писарь :

Чую

И въ протоколѣ запишу,

Нѣ словечка не залишу,

А горѣвка — по що ждати,
 Дальше хлопцѣ — гонѣть зъ хаты.
 (Всѣ палицами выпыхаютъ фляшку за порѣгъ.)

Вѣйть:

Теперь всѣхъ васъ тутъ прашаємъ,
 Вашу хату полишаємъ,
 И таке вамъ повѣдаємъ:
 Тверезѣть ся добрѣ люде
 А тогды гараздъ въ насъ буде!...
 (Спѣвають, якъ на початку и вѣдходять.)

Книжочни мисійні

Виходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Сотка книжочокъ зъ минувшихъ лѣтъ 2 зл.
Оправні рѣчники 50 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“
кождей выпускъ 20 кр. (40 сот).

„Нѣчь Виелеемска“, ораторія сцен. (4 накл.)
„Іосифъ въ Єгиптѣ“ (2 накл.) „Св. Николай
на Руси“. „Выворожила“. „Три брати“.
„Пекло въ хатѣ“. „Семе не кради“. „Пра-
ведный Іовъ“. „Св. о. Николай въ гостинѣ“.
„Процесовичѣ“. „Не Клени“. „На старости
лѣтъ“. „За сиротою Богъ зъ калитою“.
„Вѣдьмы“ — „Вертепъ“. — „Въ родимѣмъ
краю“. „Сердечна месть“.

БИБЛІЯ старого и нового завѣта
въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Молитвы щоденні

съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланника“

Сотка 50 кр.

Меншій 30 кр.

МОЛЕБНІЙ ЧАСЫ.

Молитвы щоденні въ пѣсняхъ зъ нот. 10 кр.

Боянъ. Збѣрникъ русскихъ квартетѣвъ
(50 пѣсень) 1 зл.

„Пѣдручникъ“ скороч. Требникъ 2 зл. 50 кр.

Рѣкъ 1906. ♡ Число 2.

Книжочка
Мисійна.

↔ **Цѣна 3 кр.** ↔

ПЕРЕМЫШЛЬ
въ печатнѣ „Удѣловой“ пѣдъ зарядомъ
- - - · I. Лавора. - - - -
1906.

РѢкъ 1906

КНИЖОЧКА МИСИЙНА.

Число друге.

Накладомъ свящ. Л. Джулынського

РЕДАКТОРА „ПОСЛАННИКА“.

„КНИЖОЧКИ МИСИЙНЫ“

выходятъ каждого мѣсяця и стоятъ рѣчно:

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокѣ числа по 3 кр.

— Менше якъ 5 не посылае ся. —

ПЕРЕМЫШЛЬ.

— Накладомъ свящ. Л. Джулынського. —

Зъ печатнѣ „Удѣловой“ подъ зарядомъ І. Лавора.

1906.

Св. Теодора.

Туга душѣ.

Затужила душа моя
Мой Боже за Тобою,
Нѣгде безъ Тебе не найду я
На свѣтѣ супокою.

Нѣ у мамы рѣдненькой,
Нѣ у рѣдного тата
Нѣ въ подружки миленькой
Хоть и добра и богата...

Моя матѣнка тай отецъ
Пошли давно до могилы,
А у милой звявѣ вѣнецъ,
Лихѣ го злиднѣ звялили...

Ты лишь Господи все оденѣ
Въ серцю лишаешь ся мому,

4
До Тебе тужу я нѣчь и день,
Якъ подорожный до дому...

Свищ. Иванъ Дуцько.

Св. Теодора.

Теодора була родомъ зъ Алексан-
дріи. Стративши вчасно редицей, ко-
трій ю побожно виховали, постановила
въ дѣвичѣмъ станѣ служити Богу и
обслуговувати бѣдныхъ и недужныхъ
исповѣдникѣвъ Христа. Їѣ однакъ
урода звернула увагу молодѣжи, стали
посылати отже сватѣвъ, котрій ю радою
и намовами склонити бажали до су-
пружества. Коли однакъ Теодора
рѣшучо кождому вѣдказувала, що въ
чистотѣ хоче жити и жертвувати свое
житє на услуги нещастливыхъ, по-
становили пѣмститись на ней. Оскар-
жили ю передъ старостою, що она
єсть христіянкою и бѣдныхъ притягає

до своєї релігії, котра через цѣсаря єсть осужденною. Староста старавъ ся намовами склонити Теодору до вѣдступництва вѣдъ вѣры Христової, але подаремно. Видячи єї постій- нѣсть, видавъ ю на добычу жовнярамъ, бо думавъ собѣ такъ, що коли стра- тить чистоту, втогда лекше покине христїянство. Плакала во вязниці Теодора и молила Христа, щоби ю охоронивъ вѣдъ грѣха. Наразъ отво- рили ся дверѣ и вѣйшовъ до середини жовнярь. „Радше умру, якъ страчу чистоту“ сказала вѣдважно дѣвиця. „Жите заховаєшь и чистоту захова- єшь“ успокоивъ ю жовнярь. Я єсмь такожъ христїяниномъ и старавъ емъ ся ту прийти першій, щоби тебе о- свободити. Убери ся въ мою одежу, вийди зъ вѣдси и укрий ся передъ гонителями а я ту позѣстану. Въ пе- ребраню вийшла Теодора на свободу пѣдъ ословою ночи. На другій день донесено старостѣ, що жовнярь Ди- димъ, котрій мавъ знасилувати дѣ-

вицю. випустивъ ю въ перебраню на свободу. Ставлено єго передъ судъ. Признавъ ся, що бувъ вѣдъ давна христїяниномъ и дѣлавъ упрєки судїямъ, що то не по рицарски выдавати невиннї дѣвицѣ на добычу розпустнымъ жовнярамъ. Засудили єго на смерть. Коли ся о тѣмъ довѣдала Теодора, побѣгла на мѣсце страченя и сказала до Дидима: „Теперь ты менѣ уступи мѣсця; оборонивъ мою чистоту, але не вѣдбирай менѣ вѣнца небесного“.

Зъ наказу цѣсаря стратили Теодору разомъ зъ Дидимомъ р. 300 по Рожд. І. Христа.

Читаючи страданя св. Мученикѣвъ загрѣваймо сердца нашѣ до терпеливости, честноты найпотребнѣйшой въ житю повнѣмъ нуждѣ, долегливостей и терпѣнїй. Памятаймо, що безъ волѣ Бога ничого не дѣе ся, а гѣрку чашу терпѣнїй осолоджаймо гадкою: Богъ такъ хоче! Не бѣймо ся, бо Г. Богъ єсть при насъ и допоможе намъ, якъ

допомагавъ св. Мученикамъ. Памятаймо, що ничимъ такъ не окажемъ любви къ Богу, якъ охотнымъ движаемъ терпѣній для Него. А понеже терпеливѣсть єсть даромъ божимъ, то просѣмъ о ню, божь и самъ Г. Богъ взыває на насъ: „Призови мя въ день скорби твоея и измутья, и прославиши мя“ (Пс. 49) и самъ І. Христосъ дае намъ примѣръ, коли бо началъ „скорбѣти и тужити“, удавъ ся на молитву.

НАШЪ ОБРЯДЪ.

Юліянъ Дзєровичъ.

[Дальше].

217. Пыт. Що слѣдує по „Отче наш-и“ и по возгласѣ?

Вѣдп. По „Отче нашъ“ удѣляє священникъ вѣрнымъ еще разъ благословеніє словами: „Миръ всѣмъ“ и завзыває ихъ приклонити свои головы: „Главы ваша Господєви приклоните“ и

просить еще разъ въ тайнѣй молитвѣ Иисуса Христа, щобы звѣливъ подати пречисте Тѣло и честну Кровь свою ему и всѣмъ людямъ. Тое просить вѣнь за для безконечныхъ заслугъ Сына Божого на престолѣ лежачого, длятого въ голосъ воскликать: „Благодатию и щедротами єдинороднаго Сына Твоего, съ нимже благословенъ еси съ пресвятымъ и благимъ и животворящимъ Твоимъ Духомъ нынѣ и присно и въ вѣки вѣковъ“.

218. Пыт. Въ якѣй цѣли умываетъ священникъ теперь свои руки, вѣдступивши на праву сторону престола?

Вѣдп. Священникъ дѣлає се въ двоякѣй цѣли: 1) щобы чистыми руками мѡгъ дѡткнути ся пречистого Тѣла Господняго а по 2) щобы симъ умытемъ показати на чистоту души, зъ якою належить пріймати пресв. Евхаристію.

219. Пыт. Що робить теперь священникъ приготовивши вже вѣрныхъ до св. Причастія выше сказаными (пыт. 212 до 218) способами?

Вѣдп. Священникъ вѣддавши глубокій поклѡнъ пресв. Тайнамъ, бере св. Агнца въ руки, пѡдноситъ его надъ дискомъ въ гору и говорить: „Воньмимъ, святая

святѣмъ“, т. е. Уважаймо! Святѣ причастіе Тѣла и Крови Господньоїи належитъ ся тѣлько святѣмъ т. е. чистѣмъ вѣдѣ грѣхѣвъ и достойно приготоуившимъ ся.

220. Пыт. А що вѣдповѣдають вѣрніи на то напѣмнене?

Вѣдп. Вѣрніи, хочѣ признають тое, однакѣ визнають що нѣ оденъ зѣ нихъ не естъ святѣи, бо святѣи естъ тѣлько Господъ Богъ, и тѣлько при помочи Ёго благодати може успѣвати въ чеснотѣ и зѣстатѣ святѣмъ. Длѣтого вѣдповѣдають: „Единъ святѣ, единъ Господъ Иисусъ Христосъ въ слау Богу Отцу. Аминъ.

221. Пыт. Що дѣлае дальше священникъ зѣ Агнцемъ?

Вѣдп. Священникъ при словахъ: „Раздраблѣется (т. е. на части) и раздѣлѣется (т. е. вѣрнымъ) Агнецъ Божіи Сынъ Отца, роздраблѣемый и нераздѣлѣемый, (хочѣ роздроблюеъ однакѣ цѣлый Христосъ присутный) всегда ядомый, и никогдеже иждиваемый (хочѣ все споживанный, но нѣколи не кѣнчить ся до кѣнца вѣка) но причащающіа ся освѣщааи“, роздроблюе Агнца на чотыре части и укладае тѣи на дискосѣ въ видѣ креста, черезъ що еще

разъ представляе страсти и смерть Іисуса Христа.

222. Пыт. Що дальше дѣсь зъ тыми роздробленными частицами?

Вѣдп. Священникъ бере верхню часть и вкладаетъ въ чашу при словахъ: „Исполненіе вѣры св. Духа“. По тѣмъ приготовляе ся въ послѣднее до св. Причастія молитвою :

Вѣрую Господи и исповѣдаю, яко Ты еси истинъ Христосъ Сынь Бога живаго, пришедый въ міръ грѣшнымъ спасти, отъ нихже первый есмь азъ. Вечери Твоеѣ тайныѣ днесь Сыне Божій причастника мѣ прійми, не бо врагомъ Твоимъ тайнъ повѣмъ, ни лобзаніѣ Тебѣ дамъ яко Юда но яко разбойникъ исповѣдаю сѣ Тебѣ (бючи ся въ груди) Помѣни мѣ Господи, вгда прійдеши въ

Вѣрую, Господи и визнаю, що Ты правдиво Христосъ, Сынь Бога живого, и прійшовъ еси спасти грѣшныхъ, зъ которыхъ первый я самъ. До вечери Твоеѣ тайноѣ Сыне Божій, сего-дня за участника мѣ прійми не розкажу бо врагамъ твоимъ Тайны, аѣ поцѣлую Тебе яко Юда, но якъ разбойникъ визнаю Тебе и зываю: „Згадай за мене, Господи коли прійдеши до царства Твоего. Зга-

царствіи Твоемъ. По-
мани мѧ Владыко,
егда прійдеши въ
царствіи Твоемъ; По-
мани мѧ Святый,
егда прійдеши въ
царствіи Твоемъ; Да
не въ сѣдѣ или о-
сѣжденіе бѣдетъ мнѣ
причастіе святыхъ
Твоихъ Тайнъ Госпо-
ди, но въ исцѣленіе
дѣши и тѣла и въ
жизнь вѣчнѣю. А-
минь. Боже мило-
стикъ бѣди мнѣ грѣ-
шномѣ, Боже очисти
грѣхи мои; Безъ чи-
сла согрѣшникъ прости
мнѣ.

дай на мене, Влады-
ко, коли прійдешъ до
царства твоего. Зга-
дай на мене, Свя-
тый, коли прійдешъ
до царства Твоего.
Най не на судъ и
осуждене буде менѣ
причастіе святыхъ
твоихъ Тайнъ, Го-
споди а на изцѣлене
душѣ и тѣла моего
и житє вѣчне Аминь.
Боже милостивъ бу-
ди менѣ грѣшному
Боже очисти грѣхи
мои и помилуй мене.
Безъ числа согрѣ-
шивъ я, прости ме-
нѣ Господи.

223. Пыт. Якъ вѣдбуває ся само при-
частіе священника?

Вѣдп. Священникъ причащає ся, вѣд-
давши глубокій поклѣнъ найсвятѣйшого
Тѣла Господнього, споживаючи три осталь-
нѣ частицѣ зъ дискаса; потѣмъ змѣтає
хочь бы найменшу частицю зъ дискаса до
чашѣ, уважаючи, щоби нѣчо на дискосѣ
не осталось ся, або не уронило ся, бо въ

найменшій частици єсть присутній Ісусъ Христосъ яко Богъ и чоловікъ. Вѣддавши глибокій поклѣнъ Найсв. Крови, споживає Кровь Господню зъ чашѣ.

224. Пыт. Що пѣдчасъ того спѣвають вѣрні?

Вѣдп. Вѣрні спѣвають теперъ причастенъ. Єсть то коротка пѣсня подѣбна до прокимена (пыт. 123) прим. „Хвалите Господа зъ небесъ, хвалите Єго въ вышнихъ Аллилуя“ або: „Тѣло Христово прійміте, источника безсмертнаго вкусите. Аллилуя“.

225. Пыт. А що означають слова: „Исполненіє вѣры св. Духа“ при котрыхъ священникъ вкинувъ (пыт. 222) верхню частицю до чаші?

Вѣдп. Тыми словами исповѣдує священникъ, що якъ содѣйствіємъ святаго Духа сповнилось таинственне зачатіє, рождество и воскресеніє Сына Божого, такъ сповѣданемъ тогожъ св. Духа сповняє ся велика тайна Евхаристіи.

226. Пыт. Що слѣдує по причастію священника и по вѣдспѣваню причасника?

Вѣдп. Священникъ взявши чашу въ руки, обертає ся до народа и взыває: „Со страхомъ Божиимъ и съ вѣрою

приступите“ чимъ завзыває бажаючихъ причащати ся, щобы зъ вѣрою и любовію але и зъ страхомъ Божимъ приступили до св. Причастія.

227. Пыт. Що дѣлають вѣрніи учувши той зазывъ?

Вѣдп. Всѣ вѣрніи утѣшивши ся, що вже иде Христосъ намъ на встрѣчу въ найсв. Евхаристіи сцѣвають: „Благословенъ грядый въ имя Господне, Богъ Господь и яви ся намъ“ а бажаючі причащати ся приступають зъ побожностію, вѣрою але и зъ страхомъ до св. Причастія.

228. Пыт. А якъ пріймають вѣрніи св. Причастіе?

Вѣдп. Они приклякнувши, говорятъ за священникомъ: „Вѣрую Господи и исповѣдую и пр. складають руки на крестъ, на знакъ що приймати будуть тоє Тѣло Христове, котре страдало на крестѣ, и отворивши уста прилично, пріймають Пресв. Тѣло и Кровь, котріи священникъ подає на ложочцѣ. Вѣддавши Пресв. Тайнамъ глубокий поклѣнъ, вѣдходять вѣрніи на свое мѣсце.

229. Пыт. Що дѣлає священникъ, коли вже запричащавъ вѣрныхъ?

Вѣдп. Священникъ по причастію удѣ-

ляе вѣрнымъ благословенія св. Тайнами, говорячи. „Спаси Боже люди Твоя и благослови достояніе Твое“. За що вѣрніи священникови дякують словами: „На многа лѣта Владыко! Видѣхомъ (ми побачили свѣтло правдиве) свѣтъ истинный, пріяхомъ Духа небеснаго, обрѣтохомъ вѣру истинную (знайшли вѣру правдиву) нераздѣльнѣй святѣй Троицы поклоняємъ ся, тая бо насъ спасла есть.

230. Пыт. Що еще потѣмъ дѣляє и выголошує священникъ?

Вѣдп. Священникъ поставляє чашу на св. престолѣ, здѣймає зъ неї покровець кажучи: „Вознесый ся на небеси Боже и повсей земли слава Твоя“ потѣмъ кланяєсь низонько, бере зновъ чашу въ руки и каже: „Благословенъ Богъ нашъ“ а обернувши ся ко народу кѣнчить: „всегда нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ“; на що вѣрніи вѣдоповадають: „Аминь“ и спѣвають пѣсню подяки за св. Причастіє: „Да исполнятся уста наша хваленія Твоего Господи, яко да поємъ славу Твою, яко сподобилъ еси насъ причастити ся святымъ Твоимъ

божественнымъ, безсмертнымъ и животворящимъ Тайнамъ и насъ Боже соблюди во Твоей святыни поучати ся правдѣ Твоей. Аллилуя.

231. Пыт. Що означаютъ символично всѣ обряды при св. Причастію?

Вѣдп. 1. коли священникъ (пыт. 222) *вкидає верхню частицю Тѣла Господнього до Крови*, котра якъ знаємо зъ pytania 200 *означає душу*, то наступає такимъ способомъ *злученє души и тѣла Христоваго*, отже *воскресеніє Ісуса Христа*.

2. коли священникъ по своимъ причастію *возме чашу въ руки* (пыт. 226) и *обернесь до народу*, то сей зворотъ до народа *знаменує явленє Ісуса Христа ученикамъ своимъ по своимъ воскресенію*.

3. коли священникъ *благословить люди чашею*: „Спаси Боже люди твоя“ и пр. (пыт. 229) *то єсть то благословеніє, котре Ісусъ Христосъ давъ своимъ ученикамъ вносячи ся на небо*.

4. коли священникъ *здѣйме покровецъ* и говорить при тѣмъ: „Вознесый ся на небеса Боже и по всей земли слава Твоя“ *то означає се вознесеніє Ісуса Христа на небо*.

5. Коли священникъ *выголошує слова*:

„всегда нынѣ и присно и во вѣки
вѣковъ“ то выражає тымъ то, що И-
сусъ Христосъ, хотъ взнѣсь ся на небо;
яко Богъ завсѣгды зъ нами перебуває.

(Дальше буде).

Пѣснь до св. Тайнъ.

о. Порф. Бажаньскій.

Най - свя - тѣй - шій въ свя-тыхъ Тай нахъ

кра-щій сон-ця Ты сѣ - я - ешь Все-мо - гу - чій

ми-лый Бо-же въ ви-дѣ хлѣ-ба ся я - вля - ешь.

Найсвятѣйшій въ святыхъ Тайнахъ
Кращій солнца Ты сіяєшь,
Всемогучій милый Боже
Въ видѣ хлѣба ся являєшь.

Найсвятѣйшій въ святыхъ Тайнахъ
 Межи нами пробуваєшь,
 Любовьъ своевъ всѣхъ насъ грѣшныхъ
 По вѣкъ все насъ огортаешь.

Найсвятѣйше твое сердце,
 Найщирѣйше насъ кохае,
 Любовьъ своевъ огортае,
 До любви побуждае.

Найсвятѣйшій въ святыхъ Тайнахъ
 Якѣ дары годнѣмъ дати
 Всѣ мы грѣшники великѣ,
 У грѣхахъ зродила мати.

Найсвятѣйшій въ святыхъ Тайнахъ
 Будемо тя выхваляти,
 Тобѣ Боже честь давати
 Яко Спаса величати.

О Пречиста стань за нами,
 Въ твоего Сына ласку маешь.
 У любви щирась чиста
 Намъ Ты небо выблагаешь!...

Выбѣръ креста.

(За Чамиссомъ).

Крутою, гѣрскою, каменистою дорѣжкою ишовъ путникъ. Ноги ледви волочивъ за собою. Змученый довгою, тяжкою дорогою усѣвъ на вершку одной горы на зеленѣй муравѣ.

Зъ вершка видко було розлогу долину, облиту золотыми лучами заходячого сонця.

Спокѣй, якій панувавъ довкола, краса заходячого сонця и утома нагнали сонъ на повѣки путника, вѣнъ лягъ и заразъ таки заснувъ

И ему приснивъ ся дивный сонъ:

Заходяче сонце выдало ся ему лицемъ Бога, а сине небо Ёго одежею. Путникъ упавъ на колѣна и ставъ просити Бога:

— Господи, не прогнѣвай ся на мене за мою смѣлѣсть. Я знаю однакъ, що Ты милосердный и сповнишь мою просьбу. Знаю, що каждому чоловѣкови суджено нести на земли свѣй крестъ. Та не всѣ крести рѣвно тяжкѣ: є легшѣй, є и тяжшѣй. Мѣй крестъ є однакожь для мене незвы-

чайно тяжкій, менѣ не стае силъ его нести. Молю Тя, Боже, дай менѣ иньшій, бо не выдержу.

Такъ моливъ ся нерозумный. Наразъ звѣявъ ся вѣтеръ, пѣдняла ся велика буря и вихоръ захопивъ путника та ставъ его кудись нести. Наконецъ знайшовъ ся путникъ въ якѣмсь великѣмъ будинку, нѣбы въ церквѣ, а довкола него несчислиме множество рѣжныхъ крестѣвъ. А зъ висоти давъ ся чути голосъ:

— Тутъ зѣбраніи усѣ крести людскіи. Выбери собѣ, котрый хочешъ.

Ставъ путникъ ходити вѣдъ одного креста до другого, ставъ каждый пробувати та оглядати на всѣ боки. Рѣжніи тутъ були крести. Одніи маленькіи але такіи тяжкіи, що ледви вздержати можна; другіи вправдѣ легкіи, але мали дуже острій канты и прикро гнѣтили; иньшіи зновъ були гарно рѣзбленіи, повысаджуваніи дорогими камѣнями та окованіи золотомъ — але за то и тягаръ ихъ бувъ великій.

Путникъ пообзиравъ нарештѣ всѣ кре-

сти, але не мѡгъ таки рѣшити ся, котрый для себе vybrати.

Ставъ оглядати вдруге.

Въ кутику побачивъ маленькій крестикъ, на якій передше навѣтъ не звертавъ уваги. И думае собѣ: Отсей и мѡй буде.

Взявъ его въ руки, приглядае ся ближе, ажъ то той самый, якій вѡнъ носивъ передше, а зъ якого бувъ невдоволенный.

Зъ встыдомъ взявъ его на плечѣ и нѣсь покѡрно не хулячи вже бѡльше Бога. (X.)

Сонъ Харасана.

(Турецке передане).

Живъ въ Багдадѣ богатый купецъ Харасанъ, знаный по цѣлѡмъ краю изъ своихъ богатствъ и скупости. Богатства добывъ ся вѡнъ невсыпучою працею, оща-

дностію и удачными оборотами грошевыми. За молоду бувъ вѣнъ бѣдный, але мавъ добре сердце и радо дѣливъ ся, чимъ мѡгъ зъ бѣднѣйшими вѡдъ себе. Однакъ чимъ бѡльше богатѣвъ, стававъ усе скупѣйшимъ и немилосерднѣйшимъ; дверѣ у него були все заперті для подорожныхъ и старцѣвъ.

Однакожь попри свою безсердечнѡсть, чувъ вѣнъ у собѣ якійсь дивный страхъ передъ судомъ Божиимъ и тому нѣколи не опускавъ молитвы, сновнявъ всѣ вѣншній обряды религіи а навѣтъ ишовъ три разы до гробу Магомета. И хотъ цѣлый Багдадъ знавъ его, то всякому була вѡдражаюча его лицемѣрнѡсть, всѣ называли его не инакше, якъ „Скупенда Харасанъ.“

Такъ проживъ вѣнъ богато лѣтъ.

Наразъ пронесла ся по мѣстѣ чутка, що Харасанъ будуе величезну гостинницю, где находили-бы безплатный пріютъ бѣднѣй. Нѣхто не хотѣвъ сему вѣрити и люде говорили, що старый певне недомагає на умѣ и вже зближає ся его конецъ.

Наконецъ гостинниця була готова, а Харасанъ пѡславъ пѡсланцѣвъ на всѣ сто-

роны, щобы кликали всякихъ нещасливыхъ, бѣдныхъ, калѣкъ и сирѣтъ, и каждому роздававъ ѣду и одежду. Люде учули про се, и товпою зѣйшли ся, щобы наочно о сѣмъ переконати ся. Нетерпеливо очѣкували всѣ Харасана. Нарештѣ вѣнъ надѣйшовъ. Похилений изъ старости, зъ сіяющими любовію и радостію очима, говоривъ вѣнъ привѣтливо зъ кождымъ. Коли се нарѣдъ побачивъ, лица всѣхъ зрадѣли задля такои чудной змѣны въ Харасанѣ. Харасанъ бувъ симъ дуже зворушений. Вѣнъ выйшовъ на пѣдвышене и давъ знакъ, що хоче говорити.

Люди затихли а Харасанъ такъ ставъ говорити :

— Слава най буде Всемогучому и Милосердному Богу ! Вѣнъ зѣславъ на мене выдѣніе, що прояснило мою грѣшну душу. Снилось ся менѣ, що я сидѣвъ занятый рахунками и счислюванемъ доходу за послѣдній мѣсяць. Наразъ вхопила мене якась невидима сила, и понесла прямо передъ лице Всевышняго. Жите мое на земли було скѣнчене и я очѣкувавъ обра-

хунку за мои грѣхи. Я дрожавъ зѣ страху, коли почувъ голосъ, що походивъ вѣдъ Бога: — Харасане! Харасане! твоя набожнѣсть — се було лицемѣрство. Твои очи глядѣли лишъ за тымъ, щоби узбрати якъ наибѣльше богатствъ, а нѣколи не глянули вдячно до Бога; усѣ добрі чувства, які маєшъ вѣдъ Бога, ты убивъ въ своимъ серци а за ближнього нѣколи ты не думавъ. Людскі пороки не можуть оправдати твоеи скупости. Чи жъ сонце не свѣтитъ усѣмъ однаково? Чи дощ не зрошує однако поля побожныхъ и грѣшникѣвъ? Ты живъ лишъ для себе, и тому не зазнаєшъ щастя праведникѣвъ, котрыхъ ты на земли не хотѣвъ знати. Ты заслуживъ на вѣчну темряву и самоту.

О, якъ тяжко було менѣ на серци, коли я учувъ сѣ слова вѣдъ Всевѣдучого! Я зарыдавъ, простягаючи руки до Божого престола, хотѣвъ выляти передъ Нимъ усю муку моеи душѣ и.... пробудивъ ся!

Зъ похиленою головою, зъ руками зложенными на-вхрестъ на грудехъ, стоявъ Харасанъ передъ народомъ. Потѣмъ под-

нявъ очи до неба и двѣ великія слезы покотили ся горохомъ по его лицу

Вѣнъ зачавъ зновъ :

— Я зрозумѣвъ свѣй сонъ : зрозумѣвъ, що я вже теперъ, за житя, засуджений на самоту, що я самъ сотворивъ довкола себе темряву, зробивъ свое сердце недоступнымъ для любви и спѣвчутя для ближнихъ. И менѣ стали передъ очима всѣ тѣ, котрі черезъ мою жестокѣсть, безсердечнѣсть стали несчастливими. Братя! чи простите менѣ, на Аллаха *), чи простите ?

И вѣнъ поклонивъ ся низько усеми народами. А всѣ вѣдклили ся ему и сказали :

— Най Аллахъ тобѣ простить и най благословить твоѣ нове житє !

И всѣ стали радї, видячи щире покаянє Харасана, пѣдходили до него и обнимали его якъ брата.

*) Аллахъ, — такъ Турки называютъ своего бога.

Минуло много лѣтъ вѣдъ сего часу, а имя Харасана ще довго жило въ памяти жителѣвъ Багдаду. Коли хто хотѣвъ похвалити чію доброту и добре серце, то казавъ .

— Вѣнъ добрый, якъ Харасанъ; щире, милосердне серце якъ у Харасана.

Таку то память по собѣ лишивъ Харасанъ, колись великій скупаръ.

Халифъ (управитель краю) велѣвъ записати сонъ Харасана въ лѣтопись краю на науку потѣмства. (X.)

Зъ того и для насъ Христіянъ много може бути науки!...

Притчѣ, примѣры, подобія.

Праця, найбѣльше щастє и добро.

Люде завидують неразь тымъ, що то безъ працѣ и труда прийшли до великихъ маєткѣвъ, котрі дѣстали въ спадщинѣ. Нема чого завидувати!

Въ однѣмъ великѣмъ мѣстѣ сидѣли разъ два паны при столѣ въ гостинниці, ѣли смачнѣйшій стравы, та покурювали цигароски. Але хочъ були богатѣй, хочъ цѣлыми днями ничого не робили, лишъ думали на що видати грошѣ, то якось не було на ихъ лиці радости. Їли и курили, абы якъ мовили, не сидѣти дармо. А заразъ другу комнату вѣститель гостинницѣ вѣдновлявъ и они бачили скрѣзь отвореніи дверей, якъ челядникъ-маляръ, облѣплений фарбами вѣдъ стопа до головы, сидѣвъ на драбинѣ и малювавъ стелю. И щожь? Той челядникъ при своей тѣжкој работѣ свиставъ на цѣлый голосъ и спѣваръ веселѣ пѣсни. Здивувало се панѣвъ-дармоуѣдѣвъ и пытають маляра :

— Скажи намъ человекѣ сю загадку: Мы маемъ села и камяницѣ, маемъ грошѣ, конѣ, службу и все чого душа забажае, а не маемъ охоты анѣ свистати, анѣ смѣяться. А ты такіи обдертый, такіи бѣдный, такъ тѣжко працюешъ, а мимо того, ты щасливый. Вѣдки се?

Маляръ вѣдповѣвъ на то:

— Ба, вы маєте грошѣ, конѣ, достатки, то хочете еще щастя? О нѣ, щасте лише тамъ, де працюють.

И не дивота. Праця приспорює здорова, а здорове, пѣдставою щастя. Праця дає почуте сповненого обовязку, а се почуте робить челоуѣка вдоволенымъ, веселымъ.

о. Т. С.

Образъ грѣшнои душѣ.

Не можемо по смерти видѣти душѣ очима, то Г. Богъ подає намъ бодай слабый єѣ образъ на смерти тѣлесной.

Я бувъ разъ при смерти молодця. Мавъ доперва 18 лѣтъ. Лице румяне, повне життя и здорова, бо бачивъ єго еще передъ трема днями. И душа єго була красна, бо на сповѣди рѣшивъ ся посвятити становидуховному. Та зъ допусту божого зѣѣвъ случайно ѣдовитѣ грибы. И хочъ була скоро и ревна помѣчь, ничого не помогла, почавъ вянути якъ листъ на деревѣ, и третого дня умеръ. Дали знати батькови, и вѣнь приѣхавъ на хвилю передъ похорономъ.

Щобы еще разъ глянути на лице дитины, по́днесли вѣко домовины — але о Боже — якій то ужасный видъ, яка вѣдражаюча вонь!... Усѣхъ перенявъ великій страхъ на видъ такого зъогидженого лица, недавно еще румяного, мовъ кровъ зъ молокомъ!

То лише слабый образъ зъогидженои душѣ людской грѣхомъ смертельнымъ!....

Найбѣльше зло.

Св. Людви́къ, король французкій пытавъ ся разъ одного дворянина, щобы вѣнъ во-лѣвъ, чи поповнити смертельный грѣхъ, чи одержати въ двобою-поединку рану. Безъ довгого надумуваня вѣдповѣвъ:

— Радше 20 и 30 грѣхѣвъ заподѣю, якъ-бимъ мавъ програти двобѣй!

— Ахъ! — скрикнувъ св. Людви́къ и глубоко зворушенный — ты еще не знаешь, чимъ есть грѣхъ, тожь щобысь знавъ: грѣхъ есть найбѣльшимъ зломъ на свѣтѣ, бо все лекше можемо направити, якъ грѣхъ — бо навѣтъ, щобысь якъ оплакувавъ грѣхъ, не маешь способу удовлетворити за него.

П. К.

Якъ належить заховати св. пѣстъ пѣсля постановѣ львѣвского Си- нода зѣ р. 1891.

1) Вѣ постѣ сорокодневѣмѣ, такѣ передѣ Пасхою, якѣ такожѣ передѣ Рождествомѣ Господнимѣ и передѣ праздникомѣ св. Ап. Петра и Павла, такожѣ передѣ праздникомѣ Успенія Пр. Богородицѣ, належить заховати пѣстъ кожного понедѣлка, среды и пятницѣ, вѣ котрѣ позволяеся набѣлѣ, вѣ прочѣ чотыри дни тыждня, розрѣшаеся на ѣджене мяса, но такѣ, щобы вѣ тыхѣ чотырохѣ дняхѣ надоложили пѣстъ и то. Духовнѣ вѣдмовленемѣ псалма 50, прочѣи же: 5 Отче нашѣ и Богородице Дѣво; и то такѣ передѣ обѣдсмѣ якѣ и передѣ вечерою.

2) Выше выложена пстанова о позволеню набѣлу, важна такожѣ щодо всѣхѣ прочихѣ постѣвъ року.

3) Вѣдѣ того загального закона, належить однако выняти: цѣлый першѣй тыждень Чотырдесятницѣ, т. е. 6 дней вѣдѣ

понедѣлка до суботы включно, якъ такожь великій тыждень, вѣдъ понедѣлка ажъ до суботы передъ недѣлею Воскресенія, въ котрій цѣлкомъ забороняе ся ѣджене мяса, — позволяе ся же на уживане пабѣлу въ вѣвторокъ, четверъ и суботу, въ прочіи три дни мають уживати ся всѣ стравы звиклі т. є. безъ набѣлу.

4) Въ тыждни масляничнѣмъ, званѣмъ Сырнѣмъ, мае заховувати ся пѣстъ такъ, що въ понедѣлокъ, середу и пятокъ уживають ся стравы молочні, въ прочіи чотыри дни допускае ся ѣджене мяса по вѣдмовленю выше наведенихъ молитвъ.

5) Єсли бы же кто, помимо сего звѣленя вѣдъ строгости поста, задля якои справедливои причины потребувавъ дальшого розрѣшеня, тогды выложивши поводы, обовязаный просити о томъ свого Ординаріята.

6. Злагодивши такимъ способомъ законъ о постахъ, надѣе ся Синодъ, що вѣрніи не залишать прикладати ся до захованя тыхъ же, особливо же, душпастирѣ доложать старанности, щобы тіи же не

були нарушені задля якої обставини, котра здавалабы ся радити ихъ опущене; щобы припадкомъ вѣрніи не соблазнили ся, особливо, если до переступленя постѣвъ прилучать ся такожъ таницѣ.

7. Наконецъ мають душпастирѣ поучити вѣрныхъ, собѣ порученыхъ, о способѣ захованя посту, т. е. щобы не ограничали ся на вздержанє вѣдъ стравъ, а не повстегали уздѣ блудѣвъ; кромѣ того мають наставати на помноженє дѣлъ спасительныхъ, особливо любви, якими суть милостынѣ и инші дѣла побожности, пѣсля науки св. Василія В.: „Пожитокъ посту не мае ся мѣрити самымъ вздержанємъ вѣдъ стравъ, бо правдивый постъ есть, бути вѣльнымъ вѣдъ всѣхъ грѣхѣвъ; розрѣши всяку звязъ беззаконія, даруй кривду ближнему и вѣдпусти довгъ. Не пости задля сварнѣ и суперечокъ. Мясa не їси, а тымъ часомъ пожираєшь брата свого. Вздержуєшь ся вѣдъ вина, а тымъ часомъ не вздержуєшь ся вѣдъ кривдъ. Горе тымъ, котріи суть пияніи не вѣдъ вина; гнѣвъ духа есть пі-

яньство, не менше вѣдбираюче ему розсудокъ, якъ вино“. (Гом I. о постѣ).

Для старыхъ и молодыхъ.

Почитайте постъ для его великой старости; вѣнь таъ давный якъ родъ людскій; постъ еще въ раю постановленный“.

Св. Василій В.

Постъ есть успокоене нашей душѣ, окрасою старцевъ, поскромлене молодости, учитель повздержности, окраса и вѣнецъ каждого вѣку“.

Св. Іоаннъ Злат.

„Постъ возбуждае чуйность душъ и провадитъ еѣ до Бога“.

Св. Симеонъ.

Будынки, подвижности, збѣже и пашу
обезпечаетъ вѣдъ огневыхъ шкѣдъ одиноко
руске асекураційне товариство

„Днѣстеръ“

Товариство взаимныхъ обезпечень
у Львовѣ (рынокъ ч. 10, II. пов.)

Шкоды оцѣнюе „Днѣстеръ“ зъ мѣсцевыми
членами и выплачуе заразы признаній вѣдшкодо-
ваня. За 13 лѣтъ выплачено 6,474,534 коронъ
вѣдшкодованъ.

Обезпеченя принимаютъ агенціи по всѣхъ
мѣстахъ и бѣльшихъ селахъ; „Днѣстеръ“ дае а-
генціи письменнымъ господарямъ, де еще не ро-
блять иншія агенцы „Днѣстра“. Агенты „Днѣ-
стра“ заробили вже 807.742 коронъ.

Полѣсы „Днѣстра“ принимаютъ при по-
зичкахъ Банкъ краевый у Львовѣ и въ Чернѣв-
няхъ; Гал. Каса ошадности; повѣтові касы
ошадности и сиротинскі касы при судахъ.

Чистый зыскъ рѣчный звертае ся о-
безпеченымъ членамъ и за р. 1905 припадае
каждому членови 5% заплаченой преміи яко
зворотъ.

На жите обезпечайте ся въ Кракѣвскѣмъ
Товариствѣ **только черезъ „Днѣстеръ“**;
провізію вѣдъ такихъ обезпечень дае „Днѣстеръ“
на рускій робродѣйный цѣли.

Фонды „Днѣстра“ выносятся зъ концемъ
1905 р. суму 1,372.538 кор.

Стережѣтъ ся огню!

Покрываете свои дахы черепомъ (дахѣвками)!

КНИЖОЧКА МИСІЙНА Ч. 3 и 4

ПѢВЕЦЪ

Збѣорникъ новыхъ

церковно-народныхъ пѣсень

НАПИСАВЪ

✠ | Свящ. Иванъ Дуцько. | ✠

Цѣна 40 сот.

ЦЕРЕМЫШЛЬ.

Пакладомъ о. Л. Джулынского.

Зъ печатнѣ „Удѣловой“ пѣдъ зарядомъ І. Лавора
1906.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА Ч. 3 и 4.

ПѢВЕЦЬ

Збѣорникъ новыхъ

церковно-народныхъ пѣсень

НАПИСАВЪ

Свщ. Иванъ Дуцько.

Цѣна 40 сот.

ЦЕРЕМЫШЛЬ.

Накладомъ о. Л. Джулынского.

Въ печатнѣ „Удѣловой“ пѣдъ варядомъ І. Лавора.
1906.

Пѣсне духовна
 Голубко церковна!
 Давъ ти Господь скорѣ крила,
 Тождь лети вѣстунко мила
 Тамъ где вѣра повна.

Пѣсне духовна
 Свята, славословна!
 Ты до неба ажъ взлѣтаешь,
 Здь самымъ Богомъ розмавляешь,
 Ты въ чувствахъ верховна.

Пѣсне духовна
 Чудесна, любовна!
 Ты цѣлый свѣтъ оживила,
 Така въ тобѣ дивна сила,
 Сила невимовна.

КАНТАТА

ВЪ ЧЕСТЬ ПРЕОСВЯЩЕННОГО ЕПИСКОПА
КОНСТАНТИНА ЧЕХОВИЧА

воѣспѣвана при нагодѣ посѣщеня Архиерейскаго
въ Белвци (деканата Потилицкаго) дня 25 мая 1905.

Велично.

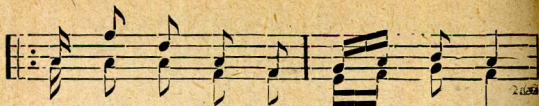
Ви-тай намъ нашъ Вла - ды - ко днесь,

До-стойный Констан-ти - не, Поглянь якъ нароѣдъ

вѣр - ный весь, До Те-бе гор - несъ ли-не.

2. Ты за - по - вѣдь не - сешь люб - ви
Ви - тай и насъ бла - го - - сло - ви

И бла - го - дать Хри - ста.
На мно - га - я лѣ - та.

Витай намъ нашъ Владыко днесъ
Достойный Константине!
Поглянь якъ нарѣдь вѣрный весь
До Тебе горнесъ лине...

Ты заповѣдь несешь любви
И благодать Христа,
Витай и насъ благослови
На многая лѣта!

Витай церковный Квязю днесъ,
Витай Преосвященный!

Ты посѣтити насъ идешь,

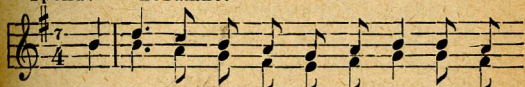
То день для насъ спасенный...

Въ имя Господне Ты вступи
У нашъ ворота,
Благослови насъ и крѣпи
На многая лѣта!

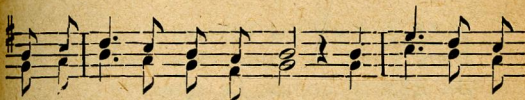
Пѣснѣ въ часѣ Богослуженія.

Передъ Богослуженіемъ:

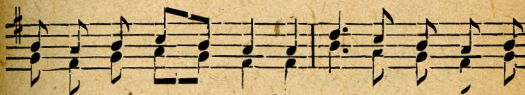
Грѣмко — поважно.

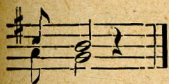
Е - динымъ сердцемъ и у - ста-ми хва-

ли - ти Го-спо-да на-чнѣмъ, Честь Бо-гу дай-

мо мо-ли - тва - ми, Сми-рен-но Ду-ха при-

клонѣмъ.

Единымъ сердцемъ и устами
Хвалити Господа начнѣмъ,
Честь Богу даймо молитвами,
Смиренно духа приклонѣмъ.

Молитва шира, Богу мила,
Най до небесъ ажъ вознесесь,

Якъ благовсннй дымъ кадила,
За церковь всю и нарѣдь весь.

По Богослуженію:

Владыко Господи небесный,
Помилуй насъ и помяни;
Прими молитвы даръ словесный,
Вѣдь нужды, скорби насъ храни.

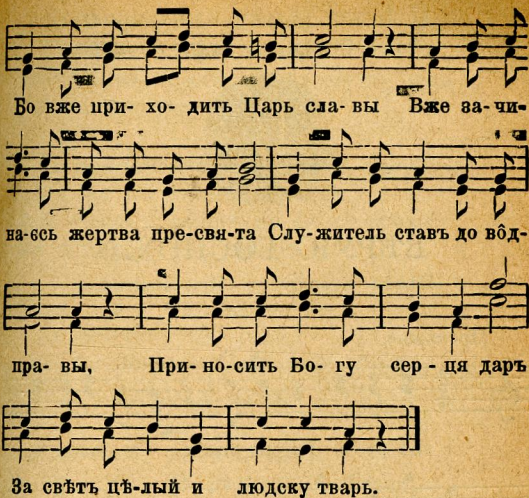
Тобѣ готовѣ мы служити
Весь вѣкъ зъ сывѣскои любви,
Зъ цѣлого сердца Тя просити:
Ты зъ неба насъ благослови!..,

И благодать святую зсылай намъ
На всякій день и всякій часъ,
Безгрѣшно жити помагай намъ,
Спаси насъ Боже, Отче нашъ!

Заспѣвъ передъ Службою Божою.

Грѣмко.

Отворѣтъ ся царскій ворота,
Бо вже приходитъ Царь славы.
Вже зачинаесть жертва пресвята,
Служитель ставъ до вѣдправы.
Привоситъ Богу сердца даръ
За свѣтъ цѣлый и людску тварь.

Помолѣмъ щиро разомъ зъ нимъ,
До Сотворителя своего,
Нехай молитва, якъ кадильный дымъ,
Взнесеть до неба самого.

О Боже, голосъ нашъ приими
Змилосерди ся надъ людьми.

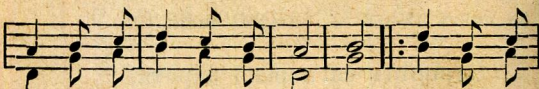
ВѢРУЮ ГОСПОДИ.

(Пѣсня передъ св. Причастіемъ).

Протяжно.

Вѣ-ру-ю Го спо-ди и - визна - ю,

Що Ты Сынъ Бо-га жи - во - го, Прійшовъ на

зе-млю щобъ ду - шу мо - ю, Спа-сти вѣдъ

вся - ко - го зло - го.

Вѣрую Господи и визнаю,
Що Ты Сынъ Бога живого
Прійшовъ на землю, щобъ душу мою
Спасти вѣдъ всякого злого.

Ты за причастника въ храмъ святѣмъ
Прійми мя въ тайнѣй вечерѣ,
Тайну твоимъ врагамъ не повѣмъ
И не вѣдчиню имъ дверѣ.

Не якъ той Юда цѣлую Тя,
Бы Ты вѣддати на муки,
Но якъ розбѣйникъ той ще за житя
До Тебе взношу я руки.

Господи Боже мене помяни,
Якъ прійдешъ въ царство небесне
И благсдатію мя осѣни,
Нехай и грѣшникъ воскресне.

Нехай Причастіє се Пресвяте
На кару мя не осудить,
Лишь на щасливе и вѣчне житє
Душу и тѣло пробудить.

Боже Ты милостивъ грѣшному будь
Менѣ въ великѣй провинѣ,
И безчисленнй грѣхи ми забудь,
Прости ми Господи нынѣ.

ПѢСНЯ ПРИЧАСТНА.

Поважно.

Тѣ- ло Хри-сто- ве прій-му, Спа-са и

Го-спо-да мо - го Въ сер-це сми-ренне возъ-

му, Вѣч-но- го Бо - га жи - во - го.

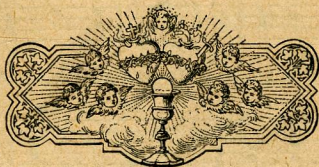
Тѣло Христове прійму
Спаса и Господа моего;
Въ сердце смиренне возьму
Вѣчного Бога живого.

Чашу спасеня прійму
Тѣла и Крови святой;
Боже имя призову —
Дателя жизни благои.

Господа моего зъ небесъ
Не перестану хвалити,

Середь покуты и слезъ
Бога во вышнихъ молити.

Господи! молю Тебе:
Выслухай голосу моего —
Спасе! помилуй мене,
И хорони мя вѣдъ злого.

Щснѣ Господскій.

Коляда на Рождество Христове.

Поважно.

Въ Вефлеемѣ новина,
Дѣва Сына зродила,
Породила въ благодати
Нопорочна Дѣва Мати,
Марія !

Положила на сѣнѣ
Въ Вефлеемскѣй яскинѣ,
Іосифъ Дѣву потѣшае,
Повивати помагае

Маріи.

Слава Божа и хвала
 У вертепѣ настала,
 Зѣ неба Ангелы, злѣтають,
 Зѣ Сыномъ Божиимъ прославляють
 Марію !

Середъ темной ночи
 Дивне свѣтло бѣ въ очи —
 Ясна зоря засвѣтила
 Де дитятко породила
 Марія.

Недалеко пастирѣ
 Пасли стадо въ долині
 До вертепа прибѣгають
 И зѣ дитяткомъ тутъ витають
 Марію.

На колѣна падають,
 Подарунки складають :
 „Що убогій дати може,
 Офіруємъ Сыну Божій
 Маріи.“

Ще приходять три царѣ
 Ажъ зѣ всходу звѣздарѣ
 Для Іисуса ставлять щиро
 Ладанъ, золото и миро
 Маріи.

И мы тоже поспѣшѣмъ
 Богу дары принесѣмъ
 У покорѣ прибѣгаймо
 Зѣ Сыномъ Божиимъ все благаймо
 Марію.

Вертепъ рѣздвяный.

ОСОБЫ: Пастирѣ — Ангелъ — Три царѣ — Жидѣ.

(Першіи входятъ въ хату пастирѣ, вносятъ малый вертепъ (шопку) и ставятъ го на столѣ. (Зѣ браку вертепа могутъ ити зо звѣздою); прочіи чекочутъ въ сѣняхъ на свою чергу).

Пастирѣ (входятъ спѣваячи).

„Зѣ нами Богъ, разумѣйте языцы и покарайте ся, яко зѣ нами Богъ“.

І Пастирѣ.

Що за чудо, що за диво!
 Чи то може днѣе?

Щось то нынѣ дуже живо
На небѣ зорѣе..

II Пастирь.

То не днѣе, нѣ зоріе,
Ще далеко день,
То въ вертепѣ такъ яснѣе,
Певно тамъ огонь.

Всѣ.

Лихо зъ нами!

Ангель (входитъ).

Господь зъ вами!

Не лякайтесь, не смутѣть ся,
Я приаюшу вѣсть для васъ —
Идѣть Богу поклонѣть ся,
Бо вже народивъ ся Спасъ.
До вертепа поспѣшайте,
Сына Божого витайте,
Тай всѣмъ людямъ голосѣть,
Що Христось прійшовъ на свѣтъ.

Всѣ (спѣвають).

Ангель пастырямъ мовивъ,
Христось ся намъ народивъ
Въ Вефлеємѣ мѣсточу убогѣмъ
И въ родѣ Давидовѣмъ
Зъ Пречистой Маріи.

(Входятъ три царѣ).

I Царь.

Мы идемо зъ колядою
 За небесною звѣздою
 Зѡ всходу.

II Царь.

До царя идемъ нового
 Що родивсь тутъ для всего
 Народу.

III Царь

Спѣшимо зложити щиро
 Ладанъ, золото и миро
 Господу.

I Пастирь.

Въ тѣмъ вертепѣ оглядайте
 Нашого Месію,
 Зъ нами разомъ привитайте.
 Спаса и Марію.

Всѣ (разомъ спѣвають).

Богъ предвѣчный народивъ ся
 Прійшовъ днесъ со небесъ,
 Абы взрѣвъ людъ свѣй весь
 И утѣшивъ ся.

Жидъ.

Я прійшло въ самъ добрый часъ
 Тутъ весело е у васъ —

11
Може я що уторгую?
Я мѣняю, я купую,
Якъ що треба, я продамъ,
Бо я маю файный крамъ.

Ай-вай...

I Пастирь.

Мы не мѣняемъ, мы не купуемъ,
Тебе ту, жиде, не треба,
Мы всѣ Месію нынѣ витаемъ,
Що народивъ ся намъ зъ неба.

Жидъ.

Ну — ну, витайте, що менѣ зъ того?
Я на Месію чекаю такого,
Що буде грошѣ давати намъ много;
А вы ся тѣште зъ Месіи малого!

I Царь.

Богу най буде слава, честь,
Ему ся щиро поклонѣмъ,
А Иродъ той лукавый есть,
Тожъ другимъ бокомъ повернѣмъ.

II Пастирь.

Мы убогѣ пастушки
Знаемъ добре всѣ стежки,
Мы покажемъ вамъ дорогу.

Царь (разомъ).

Слава Богу, Слава Богу!

II Пастирь.

Вже въ дорогу ся збираймо,
Всѣхъ въ тѣмъ домѣ попрацаймо.

I Пастирь.

Желаемъ вамъ въ колядѣ
Проживайте въ гараздѣ
Безъ клопоту, безъ бѣды
До другои коляды.

Жидъ.

Я вѣншую Вамъ якъ жидъ:
Най ся грошѣ васъ держить,
Най вамъ нивка дастъ сто кѣпъ,
А сто корцы каждый снѣпъ,
И ишеничка и ячмѣнь,
Жито тай овесъ для кѣнь.
Най ся доить молока
Вѣдъ коровы, вѣдъ быка,
Най ся дѣти вамъ ведутъ,
Най яйце знесе когутъ.
А за тую коляду
Дайте що, бо вже иду.

На Новый Рѣкъ.

Молебнo

Бла- го- сло- ви Бо- же намъ на новый

рѣкъ, Щобы бувъ ща- сли- вый кождый чо- ло-

вѣкъ, Щобы намъ въ здо- ро- вю плы-ли днѣ жи-

тя, Що-бы всѣ сла- ви- ли И лю- бы- ли Тя.

Благослови Боже,
Намъ на Новый Рѣкъ,
Щобы бувъ щасливый
Кождый чоловѣкъ —

Щобы намъ въ здоровю
Плыли днѣ жита,
Щобы всѣ славили
И любили Тя!

Сыну Божій Христе
 Зроджений для насъ,
 Дай намъ для спасеня
 Зачати той часъ —
 Щобы мы грѣхѡвъ ся
 Всякихъ стерегли,
 Въ згодѣ и любви
 Жити всѣ могли.

Благослови рѡкъ той
 Мати Пресвята,
 Щобы ся родили
 Пшеницѣ, жита —
 Щобы мы не знали
 Голоду, вѡйны,
 Вѡдѣ огня и нужды
 Насъ охорони.

Такъ зѣ тымъ новымъ рокомъ
 Господа просѣмъ,
 А Богъ допоможе
 Певно людямъ всѣмъ
 И Пречиста Мати
 Руского краю
 Дастъ намъ вѣкъ щасливый
 И любовь свою !

БОГОЯВЛЕНІЕ.

Мѣрно.

Богъ ся намъ об- явивъ Въ трехъ святыхъ О-

со- бахъ Якъ Хри - стось ся крестивъ

На Йор-данъ-скихъ во- дахъ.

Богъ ся намъ обявивъ
Въ трехъ святыхъ Особахъ,
Якъ Христось ся крестивъ
На Йорданскихъ водахъ.

Изъ небесныхъ выжинъ
Богъ-Отець голосить :
То есть мѣй милый Сынъ
Що намъ миръ приносить

А горою Богъ-Духъ
Голубомъ злѣтае

И надземный воздухъ
Свѣтломъ наповняе.

Здивувавъ ся Йорданъ,
Що то за новина
Що предтеча Йоанъ
Крестить Бога Сына.

Повертають назадъ
Ажъ вѣдъ моря воды,
На Спасителя зрятъ
Людской природы.

Вѣрный нарѣдъ спѣшить
На рѣку — кирницю,
Де Духъ Божій святить
Для житя водицю.

На Йорданъ выходѣмъ
По воду священи
И свою обновѣмъ
Душу охрещени.

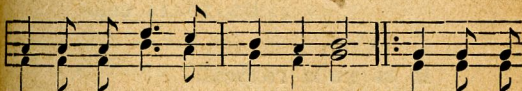
Най Йорданьска вода
Намъ свята поможе,
А Тобѣ на всегда
Честь най буде Боже!

Преображеніе Господне.

Мѣрно.

Пре - о - бразивъ ся На го - рѣ Та - во - рѣ

Христосъ Спа-ситель въ свѣтлѣ ставъ На Нѣмъ бле-

стѣли Ри-зи на-че зо-рѣ А самъ якъ сон-це

за - си - явъ.

Преобразивъ ся
 На горѣ Таворѣ
 Христосъ Спаситель,
 Въ свѣтлѣ ставъ ...
 На Нѣмъ блестѣли
 Ризы наче зорѣ,
 А самъ якъ солнце
 Засиявъ.

Два мужъ поручь
 Спаса ся явили,
 То Илія есть

И Мойсей.

Про смерть та муки
 Пильно говорили
 Зъ Господомъ разомъ
 Въ хвили сей.

И зъ неба голосъ
 Божій давъ ся чути :
 То Сынъ мѡй

Возлюбленный есть,

Ему послушнѣй
 Люде мають бути,
 Ему най буде
 Слава честь.

Якъ чудо тоє
 Въ облакахъ узрѣли
 Петро и Яковъ

И Іоанъ,

Небеснымъ видомъ
 Всѣ они зрадѣли,
 Такъ ся подобавъ
 Имъ той станъ.

Въ тѡмъ зъ неба облакъ
 Ясный показавъ ся

И трехъ апостолѣвъ
 Обнявъ,
 Нѣкто зъ нихъ того
 Ще не сподѣвавъ ся
 Тожъ каждый зѣ страху
 Упавъ.

До нихъ зблизивъ ся
 Спаситель въ тѣй хвили
 И Самъ рукою
 Ихъ дѣткнувъ,
 Пѣднесли очи,
 Господа узрѣли
 И заразъ страхъ ихъ
 Гѣй минувъ.

И мы Тя просимъ
 Господи и Спасе,
 До насъ ласкаво
 Приступи,
 Перемѣни намъ
 Всѣо нещасте наше,
 Спаси насъ всѣхъ
 И заступи.

Пѣсня Пресв. Евхаристіи.

Поволи.

О Иисусе нашъ небесный!
 На престолѣ Тя витаемъ;
 Зѣ вѣрою Твоѣ Хлѣбъ тѣлесный
 Найсвятѣйшій споживаемъ.

Боже Твоѣй народъ живи,
Насъ спаси, благослови!

Христе! пѣсню Ти похвальну
Чистѣи Ангелы спѣвають —
Тѣло Боже непрестанно
Въ небѣ видѣти желаютъ.

Боже твоѣй народъ живи,
Насъ спаси, благослови.

Сыне Божій пречудесный!
Ты намъ чудо все дѣлаешь:
Хлѣбъ насущный — въ Хлѣбъ небесный
Найсвятейшій премѣняешь,
Боже твоѣй народъ живи
Насъ спаси благослови!

О Спасителю розпятый!
Ты насъ въ каждый часъ спасаешь, —
Свѣтомъ, небомъ необнятый
Въ Хлѣбъ намъ Себе лишаешь!
Боже твоѣй народъ — живи,
Насъ спаси, благослови!

Боже щедрый въ благодати!
Дай щасливо вѣкъ прожити,
Въ Тебѣ жити, умирати
Въ небесахъ Тебе хвалити.
Боже твоѣй народъ живи
Насъ спаси, благослови.

Поклѣнь Пятѣмъ Ранамъ Христовымъ.

Молебнo.

По-кла - - ня-ю ся мѡй Хри-сте
Жи-во - - твор-нѡй и пре-чи-стѡй

кре-стнѡй ра-нѣ пре-свя-тѡй Бо-же мѡй по-
на ру-цѣ Твоѣй пра-вѡй

клѣнь прїими по пра-вѡй ме-не возьми.

- 1) Покланяю ся, мѡй Христе,
Крестнѡй ранѣ пресвятѡй,
Животворнѡй и пречистѡй,
На руцѣ Твоѣй правѡй.
Боже мѡй поклѣнь прїими,
По правѡй мене возьми!

- 2) Покланяю ся, мѡй Христе,
Крестнѡй ранѣ пресвятѡй,
Животворвѡй и пречистѡй
На руцѣ Твоѣй лѣвѡй.

Боже мѡй поклѡнѣ приими.
Вѡдѣ лѣвои мя храни !

- 3) Покланяю ся, мѡй Христе,
Крестнѡй ранѣ пресвятѡй,
Животворнѡй и пречистѡй
На нозѣ Твоѣй правѡй.
Боже мѡй поклѡнѣ приими,
Путемъ правды мя веди !

- 4) Покланяю ся, мѡй Христе,
Крестнѡй ранѣ пресвятѡй,
Животворнѡй и пречистѡй,
На нозѣ Твоѣй лѣвѡй,
Боже мѡй поклѡнѣ приими,
Вѡдѣ грѣха мя заверни !

- 5) Покланяю ся, мой Христе,
Крестнѡй ранѣ пресвятѡй,
Животворнѡй и пречистѡй,
Въ Серци и Твоимъ ребрѣ.
Боже мѡй поклѡнѣ приими,
И на вѣки мя люби !

Люде мои люде !

Страдально.

Люде мо-и лю-де, Щожь Я вамъ вчи-

нивъ, А-бо чимъ же я васъ ко-ли о-скор-

бивъ Я слѣпцамъ лишь нашимъ о-чи о-тви-равъ

Многихъ про-ка-жен-ныхъ нашимъ о-чищавъ,

Тай не-дужихъ зъ ложа бо-лѣ-зни зво-дивъ,

Но нѣ-чимъ Я до-си вамъ не до-го-дивъ.

Люде мои люде!
 Що я вамъ вчинивъ,
 Або чимъ же я васъ
 Коли оскорбивъ?
 Я слѣпцямъ лишъ вашимъ,
 Очи отвиравъ,
 Многихъ прокаженныхъ,
 Вашихъ очищавъ,
 Тай недужихъ зъ ложа,
 Болѣзни зводивъ,
 Но нѣчимъ я доси,
 Вамъ недогодивъ....

* *

Люде мои люде!
 Що я вамъ здѣлавъ,
 Тай яку вѣдплату,
 Я вѣдъ васъ дѣставъ?
 Жовчъ гѣрку за манну,
 А за воду квасъ;
 Мѣсто мя любити,
 Вы мене вѣ сейчасъ
 На крестѣ розпяли,
 Середъ страшныхъ мукъ,
 Кровь мою проляли
 Зъ сердца, нѣгъ и рукъ.

* *

Люде мои люде!
 Доки вамъ терплю?

Я до себе всякій
 Народы призву,
 И они прославятъ
 Ще мое имя,
 Изъ Отцемъ и Духомъ
 Змеличаютъ мя,
 Я себе жертвую
 Днесъ за мѣй народъ,
 Вѣрнымъ всѣмъ дарую }
 На вѣки животъ.

С Е Й Д Е Н Ъ .

(Пѣсня воскресна).

Грѣмко — статочно.

Сей день намъ Господь выш-ний давъ, то!

день свя-тый ве-ли-кій, Спа-си-тель нашъ изъ

гро - ба вставъ царству-е намъ на вѣ - ки.

Чу-до, чу-до всѣхъ чудесъ, и-сти-но Хри-

стосъ во-скресъ, стосъ во-скресъ.

Сей день намъ Господь вышній давъ,
То день святой, великій,
Спаситель нашъ изъ гроба вставъ,
Царствуе намъ на вѣки.

Чудо, чудо всѣхъ чудесъ
Истино Христосъ воскресъ.

* * *

Жите намъ Богъ нове дае,
Минула вже неволя —
Свободно сердце въ груди бе
Настала щасна доля.

Чудо, чудо всѣхъ чудесъ
Истино Христосъ воскресъ.

* * *

Сей день то радѣсть людямъ всѣмъ
Той божій день витаймо,
Крѣпѣмъ ся днесъ и веселѣмъ,
Побѣдну пѣснь спѣваймо.

Чудо, чудо всѣхъ чудесъ
Истинно Христосъ воскресъ.

* * *

Жите намъ Богъ зъ любви давъ всѣмъ,
Даруе всю провину
И мы другъ друга обѣймъ
Любѣмъ свою родину.

Чудо, чудо всѣхъ чудесъ
Истинно Христосъ воскресъ.

* * *

Се день прощенья всѣхъ грѣхѣвъ
Тожь разомъ ся братаймо,
Забудьмо вже ненависть, гнѣвъ,
А мира пѣснь спѣваймо.

Чудо, чудо всѣхъ чудесъ
Истинно Христосъ воскресъ.

* * *

Житемъ теперь жиемъ новымъ,
Любови, мира, згоды —
Най щезне злобы мрачный дымъ,
А оживють народы.

Чудо, чудо всѣхъ чудесъ
Истинно Христосъ воскресъ.

Вознесеніе Господне.

Статочно.

Понадъ сонце, понадъ зорѣ,
 Понадъ облаки просторй —
 Господь Свѣй престоль ставляе,
 Царство вышне занимае.

Земле зъ небомъ примири ся
 Спасу своему поклони ся
 Богу небесному !

По правдѣй Богъ Сынъ сѣдае ;
 Богъ Отецъ Его вѣнчае.
 Ангелы Царя витають,
 Честь и славу му спѣвають.
 Земле зъ небомъ примири ся,
 Спасу своему поклони ся
 Богу небесному !

Веселись Горо Оливна !
 Ты мѣжь горами предивна —
 Ты Сіонъ, Таворъ плѣняешь :
 Спаса въ славѣ оглядаешь.
 Земле зъ небомъ примири ся,
 Спасу своему поклони ся
 Богу небесному !

Ангель людямъ вѣсть голосить,
 Богъ Спаситель ся возноситъ,
 Мѣсце въ небѣ всѣмъ зробити,
 Зъ вѣдки верне свѣтъ судити,
 Земле зъ небомъ примири ся,
 Спасу своему поклони ся
 Богу небесному !

О Иисусе ! мы Тя просимъ,
 Нашѣ сердца въ Небо возносимъ :

Не лишай насъ сиротами,
 Будь Отцемъ благимъ надъ нами
 Земле зъ небомъ примири ся,
 Спасу своему поклони ся
 Богу небесному!

Пѣснѣ Богородичнѣ.

Пѣсня на Рождество Пр. Дѣвы Маріи.

Поважно

Въ На-за-ре-тѣ за-цви-ла ле-лѣ- - я

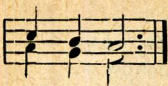
То на свѣтъ ся ро-ди-ла Ма-рі- - я,

Дѣ-ва пре-крас-на якъ зо-ря яс-на,

Якъ ся зъя-ви-ла, Всѣхъ зве-се-ли-ла

На зем-ли.

Въ Назаретѣ зацвила лелѣя,
 То на свѣтъ ся зродила Марія,
 Дѣва прекрасна
 Якъ зоря ясна,
 Якъ ся зъявила.
 Всѣхъ звеселила
 На земли.

Весели ся Іоакиме нынѣ
 И ты Анно, щось мати дѣтинѣ!
 Старушка Анна
 Неплодна звана
 Доню цѣлує,
 Щасте въ Нѣй чую
 Мѣжъ людьми.

Дѣти Евы витають Марію
 Бо вже видять спасеня надѣю:
 Родилась чиста
 Дѣва Невѣста
 Святе дитятко
 Якъ ангелятко
 Изъ небесъ.

Безчисленнѣй ангелы ликують,
 И блаженнѣй Святѣ торжествують,

Вже оглядають
 И величають
 Земну дѣвицю
 Неба царицю
 Марію.

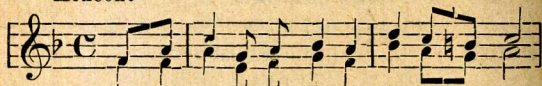
Знає добре Богъ Отець изъ неба,
 Якъ спасенє зѣслати намъ треба,
 Зъ свѣта цѣлого
 Для Сына свого
 Матѣрь шукає
 И выбирає
 Марію.

О Маріє преблагословена,
 Въ Назаретѣ для насъ народжена,
 Мы Тя витаємъ,
 Просимъ, благаємъ.
 Радосте многа,
 Молись до Бога
 За нами!

Богородице Дѣво.

Молебнo

Бо-го - ро-ди-це Дѣ-во, ра - дуй ся

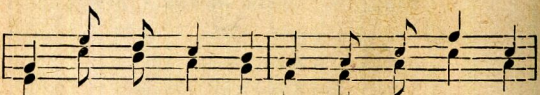
Об-ра - до - ван - на Го - сподь зъ Тобо - ю

Ты мѣжь Святы-ми всь пре-свя - то - ю

Бла- го - сло - вен - на Ты мѣжь же - на - ми

Пре - чи - ста Дѣ - во ра - дуй ся зъ на - ми

Ра - - - - дуй ся.

Богородице Дѣво радуй ся!
 Обрадованна Господь зъ Тобою
 Ты мѣжь Святыми еси пресвятою
 Благословенна Ты мѣжь женами
 Пречиста Дѣво радуй ся зъ нами
 Радуй ся.

Богородице Дѣво радуй ся!
 Благословеинный плодь Твоѣй есть въ Тобѣ,
 Щось го зачала въ чистѣй утробѣ
 Ты намъ зродила Христа и Снаса
 Ты Мати Божа и Мати наша
 Радуй ся.

Богородице Дѣво радуй ся
 На благодатну вѣсть Гавріила
 Ты у смиреню такъ вѣдповѣла:
 Нехай ся стане по слову твоему,
 Я все слугою Богу святому,
 Радуй ся.

Богородице Дѣво радуй ся,
 Радуй ся цвѣте изъ Назарета
 Тебе вытаетъ Єлисавета
 Радуй ся Дѣво благословенна
 Славу спѣваетъ Тобѣ вселенна
 Радуй ся.

Пѣсня до Матери Божои

Поволи,

Пре-не-бе-сна пре-чу-де-сна

Дѣ-во Ма-рі-е Ты намъ ма-ти

всѣмъ е-ди-на найми-лѣй-ша въ Твоего Сы-на

Ма-ти Бо-жа Ма-рі-е.

Пренебесна, пречудесна
Дѣво Маріе!

Ты намъ мати всѣмъ едина,
Наймилѣйша въ Твоего Сына,
Мати Божя Маріе.

Найчестнѣйша, найславнѣйша
Дѣво Маріе!

Херувимы, Серафимы
Величаютъ Тя зъ Святими,
Мати Божа Маріє.

Зоре ясна и прекрасна,
Дѣво Маріє!
Ты надѣя наша въ небѣ
И заступница въ потребѣ,
Мати Божа Маріє.

О всецѣта славо свѣта
Дѣво Маріє!
Пѣсню Ти заносимъ щирю
И молитву на офіру,
Мати Божа Маріє.

Благодатна и приятна
Дѣво Маріє!
Всѣ до Тебе прибѣгаемъ
И въ покорѣ Тя благаемъ,
Мати Божа Маріє.

Ты опѣка чоловѣка
Дѣво Маріє!
На житя бурливѣмъ морю
Помагай намъ въ нуждѣ, горю,
Мати Божа Маріє.

Ты дорога всѣмъ до Бога
Дѣво Маріє!

Вѣдъ грѣхѣвъ все хорони насъ,
И до неба заведи насъ,
Мати Божа Маріе.

СТРАДАЛЬНА МАТИ.

Повѣльно.

Страдаљна Мати пѣдъ крестомъ стоя-ла
Ста - ла ры-да-ти въ слезахъ промавля-ла

О Сыну, Сы-ну за я-ку про-ви-ну пе-ре-

но сишь ны-нѣ тяжень-ку го-ди-ну на крестѣ.

Страдаљна Мати
Пѣдъ крестомъ стояла,
Стала рыдати,
Въ слезахъ промавляла :

О Сыну, Сыну!
 За яку провину
 Переносишь нынѣ
 Тяженьку годипу
 На крестѣ.

Я Тебе купала
 Гѣркими слезами,
 Якъ малымъ ховала
 Передъ врагами,
 А нынѣ плачу,
 Бо Тебе вже трачу,
 Бже Ты милый Сыну
 Бѣльше не побачу,
 Сыну мой!

Ты жертвувавъ ся
 Всѣхъ людей спасти,
 За то дождавъ ся
 Невинно вмирати
 За свѣтъ лукавый,
 Злобный и неправый,
 Що сповнивъ на Тебѣ
 Своѣй засудъ кровавый
 На крестѣ.

Моя пѣдпоро,
 Мой Ты свѣте ясный!
 Гаснешь за скоро,
 Вянешь ми безчасный,

А щожъ зѣ мною
 Станесь сиротою ?
 Я сама на свѣтѣ
 Якъ билина стою
 Пѣдъ крестомъ.

Мѣй Боже милый !
 Усердно Тя молю,
 Додай ми силы
 Въ вѣщаснѣмъ болю.
 Тебе благаю,
 Якъ сама лишъ знаю
 И Тобѣ днесъ Сына
 Мого поручаю
 На крестѣ.

У С Н У Л А М А Т И .

(На Успеніе Пресв. Богородицѣ).

Поважно.

И сномъ бла - жен - нымъ спо - ча - ла;

Не чу-ла смер - ти, бо - лю не чу - - ла,

Въ житѣмъ ся лег - ко роз-ста-ла.

Уснула Мати Божя уснула
И сномъ блаженнымъ спочала
Не чула смерти, болю не чула,
Въ житѣмъ ся легко розстала.

Зъявились заразъ, чудно зъявились,
Въ округъ апостолы стали,
Слезами вмылись, якъ подивились —
Надъ Пресвятою рыдали.

Сердечно плаче, заводитъ плаче,
Петро за всѣхъ промавляе,
Горяче сердце его горяче,
Пречисту Дѣву прашае :

Любезна Мати, Христова Мати!
 Якъ насъ на свѣтѣ лишаєшь?
 Зволи насъ взяти зъ собою взяти
 Бо Ты вже въ небѣ сїяєшь.

Обмыли чисте тѣло обмыли
 И въ домовину поклали
 Обрусомъ вкрыли и нарядили
 Якъ рѣдну матеръ ховали.

Спѣвають пѣснѣ, сумно спѣвають,
 Про похороннѣмъ походѣ,
 Пречисте тѣло ховати мають
 Въ земли въ оливнѣмъ городѣ.

Но жидъ невѣрный, дуже невѣрный
 Не дасть дѣйти имъ до гробу,
 Що непокрѣный то непокрѣный
 Сповнити хоче ще злобу.

Сягнувъ руками, злыми руками
 И тѣло скинути хоче —
 Безъ рукъ лишавъ ся, лишъ зъ раменами,
 За кару стративъ и очи,

Теперь голосить, щиро голосить,
 Що вѣритъ въ Божого Сына,
 Прощеня просить, Господа просить,
 Пѣзнавъ где правда едина.

Спустили тѣло, та якъ спустили
 Щобъ схоронити якъ треба
 Въ горѣ узрѣли, много узрѣли,
 Летучихъ ангелѣвъ зъ неба.

А межи тыми, духами тыми,
 Самъ ся Сынъ Божій являє
 И понадъ ними, выше надъ ними
 Пречисту Матерь тримає.

Лишь опѣзнивъ ся, Тома спѣзнивъ ся
 Заставъ вѣнъ грѣбъ вже порожный,
 Тожъ помоливъ ся, щиро моливъ ся
 Сей самовидецъ неложный:

О Мати Божя, пречиста Мати,
 Що намъ царствуєшь при Сынѣ,
 Не дай вмирати, грѣшно вмирати,
 Людямъ въ послѣднѣй годинѣ.

Цѣлу надѣю, повну надѣю,
 Мы въ Тебѣ все покладаємъ,
 Тебе Марію Дѣву Марію
 О помѣчь зъ неба благаємъ.

Пѣснѣ въ честь Святыхъ и на гдеякѣ случаѣ.

Пѣсня до св. Верховныхъ Ап. Петра и Павла.

Мѣрно,

Пре-чу- десный вѣнецъ сла- во - ю сі - я -

в, Бо не - бе-сный О-тець пра- ве-дныхъ вѣн-ча-

в У - че- ни-кѣвъ сво-ихъ и вер-ховныхъ Свя-

тыхъ Пе - тра и Па - вла.

Пречудесный вѣнецъ славою сіяе,
Бо небесный Отець праведныхъ вѣнчае
Ученикѣвъ своихъ
И верховныхъ Святыхъ
Петра и Павла. --

Увѣнчавыхъ Святыхъ, Ангелы витають
 И престолы для нихъ въ небѣ уставляютъ,
 Ставятъ ихъ выше зѣръ,
 Людямъ всѣмъ за примѣръ
 Петра и Павла. —

Господь Церковь свою ставитъ непоборну,
 Апостольску, святу, едину, соборну,
 На опецъ твердой
 И науцъ святой
 Петра и Павла. —

Днесъ апостольску власть Церковь выпо-
 [вняе,
 Благодать всѣмъ подасть, царство отвирае
 Намъ небеснымъ ключомъ
 И духовнымъ мечомъ
 Петра и Павла. —

Знамените имя призывае нынѣ
 Християньска земля въ Господной святинѣ,
 Правовѣрный весь свѣтъ
 Для Святыхъ шле привѣтъ
 Петра и Павла. —

Чудотворцѣвъ святыхъ маемо на небѣ,
 Прибѣгаймо до нихъ въ нуждѣ и потребѣ
 Въ высоты въ каждый часъ
 Зойде помѣчь для насъ
 Петра и Павла. —

Передъ образъ Святыхъ на лица падаймо
 И въ молитвѣ до нихъ Господа благаймо,
 А небесный Отець
 Дастъ намъ славы вѣнецъ
 Петра и Павла. —

Пѣсня о св. Апостолѣ Петрѣ.

Поважно.

А - по - столѣвъ своихъ Сынъ Божій запы-

тавъ Котрый наилучше зъ всѣхъ Спасителя познавъ.

Апостолѣвъ своихъ
 Сынъ Божій запытавъ,
 Котрый наилучше зъ всѣхъ
 Спасителя познавъ.

На то сказавъ одинъ :
 — Симономъ вѣнъ зовесь —
 „Правдивый Божій Сынъ
 Исусе мой Ты еси!“

„Не зъ себе ты вгадавъ
Найвысшу правду сю,
За то — Христось сказавъ —
Тебе благословлю!

Бо объявивъ ти то
Отець Мѡй изъ небесъ;
Вѡдъ нынѣ ты „Петро“
Скалою ся назовешъ!

На тобѣ, на скалѣ,
Поставлю Церковь Я,
И не звалить еи
Нѣ пекла сила вся.

И дамъ еще тобѣ,
— Чого никто не дасть —
Небеснѣй дамъ ключѣ,
Свату, верховну власть.

Що звяжешъ на земли —
И въ небѣ такъ буде;
Розвяжешъ на земли —
И въ небѣ ся прїйме.

А мы до церкви йдѣмъ
Що Самъ поставивъ Спасъ,
И въ нѣй Петра молѣмъ,
Бы взявъ до неба насъ!

Пѣсня Св. Димитрію.

(На ноту: „О кто кто Николая любить“).

О кто кто Димитрія знає,
Въ молитвахъ Его величає,
Того поблагословить,
Въ болѣзни уздоровить
Димитрій.

Въ Солуни Димитрій родивъ ся,
Для вѣры святои трудивъ ся,
Якъ начальну власть дѣставъ,
Самъ поѣданныхъ навертавъ
До Христа.

Димитрій царя не боявъ ся.
За вѣрнымъ народомъ унявъ ся,
Нестора благословивъ,
Такъ що ворога побивъ
Сильного.

Не стерпѣвъ поганьскій царь того,
И звелѣвъ сѣѣмъ Святого,
Димитрія увязнивъ
И на смерть го засудивъ
За Христа.

Блаженный угодникъ Христовый
На муки и смерть вже готовый,

Всьо майно свое, що мавъ,
 Подѣливъ и самъ роздавъ
 Убогимъ.

Вже засудъ воины сповняють,
 Святу кровь точать, проливають
 Копіями изъ реберъ,
 Пока имъ на рукахъ не вмеръ
 Дмитрій.

Солуне! Ты гордишь ся зъ того,
 Що маєшь у себе Святого,
 Всѣ звертають очи тамъ,
 Де стоить Дмитрѣвъ храмъ
 Чудесный.

Тамъ чуда дѣзнали вже многі
 Уломні, хорі и убогі,
 Тамъ изъ мощѣвъ все плыве
 Святе миро мовъ живе
 Цѣлюще.

И мы всѣ Дмитрія просимъ,
 До него молитвы заносимъ:
 Дмитріє помагай,
 Вѣдь ворога заступаи
 Нарѣдъ твоій!

Обходъ „св. Николая“

(зъ дарунками для дѣтей).

О С О Б Ы :

1. БРАТЕЛЬНИКЪ въ звычайнѣй одежи, въ лѣхтарнею въ руцѣ и скарбонкою (пушкою) на грудяхъ звысаючою на широкѣй тасмѣ.

2. АНГЕЛЪ, одѣтый на бѣло, въ крилами, держитъ въ руцѣ двѣножъ.

3. НИКОЛАЙ, одѣтый якъ архiereй, въ жезломъ въ руцѣ, а на грудяхъ має звысаючу на тасмѣ красну торбину зъ дарунками (образцѣ, книжочки, хрестики и т. д.)

Першій входить въ хату брательникъ, за нимъ Ангелъ а по заду Николай; всѣ три разомъ спѣвають: „О кто, кто Николая любить“.

Брательникъ: (по серединѣ хаты)

Святыи Отецъ Николай
Днесъ обходитъ рускѣй край
И дарунки роздае
Де дѣтина чевна е!

Ангелъ:

Святыи Отче Николаю
Я дѣтей въ томъ домѣ знаю,
Они добре сердце мають
И на дальше обѣцяють
Еще лѣпшими зѣстати.
Треба имъ дарунокъ дати!

Николай:

Любѣ дѣты!

Я по свѣтѣ всюды хожу
И до васъ вступаю;
Добрыхъ дѣтей нагороджу
А злыхъ оминаю!

Памятайте, все молѣть ся
Будьте чемнѣи и учѣть ся
Тай до церкви приходѣть,
Родичей своихъ любѣть.

Брательникъ:

Такъ, дѣтинко, памятай
Що ти каже Николай!

Николай, роздає дарунки а всѣ въ хатѣ спѣ-
вають: „О кто, кто Николая любить“. — Ангелъ
и Николай вѣдходятъ, лишаєсь самъ брательникъ
збираючи жертвы до скарбонки.

Зѣ нами Богъ.

Мѣрно.

Богъ бувъ и есть и бу - де. Все на Не-го у-по-

вай-мо и нѣ-чо-гось не ля-кай-мо, Зъ на-

- ми Богъ, Зъ на-ми Богъ.

Зъ нами Богъ — розумѣйте люде,
 Зъ нами Богъ — бувъ и есть и буде.
 Лишь на Него уповаймо
 И вѣчогось не лякаймо,
 Зъ нами Богъ.

Зъ нами Богъ — слухайте всѣ люде,
 Зъ нами Богъ — въ каждый часъ и всюди.
 Той надъ нами все чуває,
 Той въ житю намъ помагає,
 Зъ нами Богъ.

Зъ нами Богъ — сильнѣй покорѣть ся
 Зъ нами Богъ — можнѣй не хвалѣть ся

Ваша сила, хотъ могуча,
Щезне скоро, такъ якъ туча,
Зъ нами Богъ.

Зъ нами Богъ — силою не мѣрте
Зъ нами Богъ — поки часъ увѣрте,
Що, якъ зможете ся въ силу,
Скорше впадете въ могилу,
Зъ нами Богъ.

На Вавилоньскихъ Рѣкахъ.

(Щѣсня на часъ посту).

Повѣльно.

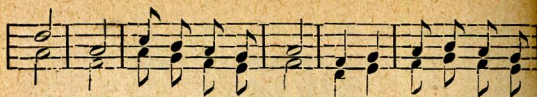
На Ва-ви-лонь-скихъ рѣкахъ Тамъ мы си-

дѣ - ли ры-да-ли Пла-ка-ли мы и въ сле-

ахъ Тамъ нашъ Си - онъ спо-ми-на - - ли

А - ли - лу - - - я А - ли - лу - - -

- - - - - я.

Сіоньску пѣсню зачнѣть,
 Намъ заспѣвайте зъ святинѣ,
 Нехай послухае свѣтъ,
 Якъ мы страдаємъ нынѣ.

Алилуя.

Та якжежь мы бы могли
 Пѣсню Господню спѣвати
 Въ чужостороннѣй земли
 Серцю жалю завдавати

Алилуя.

О Вавилоне лихій,
 Ты окаянный, нужденный!
 Той, що о камѣнь дѣтей
 Порозбиває, блаженный.

Алилуя.

Лишаю васъ пороги.

(Пѣсня похоронна).

Поволи сумно.

Ли - - ша - ю васъ по - ро - - ги мо -

и въ послѣднѣй разъ Бо зъ вѣчной до-ро-ги не

вер-ну вже до васъ. Бу-вай-те ми здо - ро -

вѣ, За мно - ю не тужѣть Бо вже ме-нѣ го -

то - вѣ стеж- ки на дру- гій свѣтъ.

Щаслива Ти дорога
 Душе, що нею йдешъ,
 Она веде до Бога,
 Де супокій найдешъ.
 Блаженный тѣи люде,
 Що Господь ихъ зѣбравъ,
 Бо зъ роду въ родъ ихъ буде
 Все кождый споминавъ.

Пѣсня надгробна.

Поволи-сумчо.

Пращай душе вѣ конечный часъ, Пращай надъ

гробомъ ны - нѣ Вѣ дале-ку даль и - - дешъ вѣдъ

нась ли - ша - ешь жаль ро - ди - нѣ.

Твоя судьба вже кличе тя
 На другій свѣтъ въ дорогу
 Бо всѣмъ одна есть цѣль жита:
 Вѣдати душу Богу.

Летижь душе въ небесный край,
 Дорога то безпечна —
 Тамъ вѣчный и блаженный рай,
 Свята жизнь безконечна.

Рускій Народный Гимнъ.

Велично-поволи.

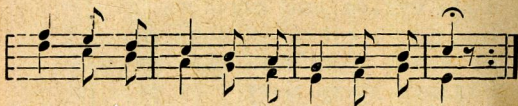
Бо-же на зем - - лю ру-ску по-глянь

Ла-ска-вымъ о - комъ зѣ вы - со - ты,

Въ ча-сѣ не - до - лѣ и стра-данъ —

Хтожь намъ по - мо - - же якъ - не Ты?

Не стало нашихъ славныхъ князѣвъ,
Що боронили рускій край;
Самѣ поборемъ ворогѣвъ
Лишь Ты намъ Боже помагай!

Русь перебула дикихъ Татаръ
И лютыхъ Туркѣвъ — бѣсурманъ,
Тай ще неволѣ скине тягаръ
И усмѣхне ся вѣщій Боянъ.

Поки не высохне въ Днѣстрѣ вода
Доти кровь руска въ жилахъ плыве,
Прокинесь сила молода
И Русь воскресне — оживе...

КОНЕЦЬ, БОГУ СЛАВА.

Будынки, движимости, збѣже и пашу
обезпечаетъ вѣдѣніе о выплатахъ „Днѣстеръ“
русское ассураціонное товарищество

„Днѣстеръ“

Товарищество взаимныхъ обезпеченъ
у Львовѣ (рынокъ ч. 10, II. пов.)

Шкоды оцѣнюетъ „Днѣстеръ“ съ мѣсяцевыми
членами и выплачиваетъ сразу признанъ вѣдѣніе о
выплатахъ. За 13 лѣтъ выплачено 6,474,534 коронъ
вѣдѣніе о выплатахъ.

Обезпеченія принимаютъ агенціи по всѣхъ
мѣстахъ и большихъ селахъ; „Днѣстеръ“ даетъ а-
генціи письменнымъ господарямъ, де еще не ро-
блеть иншіе агенты „Днѣстра“. Агенты „Днѣ-
стра“ заработали уже 807,742 коронъ.

Полѣсы „Днѣстра“ принимаютъ при по-
зичкахъ Банкъ красивый у Львовѣ и въ Чернѣв-
цахъ; Гал. Каса ошадности; повѣтовіе касы
ошадности и сиротинскіе касы при судахъ.

Чистый зыскъ рѣчный возвращается о-
безпеченнымъ членамъ и за р. 1905 припадае
каждому члену 5% заплаченной преміи яко
зворотъ.

На жите обезпечайтеся въ Краковскѣмъ
Товариществѣ только черезъ „Днѣстеръ“;
провізію вѣдѣніе о выплатахъ такихъ обезпеченъ даетъ „Днѣстеръ“
на рускій робродѣйный цѣли.

Фонды „Днѣстра“ выносятъ въ концѣмъ
1905 р. суму 1,372,538 кор.

Стережѣтъся огню!

„Днѣстеръ“ припоручили Преосв. Епископскіи ординарты.

Покрываютъ свои дахы черепомъ (даховками)!

Рѣкъ 1906. ♡ Число 5.

Книжочка Мисійна.

→ Цѣна 3 кр. →

ПЕРЕМЫШЛЬ
въ печатнѣ „Удѣловой“ пѣдъ зарядомъ
- - - - - І. Лавора. - - - - -
1906.

РѠкъ 1906.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число пiate.

Накладомъ свящ. Л. Джулынского

РЕДАКТОРА „ПОСЛАННИКА“.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“

выходятъ каждого мѣсяця и стоятъ рѠчно:

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

❖ Менше якъ 5 не посылае ся. ❖

ПЕРЕМЫШЛЬ.

..... Накладомъ свящ. Л. Джулынского.

Въ печатнѣ „Удѣловой“ пѠдъ зарядомъ І. Лавора.

1906.

Св. Іоаннъ Дамаскинъ.

Выбираймо!

Промѣрити кто зъ насъ зможе,
Всѣ небеснѣ тѣ предѣлы,
Якѣ чуднѣ суды божѣ
Для насъ грѣшныхъ сотворили.

Кто промѣритъ тѣ палаты,
На зористомъ неба полѣ,
Щобы всѣхъ насъ тамъ зобрати,
Мѣсця знайде ся доволѣ!

И въ долинѣ слезъ и стонѣвъ,
Де лишъ око наше гляне,
Для стократныхъ миліонѣвъ
Єще мѣсця, землѣ стане.

Но однакожъ всѣмъ намъ звѣстно
Що, хоть мѣсця повно всюды,

Якось густо, якось тѣсно
Мовъ насъ другі тиснуть люде.

„Мѣсця менѣ!“ старецъ просить,
Хоть ногою вже въ могилѣ,
„Мѣсця менѣ!“ заголосить
Дитя въ першій житя хвилѣ.

„До богатства, славы, чести —
Старі зъ мѣсця уступайте,
Не вамъ впередъ вже свѣтъ вести,
Вы молодшимъ мѣсце дайте!“

И буде вже такъ вѣками,
Всегда въ передъ будемъ гнати,
Щобъ батьківъ нашихъ слѣдами,
Другимъ мѣсця уступати.

Сли намъ мѣсця ту не стало,
То за свѣтомъ го шукаймо,
Въ небѣ — пеклѣ мѣсць чи мало
Небо — пекло — вибираймо!

Р. С.

Св. Іоаннъ Дамаскинъ.

Св. Іоаннъ, родомъ изъ мѣста Дамаска, где его отецъ бувъ скарбникомъ при дворѣ тамошного каліфа. Воспитанный дуже старанно, вѣдзначувавъ ся св. Іоаннъ уже за молоду незвычайною охотою до глубокой науки. Одного разу привезено до Дамаска много невѣльникѣвъ, а межи ними одного старика-монаха, котрый называвъ ся Козма. Отецъ св. Іоанна, познавшисъ отже зъ тымъ Козмою, котрый бувъ чоловѣкомъ глубоко ученымъ, назначивъ его для своего сына на учителя. Пѣдъ проводомъ Козмы доповнивъ св. Іоаннъ свое образоване. Коли же Козма повернувъ назадъ до монастыря св. Саввы, то за нимъ хотѣвъ ити и Іоаннъ. Однако тогдашній каліфъ призвавъ Іоанна на своего мѣнистра. На тѣмъ становищѣ придбавъ вѣнъ христіанамъ много добра. Особенно, коли греческій импе-

раторъ Левъ заборонивъ вѣддати
 честь св. образамъ, написавъ св. Іоаннѣ
 три письма до Царгорода, въ которыхъ
 зъ цѣлою силою науки выступивъ въ
 защитѣ св. иконъ, Его тѣ письма мали
 въ Царгородѣ велике вліяне, и під-
 держали многихъ христіянъ въ прав-
 дивѣй вѣрѣ. Императоръ не могучи
 помститись на св. Іоаннѣ, яко граж-
 данинѣ чужого краю, оклеветавъ его
 передъ каліфомъ, будто бы св. Іоаннѣ
 удавъ ся до него зъ просьбою, щобы
 зъ войскомъ своимъ напавъ на мѣсто
 Дамаскъ и прогнавъ вѣдтамъ каліфа.
 Св. Іоаннѣ хотѣвъ изъ той клеветы
 оправдатись, но каліфъ не давши вѣры
 тому оправданю, приказавъ утяти єму
 праву руку. Терпеливо перенѣсь Іо-
 аннѣ тую зневагу и муку. Хотя тер-
 пѣвъ страшный бѣль, пошовъ вѣнъ
 однако до церкви, и укланувши пе-
 редъ образомъ Пречистой, моливъ ся
 щиро, щобы Господь дозволивъ дока-
 зати его невиннѣсть. Середъ молитвы,
 томлений надто великимъ бодемъ, за-

снувъ св. Іоаннъ. Пробудившись, почувъ, що здоровый и владає правою рукою якъ перше. За тоє явне чудо Боже, рѣшивъ св. Іоаннъ звелічати въ пѣсняхъ могуще заступничество Пречистой, и велику силу Божу. Представившись каліфу здоровымъ, изъ чого каліфъ пѣзнавъ, що вѣнъ невинный, зложивъ св. Іоаннъ своею достоинство, роздавъ цѣлый свѣй матокъ бѣднымъ и вступивъ въ ерусалимскій монастырь св. Саввы, где постригъ ся въ монахи. Тутъ посвятивъ ся вѣнъ цѣлкомъ науковымъ трудамъ въ корысть церкви. Важнѣйшіе изъ нихъ суть: а) Систематична наука христіаньскои вѣры, котра вѣд-такъ стала ся образцемъ для восточныхъ и западныхъ богословѣвъ; б) прекрасный пасхальный канонъ, котрый спѣваєсь вѣдъ Великодня до Вознесенія: „Воскресенія день просвѣтимъ ся людіе“; в) многі каноны на прочіи головні праздники; г) октоихъ или осмогласникъ, котрый содержитъ

воскресні службы на 8 голосѣвъ или напѣвѣвъ, вкѣнци д) трогательні пѣсни котрі до нынѣ спѣвають ся въ нашѣй церквѣ на похоронѣ умершихъ.

Доживши глубокои старости, упокоивъ ся св. Іоаннъ въ Бозѣ въ роцѣ 786 по Рожд. Хр. а въ 104-ѣмъ роцѣ свого праведного житя.

Отець св. Іоанна и вѣнъ самъ навчають насъ, що всюды, даже на дворѣ княжескѣмъ, при доброй волѣ чоловѣкъ, може остати добрымъ, честнымъ и побожнымъ. Высока мудрѣсть и глубока ученѣсть о стѣлько бѣльше украшають чоловѣка, если суть получені зъ глубокою покорю; вѣнъ подѣбный втогды до дерева плодового, угинаючого ся вѣдъ множества, овощей.

Сучасна мучениця Діна.

На Кавказѣ лютить ся теперь страшне переслѣдоване Христіянъ.

Дикі Татари нападають христіянські оселі Вірмен, палять, мордують безъ пощады всѣхъ кто имъ попаде въ руки. Не щадять ні женъ ні дѣтей. Въ одной мѣсцевости на Кавказѣ таке случилось: Середъ гѣръ пасла одна молоденька дѣвчинка стадо овецъ. Звала ся Діна. Въ тѣмъ зъ долины надлетѣло чваломъ много узброєныхъ Татаръ зъ дикимъ крыкомъ. Діна перелякалась страшенно. На пѣвъ омлѣлу пѣрвавъ ю оденъ зъ тыхъ їздцѣвъ и посадивъ передъ собою на кони. Кѣнь пѣгнавъ дальше и опинивъ ся доперва передъ якоюсь хатою на пѣвъ укритою межи деревами. Дѣвчинку зняли зъ коня и внесли до хаты, где якась стара женщина споглядала на ню зъ здивованємъ. Ёздець, котрый ю привѣзъ, промовивъ до ней: „Діно, знаю тебе вѣдъ дитинства, всѣ котрі визнають твою вѣру, зѣстали вымордовані. Я хотѣвъ тебе выратувати... Виречи ся свого Христа, а зѣстанешъ моею донькою. Єсмь великимъ вож-

домъ а тая хата служитъ до укрываня моихъ богатствъ, котрыми подѣлюсь зъ тобою. Не вагай ся... Выбирай щасте або страшну смерть. Коли се Татаринъ говоривъ, Діна все зрозумѣла. Середъ мовчаня, яке по тѣмъ наступило, дѣвчатко промовило тихимъ, лагѣднымъ голосомъ: „Вѣрую въ єдиного Бога и Іисуса Христа, Спасителя мого!“ — Стара женщина выпроведила ю втогды передъ хату и показала кєрвавѹ лунѹ надъ мѣстомъ, такожъ дорогу, устелєну трупами помордованыхъ Христіянъ. „Выречи ся Христа або згинєшь!“ каже до ней. — „Вѣрую въ єдиного Бога и Іисуса Христа, Спасителя мого!“ вѣдповѣла заєдно. Татаринъ вже пѣднѣсь руку, щобы ей завдати смертельный ударъ, але мати вдержала руку сына. „Ходи — сказала до ней, и впровадивши ю до хаты показала скрытѹ въ мурѣ стосы золота — Выречи ся Христа, и бери зъ того скѣлько хочєшь. На се каже Діна „Николи и за нѣякѹ скарбы свѣта не

выречу ся мого Спасителя“. Упала на колѣна и молилась: „Сыну божій, Ісусе Христе, прійми мене до царства Свого!“ Въ тѣй хвили ударивъ топоръ дикого Татарина а головка дѣвчатка покотилась по земли, значачи вервавѣ слѣды на земли. Тая мала Діна то рѣвно велика мучениця за святу вѣру, якъ мученики первыхъ вѣковъ христіянськихъ!...

НАШЬ ОБРЯДЪ.

Юліянъ Дзеровичъ.

[Конецъ].

Закѣнченє св. Литургіи. Отпустъ.

232. Пыт. Що выголошує священникъ по скѣнченю благодарственной пѣсни за святое Причастіе: „Да исполнятся уста наша?“

Вѣдп. По укѣнченю тои пѣсни, священникъ и собѣ въ ектенії дякує за причастіе святыхъ, страшныхъ, божественныхъ Тайнъ.

233. Пыт. Що слѣдуетъ по той ектеніи?

Вѣдп. Священникъ хоче вже вѣрныхъ вѣдпустити до дому, длятого подобно Христу сказавшому по тайной вечери: „Востаните, идемъ отсюду“ каже: „Съ миромъ изыдемъ“.

234. Пыт. Що вѣрні вѣдцовѣдаютъ на той зазывѣ, выходити зъ церкви?

Вѣдп. Вѣрні не хотятъ безъ Божого благословенія выходить, протѣ вѣдповѣдаютъ: „О имени Господи“ т. е. лише въ имя Господне розѣйдемось.

235. Пыт. А що священникъ дѣлае, учувши таке бажане вѣрныхъ?

Вѣдп. Священникъ выходитъ за амвонъ и читае молитву, котра длятого за амвонною называе ся.

236. Пыт. О що молить ся священникъ въ той молитвѣ?

Вѣдп. Священникъ умолае Господа, щобы спасъ людей своихъ и благословивъ достояніе свое, щобы завсѣгды хоронивъ повноту церкви Своеи т. е. щобы вѣрныхъ нѣколи не убувало. Дальше молить ся, щобы не оставивъ уповающихъ на Него, такожь щобы Господь давъ спокѣй цѣлому свѣтови, державѣ, церквамъ и благовѣрному цѣсареву нашему.

237. Пыт. Що вѣдповѣдають вѣрніи на ту заамвонну молитву?

Вѣдп. Вѣрніи вѣдповѣдають: „Аминь“ и спѣвають Богу пѣсню пророка и царя Давида: (пс. 112. г.) „Буди имя Господне благословенно отъ нынѣ и до вѣка“.

238. Пыт. Що дѣлає священникъ по заамвонной молитвѣ?

Вѣдп. Священникъ входитъ въ олтарь, цѣлує св. престолъ, на знакъ любви и благодарности Господу за тѣ великія благодати, якихъ вѣнъ достигъ и вѣрніи зъ причины принесеной найсв. жертвы безкровной, обертає ся ко людямъ и дає имъ благословеніє знаменіємъ св. креста словами: „Благословеніє Господне на васъ, того благодатию и челоуѣколюбіємъ, всегда нынѣ и присно и въ вѣки вѣковъ“.

239. Пыт. Чи вже вѣрніи, получивши благословеніє, могутъ вѣдѣйти до дому?

Вѣдп. Нѣ! Священникъ еще хоче хвалу принести Богородицѣ; потѣмъ Христу, а наконецъ еще дати имъ отпустомъ послѣдне благословеніє.

240. Пыт. Якъ же вѣрніи величаютъ Богородицю?

В ѳ д п. Вѣрніи учувши заво́зване священника: „Премудрость“ величаютъ Богородицу, яко нашу заступницу передъ Богомъ, словами: „Честнѣйшую Херувимъ и славнѣйшую безъ сравненія Серафимъ, безъ истлѣнія Бога Слова рождшую, сущую Богородицу, Тя величаемъ“.

241. Пыт. Якъ же священникъ и вѣрніи вѳддаютъ еще хвалу Христу?

В ѳ д п. Священникъ взывае еще: „Слава Тебѣ Христе Боже, упованіе наше, слава Тебѣ“ а вѣрніи приносятъ славу Богу въ Троици святѳй и просятъ Бога о помилованіи, а священника о послѣднемъ благословеніи: „Слава Отцу и Сыну и св. Духу нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ. Господи помилуй, Господи помилуй, Господи помилуй; Благослови!“

242. Пыт. Якежъ благословеніе удѣляетъ теперь священникъ?

В ѳ д п. Священникъ удѣляетъ благословеніе отпустомъ: „Христосъ истинный Богъ нашъ, молитвами пречистыя своея Матере, святыхъ славныхъ и всехвальныхъ Апостолъ иже въ святыхъ Отца нашего Іоанна Златоустаго, архіепископа Константина града, пре-

подобныхъ и богоносныхъ отецъ нашихъ и всѣхъ святыхъ да спасетъ и помилуетъ насъ, яко благу и челоуѣколюбецъ.

243. Пыт. Що дѣсєь по выголошеню отпуста священникомъ?

Вѣдп. Вѣрнїи вѣдповѣдають: „Аминь“; священникъ замыкає царскїи дверїи а вѣрнїи розходятъ ся домоу.

244. Пыт. Якъ зачинаєсь отпустъ въ недѣлю?

Вѣдп. Въ недѣлю зачинає ся отпустъ словами: „Воскресый изъ мертвыхъ Христосъ истинный Богъ нашъ и т. д.“

245. Пыт. А якъ выгладєє отпустъ въ свята Господскїи, Богородичнїи и святыхъ.

Вѣдп. а) Въ свята Господскїи зачинає ся отпустъ подаємъ причины того свята, прим. на Рѣздво: „Рождейся въ вертепѣ въ Вифлеемѣ юдейскомъ и въ яслехъ возлегій спасенїя нашего ради Христосъ истинный Богъ нашъ“ и пр., и звычайного заковченя.

б) на свята Богородичнїи вкладєє ся „по молитвами пречистыя своя Матери“ слова. „єя же днесъ праздникъ (Благовѣщенїя, Покро-

ви и т. п.) свѣтло празднуемъ и т. д.

в) а на свята Святыхъ при кѣнцѣ отпусту додаемо „и молитвами святаго (Имярекъ) его же днесъ память свѣтло почитаемъ“.

246. Пыт. А яка єсть рѣжница въ отпустѣ на Литургіи св. Васи́лія Великого?

Вѣдп. Рѣжница єсть та, що вмѣсто св. Іоанна Златоустого споминаемъ: „Иже во святыхъ Отца нашего Васи́лія Великого, архієпископа Кессаріи Каппадокійскія.

247. Пыт. Що въ великі́ праздники додаєсь еще при кѣнцѣ Службы Божѣй?

Вѣдп. Въ великі́ свята священникъ завзываетъ вѣрныхъ до вѣдспѣванія многолѣтствія Папѣ римскому, Цѣсаревѣ, Митрополитѣ, Епископовѣ, Духовенству и вѣрнымъ.

248. Пыт. Якій єсть короткій переглядъ цѣлои Службы, зъ огляду на житє Іисуса Христа?

Вѣдп. Ось тутъ :

Котра часть?	Якій обрядъ або дѣйствие?	Яке символичне значене?
Проксодидія	Выкравуванє Агнця зъ Просфоры	Рождество Іисуса Христа
Литургія оглашенныхъ	Водъ: „Благословенно Царство“ до: „Єдинородный Сыне“ „Єдинородный Сыне“ Малый входъ Апостолъ и Євангеліє	Укрыте житє І. Х. въ Назаретѣ. Крещеніє І. Христа въ Іорданѣ Публичный выступъ І. Х. въ Юдеи Наука Іисуса Христа
Литургія вѣрныхъ	„Иже Херувимы“ и великій входъ Воддѣльне освяченє св. тѣла и св. крови „Твоя о твоихъ“ зъ руками навкрестъ Вложено верхней частицѣ до чаши Зворотъ священника до народа при „Съ страхомъ Божимъ“ „Спаси Боже люди Твоя“ и благословеніє народа Здѣймленє покровця и слова: „Вознесыйся Боже“ Благословенъ Богъ нашъ всегда нынѣ и присно и пр.	Вѣздъ Іисуса Христа на страсти Смерть І. Христа Кресту смерть Іис. Христа Воскресеніє Іисуса Христа Зъявленє І. Х. ученикомъ по воскресенію Благословеніє учениковъ передъ Вознесеніємъ Вознесеніє І. Христа Христось зъ нами буде вѣчно перебувати.

Часто оповѣдайте дѣтямъ сіе:

Заможна панѣ, по имени Соня, мала доньку Стефцю. Тѣмъ Стефцѣ ышло уже на десятый рѣкъ. Она училась дома читати, писати, числити; она ходила два разы въ тыждень до священника учиться катехизму и библии, а училась она тоже и шити. Стефця слухала своихъ родичей дуже, училась красно и була въ загалѣ дуже добрую дитиною. Разъ въ лѣтѣ, по полудни, по науцѣ, дала мати Стефцѣ великого печеного сыряного пирога и позволила ей пѣйти перейти по огородѣ, по подвѣрю и по дорожѣ. Стефця, выбѣгши на дорогу, увидѣла тамъ якесть бѣдне, босе, обдерте дѣвчатко.

— Чія ты, дѣвчинко? — запытала Стефця.

— Я бѣдна сирѣтка, Пазя; живу у своей бѣдной теты Ганны — ѡтповѣло дѣвчатко.

— А чи пила ты днесь молоко? — запытала дальше Стефця.

— Ой нѣтъ! Я не дѣстаю молока, бо

у насъ нема коровы — сказала Пазя.

— А чи їла ты хлїба днесь? — пытала зновъ Стефця.

— И хлїба я днесь не їла, бо у насъ нема муки на хлїбъ; я їла лишь бульбу и боршь, — ѡтповїла Пазя.

— То возьми собѣ, ты бѣдна дѣвчинко, сего мого пирога и поживи ся нимъ, а завтра прїйди тутъ еще разъ о тѣмъ самѣмъ часѣ.

Пазя взявши до рукъ румяный и великій пирѡгъ ажъ спаленїла зъ радости якъ пивонїя и сказала: дай Богъ паннусѣ здорове!

Стефця погласкала дѣвчинку по головоньцѣ, пожелала и ей здорovia и полетїла черезъ огородъ назадъ въ комнату. Мати, побачивши доню при собѣ и безъ пирога запытала:

— И що же стало ся съ твоимъ пирогомъ? Не хочу вѣрити, щобы ты его такъ скоро зѣла. Може вырвавъ его тобѣ зъ рукъ песикъ нашъ?

— О нѣтъ, мамцю; песика и не було коло мене, но я и не зѣла его: я дала

его малой дѣвчинѣ, Пазѣ, бѣдной сиротѣ, що стояла на дорозѣ. Менѣ було ей жаль, бо она не дѣстає николи молока, и жить ся наибѣльше лишъ бульбою и борщомъ.

— Ты поступила красно; Богъ любить милосердныхъ людей, но що же будешь теперь сама ѣсти? Я дала тобѣ послѣднего пирога. Если хочешь ѣсти, получишь лишъ хлѣба и сыра або масла — сказала мати.

— Добре, мамцю, я зѣмъ охотно хлѣба зъ масломъ вмѣсто смачного пирога, но я прійшла просити васъ о щось дуже важного, та боюсь чи не будете гнѣватись, — говорила Стефця, примиляючись до мамы.

— Не надѣюсь я ничъ злого чути ѿ тебе, моя дитино, то говори смѣло, що маєшь на сердцю — сказала мати.

— Я велѣла бѣдной сиротѣ, Пазѣ, прійти еще и завтра. А коли она сюда прійде, чи позволите мамцю, привезти ю передъ васъ, щобы вы ю видѣли и щобы дали вы ей молока и хлѣба и якую сороч-

ку, сподничку и запаску, бо она дуже обдерта щебетала Стефця.

— На то я позволяю зъ найбольшою охотою. Скоро побачишь завтра Пазю, приведи ю сюда, а що лишъ буду могла дамъ ей; бѣдныхъ треба всегда спомагати чимъ кто лишъ може — сказала мати.

А другого дня привела Стефця на правду бѣдну Пазю передъ свою маму, котра бѣдну сирѣтку и нагодовала и всякими дарами обдаровала.

Г. А. П.

О хульныхъ помыслахъ.

Д. Р.

Многѣ люде, безпокоєнѣ мерзкими, хульными помыслами, не знаютъ, що имъ дѣлати и попадають въ розпуку, думаючи, що то ихъ грѣхъ и тримаючи самыхъ себе виновниками тыхъ лютыхъ и гидкихъ помыслѣвъ. Скажу о тѣмъ не много:

Хульнѣ помыслы — то покусы людей богобоязливыхъ; они втогды найбольше

приходять, коли тѣ люде молять ся або творять яке добре дѣло.

Хульнѣ помысли не находятъ на чело-вѣка въ смертныхъ грѣхахъ перебуваю-чого, не богобоязливого, лѣнивого, о свое спасеніе недбалого; но на тыхъ нападають, кто веде побожне жите и перебуває въ трудахъ покаянія и въ любовѣ божѣй.

Такими хульными покусами стараєсь діаволь настрашити чоловѣка; если чоло-вѣкъ свободный вѣдѣ тяжкого грѣха, то щобы занепокоити его совѣсть; если въ покаянію перебуває, то щобы покаяніе перервати; если вѣдѣ добродѣтели къ до-бродѣтели восходитъ, то щобы его вспи-нити и понизити; если же тоє не возмож-но, то хотяйбы тѣлько оскорбити и засму-тити. Но розумный нехай самъ о тѣмъ розсуджає:

1. Нехай не думає, що тѣ мысли его и вѣдѣ него самого походять; они вѣдѣ діавола и вѣдѣ ихъ початокъ и причина. Бо якъ-же вѣдѣ нашѣй волѣ и серця мо-гутъ походити тѣ мерзости, котрі мы не-

навидимъ, котрыхъ мы не любимъ и не желаемъ?

2. Всякій переслѣдуемый вѣдь хульных помыслѣвъ нехай не має ихъ за грѣхъ, ино за покусу. Бо чимъ бѣльше кто буде тримати тѣ хульні помыслы за грѣхъ, тымъ бѣльше буде утѣшати своего ворога діавола, котрый и вѣдь того буде вже радуватись, що чіюсь совѣсть тыми помыслами, якъ бы якимъ грѣхомъ смутивъ и занепокоивъ.

Скажи менѣ: если бы кто сидѣвъ звязанымъ середъ богохульникѣвъ, чувъ ихъ гидкѣ слова на Бога, на тайны Христовѣ, на Пречисту Богородицю и на всѣхъ святыхъ — и хотѣвъ бы вѣдь нихъ утѣкати, щобы не слухати такихъ мерзостей, бо не мѣгъ бы, бо звязаный; хотѣвъ уши заткати вѣдь хулы ихъ, но тоже не мѣгъ бы, — скажи, чи мавъ бы той чоловѣкъ грѣхъ за тоє, що противъ волѣ слухавъ тѣ грѣшні слова? Справдѣ, не тѣлько не мавъ бы въ тѣмъ ніякого грѣха, но заслуживъ бы еще на велику похвалу вѣдь Бога за тоє, що будучи звязанымъ и не

его малой дѣвчинѣ, Пазѣ, бѣдной сиротѣ, що стояла на дорожѣ. Менѣ було ей жаль, бо она не дѣстає николи молока, и жить ся наибѣльше лишъ бульбою и борщомъ.

— Ты поступила красно; Богъ любить милосердныхъ людей, но що же будешь теперь сама ѣсти? Я дала тобѣ послѣднего пирога. Если хочешь ѣсти, получишь лишъ хлѣба и сыра або масла — сказала мати.

— Добре, мамцю, я зѣмъ охотно хлѣба зъ масломъ вмѣсто смачного пирога, но я прійшла просити васъ о щось дуже важного, та боюсь чи не будете гнѣватись, — говорила Стефця, примияючись до мамы.

— Не надѣюсь я ничъ злого чути ѡтъ тебе, моя дитино, то говори смѣло, що маєшь на сердцю — сказала мати.

— Я велѣла бѣдной сиротѣ, Пазѣ, прійти еще и завтра. А коли она сюда прійде, чи позволите мамцю, привезти ю передъ васъ, щобы вы ю видѣли и щобы дали вы ей молока и хлѣба и якую сороч-

ку, снѣдничку и запаску, бо она дуже обдерта щебетала Стефця.

— На то я позволяю зъ наибольшою охотою. Скоро побачишь завтра Пазю, приведи ю сюда, а що лишъ буду могла дамъ ей; бѣдныхъ треба всегда спомагати чимъ кто лишъ може — сказала мати.

А другого дня привела Стефця на правду бѣдну Пазю передъ свою маму, котра бѣдну сирѣтку и нагодовала и всякими дарами обдаровала.

Г. А. П.

О хульныхъ помыслахъ.

Д. Р.

Многѣ люде, безпокоєнѣ мерзкими, хульными помыслами, не знаютъ, що имъ дѣлати и попадають въ розпуку, думаючи, що то ихъ грѣхъ и тримаючи самыхъ себе виновниками тыхъ лютыхъ и гидкихъ помыслѣвъ. Скажу о тѣмъ не много:

Хульнѣ помыслы — то покусы людей богобоязливыхъ; они втогда наибольше

маючи возможности утечи, въ мукахъ слу-
хавъ тѣ слова.

Подѣбно сему думай о тыхъ, котрыхъ
дѣволъ мучить хульными помыслами. Ко-
ли они не могутъ освободитись вѣдъ тыхъ
помыслѣвъ, не могутъ вѣдогнати вѣдъ себе
хульного, лукавого духа, безстыдно и
безперестанно побуждаючи въ ихъ умѣ
помыслы, котрыхъ они не хотятъ, не лю-
бятъ и ненавидятъ; то вѣдъ тыхъ мыслей
хульных не тѣлько нѣкаго грѣха не бу-
дутъ мати, но на еще бѣльшу ласку у
Бога заслужаѣтъ.

3. Молити такимъ потреба Г. Бога,
щобы удаливъ вѣдъ нихъ покусy и вѣдо-
гнавъ хульного духа. Если же Г. Богъ
умедлитъ выбавити, то треба терпѣти зъ
кротостію и благодареніемъ, знаючи, що
не вѣдъ гнѣва, а вѣдъ ласки божой допу-
щено тую покусy, щобы мы здѣлались
терпеливыми и непоколебимыми. Бо и а-
постолъ Павло терпѣвъ щось подѣбного,
коли говорить о пакостяхъ плоти, вѣдъ
котрыхъ вѣнъ трикрати моливъ ся, но не
бувъ выслуханый, длятого, що ему було

сказано: „довлѣеть тебѣ благодать Моя“. (2. Кор. 12. 9).

Одень зъ великихъ отцѣвъ часто говоривъ про себе: „не позволяю, не позволяю!“ Чи вѣнъ що робивъ, чи ходивъ, чи сидѣвъ, чи читавъ, чи моливъ ся, много разѣвъ говоривъ вѣнъ тѣ слова: „не позволяю!“ Чуючи тоє его ученикъ, запытавъ одного разу: „скажи менѣ отче, длячого ты тѣ слова такъ часто говоришь? Яка тайна въ тѣмъ словѣ?“ Старець вѣдповѣвъ: „Если коли нибудь злый помыслъ приходитъ менѣ на умъ и я его зауважаю, то говорю ему: „не позволяю на тебе“, и той лихій помыслъ вѣдбѣгає и пропадає безъ вѣсти.

Кождый, кто терпитъ вѣдъ хульного духа, якъ тѣлько найдуть на него злїи и нечистїи мысли, легко може вѣдъ нихъ избавитись и вѣдогнати словомъ: „не позволяю! Не позволяю, о дїаволе на твои хуленя, то твои а не мои мерзости, я не тѣлько не дѣзволю на нихъ, але ненавижду ихъ“.

Блаженна Ескатерина Сенеиска довгий часъ була мучена хульными помыслами.

Коли явившій ся Господь Ісусъ вѣдогнавъ ихъ вѣдъ ней, она запытала: „где бувъ доси, о сладчайшій мѡй Ісусе?“ Господь вѣдповѣвъ: „въ серцю твоимъ бувъ я!“ — „И якъ-же тое могло бути, — запытала она — коли мое серце було переповнене скверными мыслями?“ — „По тѡмъ пѡзнай що Я бувъ въ твоимъ серцю — подтвердивъ Господь — що ты не мала нїякои любви къ нечистымъ мыслямъ, но всѣми силами старалась освободитись вѣдъ нихъ, а не маючи возможности тое здѣлати, болѣла. Тымъ то и приготвила въ своимъ серцю для Мене мѣстце“.

К р е с т ь.

Разъ запытавъ малый хлопчикъ вѡтця :

— Що то значитъ нести свѡй крестъ ?

Отець не мѡгъ зразу дати сынови

доброї вѣдповѣды о значѣнню креста
въ житю чоловѣка. Однакъ подумавъ,
подумавъ, взявъ два палички: оденъ
довшій, другій коротшій и зложивъ
зъ нихъ крестикъ.

— Диви ся — сказавъ до сына —
довша паличка — се Божа воля, ко-
ротша — се наша, людска воля. Коли
покладемо коротшій паличокъ впопе-
рекъ довшого — свою волю впоперекъ
волѣ Божої, — тодѣ и є для насъ
крестъ. Колижъ покладемо довшу па-
личку такъ, щоби она накривала
коротшу, тодѣ нїякъ не повстане
крестъ. Се буває тодѣ, коли воля
чоловѣка згѣдна зъ волею Божою.
Тодѣ мы маємо лишъ радѣсть въ житю.
А коли на насъ наложить Богъ якїсь
горя, нещастїя, а мы нарѣкаємо и
сердимо ся на тое, тодѣ мы вѣдчуємо
на собѣ крестъ, бо наша воля не є
згѣдною зъ Божою. Коли однакъ хо-
чемо бути синами Божими, то мусимо
жити лишъ по волѣ Божій, мусимо
нести свѣй крестъ въ покорѣ, безъ

нарѣканъ. А якъ будемо памятати,
що всякѣ нещастя походять вѣдъ Бога,
то намъ прїйде ся легше ихъ зносити,
и мы навѣтъ не вѣдчуємо того креста,
бо тодѣ наша воля буде згѣ-
дною зъ волею Божою. (X)

Царь Кануть и его двораки.

Давными часами володѣвъ въ Англіи
король Кануть. Разъ выйшовъ вѣнъ зъ
двораками надъ море, сѣвъ надъ водою,
задививъ ся въ широке сине море и за-
думавъ ся. Двораки хотѣли розвеселити
короля, а своими словами заслужити собѣ
на бѣльшу ласку у него. И стали межи со-
бою прославляти силу и могучѣсть короля.

Одѣнь дворакъ сказавъ :

— Чи є котрый царь рѣвный нашому?

— Нѣгде въ свѣтѣ—вѣдкававъ другій.

Третій сказавъ :

— Великій король Кануть покоривъ

усѣ народы и теперь володѣе надъ землею и надъ моремъ.

Король выслухавъ сю глупу бесѣду и сказавъ :

— Привесѣтъ менѣ мое крѣсло и покладѣтъ тутъ ось на краю скалы.

Крѣсло принесли, царь сѣвъ на него и ставъ зновъ глядѣти на море.

Межи тимъ знявъ ся вѣтеръ, а о берѣгъ стали бити зъ шумомъ филѣ моря.

— Не вѣдважъ ся, море, приступати до мене! — крикнувъ грѣзно Кануть. — Чей-же море повинно сповнити мою волю? — запытавъ король двораковъ.

Двораки поклонили ся мовчки на знакъ згоды.

— Коли такъ, то станьте коло мене, и будете разомъ зѣ мною глядѣти на море.

Двораки подѣйшли послушно.

А буря стала чимразъ дужше и страшнѣйше шалѣти. Филѣ били о берѣгъ, якъ скаженіи. Трусливыхъ двораковъ огортавъ страхъ, однакъ ови не смѣли вѣдѣйти противъ волѣ царя. А царь сидѣвъ, буцѣмъ то нѣчого и не запримѣтивъ. И отъ одна

филя гримнула такъ сильно, що мало не перевернула королѣвскаго крѣсла, а двораковъ таки добре намочила. Зѣ страху скрикнули двораки и подали ся назадъ.

— Якъ вы можете бояти ся моря, коли стоите коло мене? — запытавъ царь. — Чижь вы самѣ не сказали, що я володѣю моремъ?

Двораки мовчали.

А царь Кануть закричавъ знова:

— Говорю тобѣ, море, не смѣй приступати до мене! Чижь не чуло ты приказу твого володѣтеля?!

Та ще царь не скѣнчивъ говорити, якъ велика фила заляла берѣгъ. Двораки скорѣйше кинули ся на втеки але вже було запѣзно. Царя огорнувъ такожъ страхъ и вѣнь вставъ. Надбѣгла друга фила и унесла крѣсло на море. Царь оглянувъ ся, но на березѣ уже не було никого.

Сумно покивавъ головою и пѣшовъ до дому.

[X]

Для старыхъ и молодыхъ.

Ярославъ мудрый, князь Кіевскій, умираючи, такъ завѣщавъ дѣтямъ своимъ: „Вже я вѣдхожу зъ того свѣта, дѣти мои. Майте любовь межи собою. Если будете жити въ мирѣ, то Богъ буде зъ вами и покорить всѣхъ противлящихъ ся вамъ. А если ненависть настане межи вами, если будете жити въ спорахъ и сваритись другъ зъ другомъ, тогда погибнете, погубите и землю дѣдовъ и ѡтцѣвъ вашихъ, а они ѡстали ю великимъ трудомъ. Перебувайте въ мирѣ, повинуючись другъ другому“.

Тое завѣщане и намъ Русинамъ належалобы запам'ятати. Если жити будемо въ мирѣ, тогды буде крѣпка и щаслива Русь.

Безумна злоба. Около пасѣки сидѣвъ старецъ со своимъ сыномъ. Сонце грѣло, пчолы гудѣли. Одна пчѣлка вѣдлетѣла вѣдъ пасѣки и ужалила малчика въ лице, хотяй вѣнъ не давъ до того найменшого поводу.

— Бѣдна мушка, — сказавъ отецъ, — ты сыну будешъ мати бѣль не довгій часъ а она за свою непотребну злѣсть стратить житє. Та чи не лучше було ей тихо

мирно летѣти въ поле и принести въ улій каплю меда.

Отець острожно вынявъ у сына жало зъ лица, котре еще рушалось а пчѣлка уже безъ жала все вертѣлась коло мальчика не будучи въ силѣ зновъ его ужалити.

— Многѣ люде, сыну мѣй, подобнѣ до той пчѣлки. Безъ причины нападаютъ они на другихъ зъ страшною злобою; радѣ булибы ихъ убити а тымчасомъ тѣлько самѣ погибають.

„Рыкъ льва не полошитъ дикихъ звѣ-
рятъ такъ дуже, якъ молитва праведника
полошитъ діавола“. Св. Іоаннѣ Златоустый.

Слава Іисусу Христу!... На вѣки
Слава! Нехай все и всѣ языки
Воздають славу и честь премногу
Христу Іисусу, живому Богу!

Ө. Ю. Л.

Шість и півъ міліонівъ виплативъ „Дністеръ“
вѣдшколовань.

Будинки, движимости, збѣже и пашу
обезпечає вѣдъ огневихъ шкѣдъ одиноке
руске асенауаційне товариство

„Дністеръ“

Товариство взаимныхъ обезпечень
у Львовѣ (рынокъ ч. 10, II. пов.)

Шкоды оцѣнює „Дністеръ“ зъ мѣсцевыми
членами и выплачує заразъ признаній вѣдшкодо-
ваня. За 13 лѣтъ выплачено 6,474.534 коронъ
вѣдшколовань.

Обезпеченя приймають аґенціи по всѣхъ
мѣстахъ и бѣльшихъ селахъ; „Дністеръ“ дає а-
ґенціи письменнимъ господарямъ, де еще не ро-
блять инші аґенты „Дністра“. Аґенты „Дні-
стра“ заробили вже 807.742 коронъ.

Полѣсы „Дністра“ приймають при по-
вичкахъ Банкъ краевый у Львовѣ и въ Чернів-
цяхъ; Гал. Каса ошадности; повѣтові касы
ошадности и сиротинскій касы при судахъ.

Чистый зыскъ рѣчный звертаєся о-
безпеченымъ членамъ и за р. 1905 припадає
каждому членови 5% заплаченой преміи яко
зворотъ.

На житє обезпечайте ся въ Кракѣвскѣмъ
Товариствѣ **тѣлько** **черезъ „Дністеръ“**;
провізію вѣдъ такихъ обезпечень дає „Дністеръ“
на рускій робродѣйний цѣли.

Фонды „Дністра“ выносятъ зъ кѣнцемъ
1905 р. суму 1,372.538 кор.

Стережѣтъ ся огню!

„Дністеръ“ припоручили Преосв. Епископскій ординарѣты.

Покрываетъ свои дахы черепомъ (даховниками)!

Рѣкъ 1906. Число 6.

Книжочка Мисійна.

Цѣна 3 кр.

ПЕРЕМЫШЛЬ

въ печатиѣ „Удѣловой“ пѣдъ зарядомъ

- - - - - І. Лавора. - - - - -

1906.

Рѣкъ 1906.

КНИЖОЧКА МИСИЙНА.

Число шесте.

Накладомъ свящ. Л. Джулынскогo
РЕДАКТОРА „ПОСЛАННИКА“.

„КНИЖОЧКИ МИСИЙНІ“
выходятъ кожного мѣсяця и стоятъ рѣчно
по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;
по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.
❖ Менше якъ 5 не посылае ся. ❖

ПЕРЕМЫШЛЬ.

— — — — Накладомъ свящ. Л. Джулынскогo. — — — —
Зъ печатнѣ „Удѣловой“ подъ зарядомъ І. Лавора.
1906.

Св. Панкратій.

Богъ щасте мое!

Если пѣдъ вечерь самотень сяду,
Вачну вечѣрну думку думати,
А мѣсяць ясный, звѣзды яскравѣ
Ясенькимъ личкомъ глядять до хаты :
То тайнѣ, дивнѣ невидимѣ крыла,
Мене пѣдносятъ и таємна сила.

Тогды взлѣтаю генъ-генъ высоко,
Ажъ гдесъ пѣдъ небо, въ сферы над-
[земнѣ,
Надъ грудку земну, водъ океаны,
Надъ марнѣ гробы людскѣ туземнѣ;
Виджу якъ все-те землиця покрыла,
Въ гробахъ зложена людска слава,
[сила.

Хвалю такъ Бога, що ми позволивъ,
 Хотъ бы вечѣрновъ, пѣзновъ порою
 Лишь въ дусѣ зрѣти въ облакъ не
 [бесный

И все о тоѣ Єго я молю:

Щобъ здѣбнѣ давъ ми до лету крыла,
 Божъ тамъ все щасте — вѣдки моя
 [сила!...

Д. В.

Св. Панкратій.

Не тѣлько люде старшій ишли мужно
 на смерть мученическу за вѣру, але
 и молодцѣ и нѣжнѣ дѣвицѣ погор-
 джували терпѣніями и охотно клали
 жите для Христа. До такихъ дѣль-
 ныхъ молодцѣвъ належавъ св. Пан-
 кратій. Уроджений въ Симнадѣ въ

Малой Азіи, стративъ родичей еще въ колицѣ. Отець его, высокій достойникъ войсковый, зоставъ умученый за вѣру. Воспитанемъ Панкратія заявлявъ ся стрый Діонизій, поганинъ. Бувъ то чоловѣкъ праведный, любивъ братанка якъ власну дитину, и завѣдовавъ его майномъ совместно.

Желаючи Панкратію дати лучше воспитанє, поѣхавъ зъ нимъ Діонизій до Риму. Найлучшихъ доѣхавъ ему учителѣвъ и завчасу впроваджувавъ его въ дома державныхъ достойнѣвъ, щобы ему свѣтлу зготовити будущнѣсть.

Въ Римѣ чули они часто о Христіанахъ. Однѣ хвалили святѣсть ихъ житя, другѣ мовили, що ихъ наукъ цѣлкомъ не знають. Діонизій бачивъ слабѣ стороны религіи поганьскои, шукавъ правды, пошовъ отже зъ Панкратіємъ до папы Марцелліна, просячи, щобы ихъ научивъ вѣры Христовои. Вже по кількохъ тыждняхъ зрозумѣвъ, що религія Христова є прав-

дива, коли може задоволити розумъ и серце чоловѣка. Приняли оба св. Крещеніе зъ рукъ папы.

Въ тѣмъ часѣ наказавъ цѣсарь Діоклетіянъ гоненіе Христіянъ. Радивъ папа Діонизію, щоби опустивъ Римъ и схоронивъ ся зъ братанкомъ на провинціи. Будучи вже старымъ, не мѣгъ того здѣлати, въ коротцѣ умеръ, поручаючи Панкратію роздати свѣй маєтокъ межи убогихъ Христіянъ.

Сповнивъ волю стрія Панкратій, але черезъ тоє здрадивъ ся, що є христіяниномъ. Увязнили єго и поставили передъ цѣсаремъ. Предкладавъ єму Діоклетіянъ, що будучи надобнымъ и молодымъ — бо ледво 14 лѣтъ числивъ, має свѣтлу будучнѣсть передъ собою, єсли выречесь Христа. Дѣльний молодець не улягъ покусѣ, але смѣло визнавъ, що релігія правдива то христіянська, а ложна поганьська. Обуривъ ся цѣсарь на смѣлого молодця, котрый такъ щиро и

розумно до него промовивъ и казавъ его стати року 304.

Похоронили его въ катакомбахъ римскихъ, котрѣ прозвано вѣдъ него — катакомбами Панкратія и поставлено опѣсля надъ ними церковь.

Достопамятнѣ остались слова писателя церковного Тертуліяна, котрыми вѣнъ такъ вѣدوزавъ ся до мучителейъ: „Мучте, терзайте, сокрушайте насъ; мы вырастаемо тымъ численѣйше, чимъ бѣльше насъ пожинають; кровь христіянъ єсть сѣменемъ новыхъ христіянъ.“ Христіане були твердо переконані о божественности своєї вѣры и длятого клали ю выше надъ всѣ добра земні а даже жите; длятого то въ страданіяхъ оказували такъ велику силу духа и вытревалоу, що часто и самі мучители наворачтали ся. Обы за ихъ примѣромъ и наша вѣра крѣпила ся и возрастала, обы и мы всѣ страданія въ житю терпеливо поносили и зъ св. Мучениками вѣнца вѣчной надгороды удостоили ся.

О преложенію

хлѣба въ Тѣло и вина въ Кровь
Господа нашего Іисуса Христа.

Д. Р.

Если кто не може поняти и сомнѣваетъся о святѣй божественнѣй Тайнѣ Евхаристіи: якъ хлѣбъ на престолѣ возлежащій въ Тѣло, а вино въ Кровь Іисуса Христа перемѣняется, то ты, вѣрующій Христіанине запытай его:

1. Чи може Господь Богъ сотворити щось бѣльшого и высшого, якъ умъ чловѣка поняти може? Певно що може! То длячогожь не може намъ дати Свою плоть въ кормъ? Если, якъ сказано, С л о в о м ъ Г о с п о д н и м ъ н е б е с а у т в е р д и л и с ь (Пс. 32. 6) то тымъ же словомъ божимъ хлѣбъ и вино перемѣняются въ Тѣло и Кровь Христову.

2. И если ты дивуєшься, якъ то Христось, котрый на небѣ, — Вѣнъ же и на престолѣ? — то такожь и

дивуй ся и тому, якъ тоє солнце, ко-
тре намъ ту свѣтитъ и грѣе, въ оденъ
и той самъ часъ и на небѣ и на
землѣ, и на востоцѣ и на западѣ и
во всѣхъ сторонахъ свѣта. Такъ и
Христосъ, въ оденъ и той самъ часъ
на небѣ и на землѣ въ пречистыхъ
Тайнахъ: на небѣ по естеству, на
земли же непонятою и божою властію
творить дѣло велике и преславне и
выше чоловѣчого розуму.

3. И еще: если дивуешь ся, якъ
единый и цѣлый Христосъ во всѣхъ
частяхъ рѣвно вѣрнымъ подае ся —
не меньше въ однѣй и не больше въ
другѣй, то дивуй ся и тому, якъ о-
денъ голосъ мой и у мене въ устахъ
и вѣнъ тойже самый голосъ и въ ва-
шихъ устахъ.

4. Ты дивуешь ся, якъ тоє Тѣло
Христове не роздроблюеть въ тѣй
часъ, якъ роздроблюеть ягнецъ, но во
всякой части — совершенный и цѣ-
лый Христосъ? — Дивуй ся и тому,
якъ то, коли зеркало разбѣе ся на

малѣ части, образъ чоловѣческій въ нѣмъ не роздробляе ся, но во всякой части буває такъ повнымъ, якъ и въ цѣломъ зеркалѣ

5. Дивуєшь ся тому, якъ Христось, всегда поживаемый, не умаляєсь, но цѣлый во вѣки перебуває? — Дивуй ся втогды и тому, що вѣдъ одной свѣчки можна запалити множество свѣчокъ и вѣдъ того свѣтло свѣчки не зменшитъ ся.

6. Если ты запитаєшь: якъ Христось вѣйшовши до середины нашего естества не оскверняе ся? Запытаю и я тебе: сонце, коли переходитъ нечистѣ мѣсяця, чи оскверняе ся, или нѣ? Каждый чоловѣкъ розумный скаже — нѣ. Тымъ бѣльше Христось, жерело всякой чистоты не оскверняе ся, входячи внутрь чоловѣка.

7. Знай о тѣмъ, що коли черезъ якусь неосторожность або неувагу падутъ на землю св. Дары, або коли згорають, згнивають, замерзають, то не тѣло Христове ту страдає, но внѣшный видъ хлѣба и вина. Она же

— безстрастна Жертва — ничимъ въ томъ непричастна. Бо плоть Христова одень разъ за насъ пострадала; по воскресенію вже не подлягає страда- нію. Но все за такую неувагу зъ влас- ной вины буває тяжкій грѣхъ...

8. Если дивуєшь ся сему, якъ въ малой части Тайнъ все повный и цѣ- лый Христосъ, то дивуй ся и сему, якъ въ малой зѣрницѣ ока твоего такъ великій мѣста мѣстятъ ся и ихъ об- нимають.

И такъ, памятаючи на все тоє, не дослѣджуи непонятного таинства, но вѣрою несомнѣнною и сердечною лю- бовію вѣддавай страшному и сильному и всемогущему Царю и Богу дѣлами и розумомъ подяку за недослѣдимъ Его дары.

9. Но скажешь ты: якъ-же менѣ належитъ приготоватись до принятія Тѣла и Крови Христовыхъ? Запытай св. Павла: вѣнъ научить тебе двоихъ спасительныхъ добродѣтелей. Найпер- ше вѣнъ сказавъ: „да искушаетъ

себе челоуѣкъ, и тако отъ хлѣба да ясть, и отъ чаши да пїеть“ (1. Кор 11. 20). Опѣсля поучає, щобы всякій розсудивъ такъ: що такое Тѣло и Кровь Господня, и кто я и якій и зъ кимъ хочу сполучитись и якъ приступаю и Кого причащаю ся?

10. Поспытай себе: чи чисте твое серце, чи маєшь миръ зъ Богомъ, одну мысль зъ Ёго Церквою и любовь къ ближнимъ. Бо доки ты въ грѣхахъ, не можешь мати мира зъ Богомъ, бо грѣхи нашї розлучають насъ вѣдъ Бога, якъ сказано: „Не грѣси-ли ваши розлучають васъ отъ Мене“ (Ис. 59. 2). Они творять насъ врагами Богу нашему, мерзкими и ненавистными; діаволу же отъ нихъ радѣсть и веселїе.

11. Памятай и тоє: если маєшь гнѣвъ и ненависть на ближнего твоего, то нема у тебе зъ нимъ мира и недостойно приймаєшь Тѣло и Кровь

Христову, котрѣ назначенѣ на соединене и примирене зъ Богомъ.

12. Потреба тобѣ, согласно зъ Церквою заховати вѣру о страшныхъ тайнахъ Тѣла и Крови Господной. Если тѣлесными очима и видишь звычайный хлѣбъ и вино, то вѣруй крѣпко и безъ сомнѣній, що существо ихъ силою всемогущого слова освященя перемѣнилось въ Тѣло и Кровь Христову, такъ, що ничъ другого тамъ не остае ся, но правдиве Тѣло и Кровь Господня пѣдъ видомъ хлѣба и вина.

Що значить мудра и розумна жѣнка!

Въ однѣмъ селѣ надъ Днѣстромъ, жило собѣ вѣдъ кѣлькохъ лѣтъ одно супружество богате досытъ щасливо и добре, бо имъ ничого не браковало. Сусѣды однакъ,

видячи ихъ достатокъ, зачали поволенъки выкликувати бодай мужа до корчмы, то за куму, то на могорьчъ; бо его жена николи не дала вѣдъ дѣтей розлучитись, николи до корчмы затыгнути, николи до жадного трунку намовитись, бо казала: „мои дѣти, то мѡй скарбъ, они потребу-ють всегда опѣки, тому я зъ дому не пѡду.“ Мужъ однакъ зачавъ привыкати до корчмы и трунку, занедбувавъ господарство, а неразъ добре пѡдхмеленый вертавъ до дому безъ крейцара, бо добрый пріятель и кумы, умѣли добре натягати и пили на его рахунокъ. Зажурена жена неразъ гѡркими заливалась слезами, але уникала сварки, зъ чоловѣкомъ обходилась якъ най-чемнѣйше, и тымъ пильнѣйше въ его не-присутности доглядала дѣтей и господарства.

Разъ такъ случилось, що зновъ сусѣды зѡйшли ся въ корчмѣ и зговорили ся о своихъ жѣнкахъ, котрыхъ, якъ звичайно, однѣ хвалили, другѣ ганили. Сей же господарь, о котрѡмъ говоримо, такъ почавъ выхваляти свою жену, якъ бы вже лучшом

и на свѣтѣ, не було. Каже: она така услужна, така добра, така терпелива и лагідна, що коли бы я прійшовъ о пѣвночи, и захотѣвъ їдження, то она сейчасъ, въ тѣй хвилѣ ставить вечерю. Заложѣмъ ся, каже другій, о тарнець горѣвки, що то бути не може. Добре — заложили ся и выпили, и добре вже пѣдохочені идуць до сусѣда.

Газдиня вже спала, бо було вже около пѣвночи. Мужъ прійшовъ и будить жѣнку та кричить: „вставай жѣнко и давай їсти для мене и для сусѣдѣвъ.“ Невѣста вставши привитала чемо сусѣдѣвъ, и никто не увидѣвъ на єи лиці анѣ тѣни гнѣву. Кинулась сюда тудя по комнатѣ и незадовго положила хлѣбъ, сыръ и масло, молоко и солонину на столѣ и зачала еще припрошувати гостей, щобы дарами Божими поживились.

Сусѣды такою добротою здивовані споглянули оденъ на другого, не знаючи що сказати, бо щось подѣбного анѣ имъ ся свило, и николи не думали, щобы на свѣтѣ була така добра, така чедна невѣста.

Наконецъ пожививши ся, оденъ зъ сусѣдѣвъ такъ вѣдозвавъ ся :

— Жѣнко, скажи намъ, ради Бога, зъ вѣдки ты взялась на тѣй земли, где ты научила ся тои доброты ? скажи намъ, бо мы сего поняти не можемъ.

На то она сказала :

— Се не єсть жаднымъ чудомъ мои милі ; роблю я се все зъ любви до мужа и моихъ дѣтей, а любовь все побѣдитъ. Колисьмо ся побрали, було намъ дуже добре, жилисьмо кѣлька лѣтъ щасливо и спокѣйно. Богъ давъ намъ дѣти, то тымъ пильнѣйше треба було працювати, щоби ихъ виховати добре и въ побожности. Мѣй любый чоловѣкъ, бо єго всегда люблю, гдєсь пѣдохотить ся зъ сусѣдами, то я за него и за себе газдѣвства и дому пильновати мушу. Молю ся и працюю а Богъ допомагає, що намъ до теперъ нѣчого єще не бракло. Ото цѣла моя штука ! А я знаю добре, що мѣй чоловѣкъ чи скорше, чи пѣзнѣйше опамятаєсь, поверне менѣ свою любовь и дѣтямъ, бо тутъ въ дома, а не где инде чекає єго любовь, згода и щастє!..

И въ самѣй рѣчи, мужъ до живого тронутый, уцѣловавъ женѣ руки и вѣдъ того часу не опускавъ вже николи газдѣвства, а вѣдъ корчмы сторонивъ якъ вѣдъ діавола.

Боже великій! Боже святой! дай намъ бѣльше такихъ невѣсть, а свѣтъ буде щасливій!

Свящ. Ю. Дз.

Ратуй ближнего въ нещастію!

Иванъ Сокира бувъ столяромъ и то добрымъ майстромъ, особливо въ ставленію деревяныхъ хатъ. Тожъ всюды его брали, кто лишъ будовавъ ся.

Въ мѣсточку Н....ѣ, где вѣнъ мешкавъ, зачало въ само полудне горѣти. Огонь ширивъ ся поволи, однакъ люде бѣгли всѣ то зъ коновками, то зъ сикавками, то зъ гаками ратувати, щобы спинити нещасте вѣдъ своихъ хатъ.

Нашъ Иванъ само тодѣ по обѣдѣ трохи здрѣмнувъ пѣдъ липою въ своимъ городѣ, щобы трохи сномъ покрѣпитись, бо якосъ тогды и работы не було.

Приступила до него жѣнка, будить и каже:

— Иване, вставай, иди ратувати, людске добро горить.

Иванъ пѣднѣсь ся та спытавъ жѣнки гдѣ горить, у кого, а коли учувъ що се горить хата старои Ищачки, що мешкала на другѣмъ кѣнци села, обернувъ ся и сказавъ:

— Е, то далеко, наша хата не згорить, а другѣ най горять, буде робота для мене!

И справдѣ була робота, але таки найперше коло Ивановои хаты, бо вѣтеръ якосъ змѣнивъ ся и занѣсь искру на стодолу Иванову, котра згорѣла вразъ зъ хатою!...

Свящ. Ю. Дз.

Лѣкаръ тѣла и душѣ.

Разъ перейшовъ Іисусъ Христосъ зъ Галилеѣ на другій бѣкъ Іордану. Тамъ стрѣнувъ Его чоловікъ опанований злымъ духомъ. Злый духъ вѣдобравъ нещасному розумъ и вѣнъ вже не одѣвавъ ся, анѣ не мешкавъ въ домѣ, лише мѣжъ гробами. А и тамъ не мавъ свободы, бо его звязували желѣзными путами. Христосъ увѣльнивъ его вѣдъ злого духа и привернувъ ему здоровле душѣ и тѣла.

И ты бѣдный рускій народе, подобный до сего божевѣльного. Черезъ темноту и піяньство вѣддавъ ся ты въ неволю злomu духови, а вѣнъ такъ вѣдобравъ тобѣ розумъ, що давъ-есь ся обрабувати мало не зъ усѣхъ людскихъ правъ, жієшь далеко вѣдъ культурного свѣта, въ хатахъ мало що яснѣйшихъ вѣдъ темного гроба. Зъ бѣды ледвы маєшь чимъ вскрыти нагетѣло.

Але не упадай въ розпуку! Середъ каждой твоей оселѣ е присутный Сынъ Божій въ церквѣ. Приступи до Него, вѣдай ему свое сердце, а опустить ты нечиста сила. Вѣнъ просвѣтитъ твоѣ розумъ, приверне тобѣ людску свободу и заживешъ зновъ въ гарздѣ. Лише наверни свое сердце до Христа и Его закона! *Ю. Г.*

Двѣ дороги.

(подовіє.)

Представмо собѣ велику простору рѣвнину, черезъ котру ведутъ двѣ дороги: одна по правѣй, друга по лѣвѣй сторонѣ. Дорога по лѣвѣй сторонѣ есть широка и рѣвна и гладка и утерта, дорога по правѣй сторонѣ есть вузка, камѣнемъ и тернемъ завалена.

Широкою дорогою ступають превеликѣ товпы народа. Лишь якже малесть число тыхъ, що мандрують вузкою дорогою, ба и тая малочисленна дружина чимъ разъ меншою стає ся, якоже вѣдь часу до часу где якѣ люде, котрымъ ся вузка дорога притяжкою выдає ся, переходять на широку. А вжежь зъ широкои мало кто перейде на вузку.

Межи подорожними, що ступають лѣвою дорогою повно смѣху и веселости, регочуть ся и галасують и ругають ся зъ тыхъ, що пѣшли вузкою и вельми утяжливою дорогою. И кажутъ: „Безумнѣ! пощо же идуть они такою вузкою и тернистою дорогою? а намъ ту такъ добре и весело мандрує ся!“

Що ступають правою дорогою тихо и супокѣйно заховують ся, идуть терпеливо напередъ, хотяй неразъ острѣ терне окалѣчить имъ ногу, где котрѣ пѣткнутъ ся, лишь хутко пѣдведуть ся и дальше поступають. Они не жа-

лують ся и не нарѣкають, що дорога вельми притяжка, звертають очи свої къ небу, — чиста и надземска! Ра-
дѣсть сіяє на ихъ лиці.

И ось рѣвнина кѣнчить ся, а на єи кѣнци стоять вузкі, темні ворота, черезъ котрі наші мандрѣвники до якого то зъ всѣмъ незнакомого краю переходити мають. При тыхъ воротахъ обѣ дороги дуже къ собѣ наблизили ся. Побѣчъ тыхъ ворѣтъ стоить сторожъ зъ вельми суворымъ лицемъ. Коли тѣ, що ишли широкою дорогою побачили сѣ ворота, такъ поблѣдли зъ превеликого перестраху. Ворота чорні и непривѣтні, — надъ ними виднѣє надпись: „Коли перейдешъ черезъ нихъ, то вже бѣльше не повернешъ ся.“ И ось тѣ, що спершу радували и веселили ся, стають руки ломити и ридати, радѣ бы завернути ся назадъ и утѣкати, лишь се имъ не возможно. Сторожъ, що стоить коло ворѣтъ, придержує кожного сильною рукою и втручає у темравый

отвѣръ. Гдѣкотрѣ зъ нихъ двигали то пакунки, въ котрыхъ були золото, сребро и дорогоцѣннѣ шаты. До нихъ каже сторожъ: „Вѣдкнѣте всѣ тѣ тягарѣ, они вамъ ту на ничѣ не придадутъ ся, се марный порошокъ и нищета! Коли вступали вы на сю ровнину, не посѣдали вы ничѣ, тожѣ коли ю полишаете и перебераете ся до другои краины, такожѣ сѣ сокровища суть вамъ безпотрѣбнѣ.

Такъ все мѣсятъ они ту полишити, що зъ такимъ напруженѣмъ силъ двигали, — зъ жалѣмъ сердца розстають ся они зъ сими дорогоцѣнностями.

Вандрѣвники, що ишли вузкою и вѣлыми утяжливою дорогою, глянули зъ радостію на темрявѣ ворота, бо вжежѣ ту кѣнчила ся ихъ подорожѣ такъ вѣлыми докучлива и опасна. Къ нимъ звертаѣ ся той самъ сторожъ вѣлыми вѣвѣчливо; вѣнъ призываетъ ихъ къ собѣ. Радо наближаютъ ся они къ нему и складають передъ нимъ тягарѣ, на котрыхъ знамя Христовѣ

начертане. Вдоволені отирають они пѣтъ, що за-для великого утомленя по лиці ихъ тече, отрясають порошокъ, що на ногахъ находить ся. Весело переступають они порѣгъ ворѣтъ сповитыхъ темрявою.

По за тими воротами зновъ дороги розходять ся. Тѣ, що ступали спершу дорогою по лѣвѣй руцѣ, и теперь зновъ тою самою дорогою ступати мусять. Тѣ, що ишли правою, зновъ той самои дороги придержують ся. Лишь якъ превелика рѣжниця межи обома дорогами! Дорога по правѣй руцѣ, що спершу була така утяжлива и мозольна, стала теперь дуже пріятна. Она веде впростѣ до мѣстця невысказаной радости. Якже страшною представляе ся дорога по лѣвѣй руцѣ. Тыхъ, що по ней ступають, зводить она у превелику темноту, где роздае ся безнастанный плачь и скрегѣтъ зубѣвъ.

Ось маєте ту образъ доброго и лукавого житя и кѣнчини всего. Сею

рѣвиною єсть наша земля. Дорога по лѣвѣй сторонѣ, котрою такъ пребогато людей мандрує, се дорога грѣху. Дорога по правѣй руцѣ означає дорогу честноты. Тягарь, якій многі двигаютъ, що идуть лѣвою дорогою, се мамона свѣтова, се добра дочеснѣ, се слава и почести людскѣ...! А вжежь и тѣ, що мандрують вузкою дорогою, суть вельми отягоченѣ, лишь на ихъ тягарахъ виднѣє знамя креста святого, то єсть, они двигаютъ все въ имя и по-слѣ волѣ Спасителя — Божого крестоносця. Темнѣ вузкѣ ворота, — се грѣбъ, черезъ котрый мусять всѣ до вѣчности переходити. Передъ нимъ дрожать лукавѣ, добрѣ нимъ радуютъ ся. Сторожомъ, що стоитъ при воротахъ єсть смерть, она вѣдъ подорожнихъ все вѣдбєрає, вѣдъ лукавыхъ ихъ сокровища, вѣдъ добрыхъ ихъ крести. По-за гробомъ веде дорога на лѣво въ пропасть вѣчну, на право у радѣсть безконечну.

Котрою зъ тыхъ дорѣгъ помандруемо по смерти? Тою самою, котрою мы ишли ту на землѣ. Кто ту безнастанно ажъ до смерти лѣвою ѣде, мусить такожь и по смерти лѣвой придержувати ся; кто але избравъ дорогу вузку, дорогу, котрою Святѣ, Мученики и Исповѣдники вандрували и вѣрно еѣ придержуе ся, той и по-за гробомъ дорогою справедливыхъ поступати буде до живота вѣчного.

Σ.

Будьте такими.

Бувъ колись въ Америцѣ славный чоловѣкъ Вашингтонъ. Вѣнъ освободивъ свѣй рѣдний край зъ пѣдъ чужого панованя, давъ людямъ волю и добрѣ законы и ставъ президентомъ —

паномъ надъ цѣлою Пѣвнѣчною Америкою. Осъ той славный президентъ купивъ разъ своему шѣстьлѣтнему сынову Жоржову сокирку. Хлопецъ бавивъ ся и тавъ, що попало. Разъ въ городѣ обтявъ зъ коры великого англійского череха. Президентъ любивъ дуже тотѣ дерева и коли побачивъ таку шкоду, заломивъ лишъ руки. Не знавъ вправдѣ, кто се вчинивъ, але скоро побачивъ въ городѣ хлопця зъ сокиркою, догадавъ ся заразъ. Прикликавъ его до себе и пытае строго: „Жоржъ, чи ты не знаєшь, кто менѣ зѣпсувавъ отсе дерево?“ Хлопчина спаленѣвъ, помовчавъ хвильку а дальше каже: „Тату, ты знаєшь, що я не умѣю казати неправды. То я зробивъ.“ На се старый Вашингтонъ пригорнувъ хлопця до себе и каже: „Ходи дитино до мого серця, бо твоя отвертѣсть варта менѣ бѣльше, якъ тысячь черехѣвъ.“

Оттакъ треба учить дѣтей правдо-

мовности, а будутъ такими якъ той
Жоржъ !...

Свящ. Т. С.

Для старыхъ и молодыхъ.

Найпевнѣйшою заporукою вартости нашихъ добрыхъ дѣлъ передъ Господомъ Богомъ есть, коли мы на нихъ забуваемо. Подѣбно оно дѣе ся, если бысьмо нашъ дорогй одежи и золото вынесли на публичный видъ, тогда стягнулибысьмо много злѣдѣвъ — такъ легко можемо гнѣвъ Божій на себе стягнути, коли заедно будемо хвалити ся нашими добрыми учинками. Тому не розголошуй про нихъ на всѣ стороны, щобы не приключило ся тобѣ такъ, якъ гордому Фарисееви, котрый добрыми дѣлами заедно хваливъ ся, ажъ ихъ дѣволъ укравъ, хотѣй вѣнъ за нихъ Господу Богу дяковавъ. Но коли хочешь, щобы твои дѣла були великими, то уважай ихъ, якъ бы не мали жадной вартости, а тогда буде запевнена ихъ нагорода.

Св. Іоаннь Злат.

Кѣтка, якъ злаяе мышъ, то перше нею бавить ся, потѣмъ забивае и ѣсть. Такъ бавить ся зъ грѣшниками дїаволь. Вѣнъ говорить зъ початку: Той грѣхъ, то не великій, Богъ есть милосердный, не можливо есть въ тѣмъ случаю вѣдъ грѣха ветримати ся, легка есть сповѣдь и т. п. Коли вже до злобы припровадивъ, тогды забивае вѣнъ душу.

Достоинства свѣтовї можна легко пѣзнати по вѣшнихъ вѣдзнакахъ; наше достоинство христїанське мусить на душѣ мати свою пѣдставу, понеже христїанинъ новымъ житємъ дае себе пѣзнати. Вѣнъ повиненъ яснѣти не тѣлько тымъ, що получивъ вѣдъ Господа Бога, але и тымъ, що самъ придбавъ.

Св. Іоаннъ Злат.

„За нїяку корысть не вѣльно казати ложи, анѣ за спасенїе чоловѣка, анѣ навѣть за спасенїе цѣлого свѣта. Длятого, що ложїю можна часомъ комузь помочи, вай ще никто не думае, що яка небудь ложъ не есть грѣхомъ; бо и краденымъ можна запомогчи бѣдного, а прецѣнь никто

не може сказати, щобы крадѣжь не була грѣхомъ.“

Св. Августинъ.

Безъ покоры нема жадной честноты, бо безъ покоры всяка честнота усыхае, якъ цвѣтъ вѣдъ кореня вѣдтятий. Св. Григорій кличе до насъ: „Тая тѣлько честнота правдиво въ насъ цвите, котра на властивѣмъ собѣ корѣни почивае.. Вѣдотни ю вѣдъ корѣня, усхне сейчасъ.“ „Хочешъ дѣйти до Отчины небесной, то иди по сходахъ покоры, каже св. Августинъ.“ Вѣнецъ всѣхъ честнотъ есть покора.

о. П. Б.

„Приготовляй собѣ миръ тымъ, що заховашъ чисту совѣсть, бо тѣлько чиста совѣсть и невиннѣсть сердца може дати чоловѣкови спокѣй и щасливе житѣ.“

Св. Амврозій.

Если бысь находивъ ся передъ царемъ, то певно не посмѣвъ бысь въ его притомности смѣяти ся, коли однакъ Царь ангелѣвъ небесныхъ при тобѣ перебуває, то не дрожишь передъ Нимъ, але усмѣхаешъ ся коли Вѣнъ неразъ повный гнѣву. И чи

ты сего не уважаєшь, що тымъ бѣльше
 его дразнишь може, якъ черезъ твои грѣ-
 хи? Бо Господь Богъ звычайно грѣшни-
 ковъ не вѣдтручає, якъ радше тыхъ, що
 по грѣсѣхъ найменшого сокрушенія не
 оказують. А прецѣнь гденекотрї такъ за-
 твердѣли, що кажуть: кобымъ лишень нѣ-
 коли не смутивъ ся, але всегда лишь мѣгъ
 веселити ся и играти. Щожь бѣльше може
 бути дитинного якъ така бесѣда? Тая бо
 грѣшна веселѣсть не вѣдъ Бога, але вѣдъ
 діавола походить. Такъ бо тѣшились и
 мешканцѣ Содомы и люде передъ пото-
 помъ, котрї тѣлько лѣтъ приглядали ся,
 якъ Ное будовавъ ковчегъ, ажъ доки фалѣ
 водна ихъ не затопила.

Не жадай отже вѣдъ Господа Бога сего,
 що тобѣ діаволь дарує, Господь бо дає
 сердце сокрушене и смиренне, чисте и тве-
 резе. Тыхъ дарѣвъ намъ найбѣльше по-
 треба, понеже борба тяжка передъ нами
 зъ нечистыми силами.

Св. Іоаннъ Злат.

Нѣ левъ нѣ змїя не роздирають такъ
 сильно чоловѣка, яко гнѣвъ. Вѣнь бо не
 лишь здоровє нашего тѣла але и душѣ
 нищить, зѣдаючи єи силу и робить єи
 неужиточною. Бо подѣбно якъ той въ нутрѣ

своимъ живить черви не въ силѣ вѣддыхнути, понеже тѣло его псує ся, такъ само коли гнѣвъ въ собѣ носимо, нѣчого благородного не гѣднѣ есьмо здѣлати. Якъ же можемо устояти ся передъ тымъ знищенемъ? Коли будемо пити такій напитокъ, котрый може выгубити въ насъ тѣ червы и змѣи. Кровь и Тѣло Христовѣ, принятѣ достойно, уважне читане письма св. и сполучена зъ тымъ милостиня, могутъ тѣ пристрасти выгубити.

И тогды тѣлько будемо могли сказати, що жѣемъ, бо инакше черезъ нихъ мусимо склонити ся до упадку.

Св. Іоаннѣ Злат.

Коли на дворѣ цѣсаря Кароля V. двѣ двѣрскѣ дамы посперечали ся, котра зъ нихъ має ити напередъ, а котра зъ заду, и той спѣръ дали до порѣшеня цѣсаревѣ, то той славный монархъ розсудивъ такъ: „Котра зъ васъ дурнѣйша, та най иде напередъ.“ Лѣпшого смѣху не мѣгъ бы зрѣбити изъ зарозумѣлыхъ дамъ и самъ премудрый царь Соломонъ!

Шість и п'ять мільйонів виплатив „Дністер“
в'дшкодовань.

Будинки, движимости, зб'їже и пашу
обезпечає в'дъ огневихъ шк'дъ одинок
руське асекураційне товариство

„Дністер“

Товариство взаимныхъ обезпечень
у Львовѣ (рынокъ ч. 10, II. пов.)

Шкоды оцѣнює „Дністер“ зъ мѣсцевыми
членами и выплачує заравъ признаній в'дшкодо-
ваня. За 13 лѣтъ выплачено 6,474.534 коронъ
в'дшкодовань.

Обезпеченя приймають аґенції по всѣхъ
мѣстахъ и б'ольшихъ селахъ; „Дністер“ дає а-
генції письменнимъ господарямъ, де еще не ро-
блять инші аґенты „Дністра“. Аґенты „Дні-
стра“ заробили вже 807.742 коронъ.

Полѣсы „Дністра“ приймають при по-
зичкахъ Банкъ красвий у Львовѣ и въ Чернів-
цяхъ; Гал. Каса ощадности; повѣтові касы
ощадности и сиротинські касы при судахъ.

Чистый зыскъ рѣчний звертає ся о-
безпеченымъ членамъ и за р. 1905 припадає
каждому членови 5% заплаченой преміи яко
зворотъ.

На жите обезпечайте ся въ Краківск'омъ
Товариствѣ **т'олько** черезъ „Дністер“;
провізію в'дъ такихъ обезпечень дає „Дністер“
на рускій робродв'йний цѣли.

Фонды „Дністра“ выносять въ к'онцѣмъ
1905 р. суму 1,372.538 кор.

Стережѣть ся огню!

Книжочка мисійна
Рѣкъ 1906. ♡ Число 7.

НАША ДОРОГА

← Цѣна 3 кр. →

ПЕРЕМЫШЛЬ
въ печатнѣ „Удѣловой“ вѣдъ зарядомъ
- - - . I. Лавора. - - - -
1906.

Рѣкъ 1906.

КНИЖОЧКА МИСИЙНА.

Число семе.

Накладомъ свящ. Л. Джулынскогo

РЕДАКТОРА „ПОСЛАНИКА“.

„КНИЖОЧКИ МИСИЙНІ“

выходятъ каждого мѣсяця и стоятъ рѣчно :

по 10 що мѣсяця : 3 зл. 60 кр. ;

по 5 що мѣсяця : 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

❖ Менше якъ 5 не посылае ся. ❖

ПЕРЕМЫШЛЬ.

— — — — Накладомъ свящ. Л. Джулынскогo. — — — —

Въ печатнѣ „Удѣловой“ пѣдъ зарядомъ І. Лавора.

1906.

Св. Іоаннъ Креститель.

Гимнъ тверезости.

Прочь зъ піяньствомъ, що вбиває,
Душу, тѣло, — въ грѣбъ веде,
Корчму кождый най минає,
И тверезый все буде!

Вѣдъ піяньства рускій дѣти
Вѣдречѣмъ ся покъ ще часъ,
Кто на Руси хоче пити
Гой не має мѣсця въ насъ!

Тажъ мы нынѣ вже не темнѣ,
Не дамо ся ворогамъ,
Всѣ закусы надаремнѣ
Не потребна корчма намъ!
Мы тверезѣ повнѣ силы
Геть піяньство проженемъ,

Що пропили тѣ, що пили,
Зъ рукъ противныхъ вѣдберемъ!

Прочь зъ п'яньствомъ! змѣй той лютый,
Не повстане бѣльше тутъ,
Русь твереза мусить бути
И тверезый рускій людъ!

Не поскупить Богъ оцѣки,
Если дружно всѣ поїдемъ,
„Прочь зъ п'яньствомъ, прочь
[на вѣки,

Мы тверезі все будемъ!

Р. С.

**Першій Апостолъ святои тверезости
Св. Іоаннъ Креститель.**

Св. Іоаннъ Предтеча и Креститель
Христа Спасителя, избранный бувъ

премудростею Всевышняго на то, щобъ предвѣщавъ приходъ Спасителя и призывавъ грѣшныхъ до покуты. Свѣдѣніе Евангеліе каже о св. Іоаннѣ, що „бувъ чоловѣкъ посланый вѣдѣти волю Бога, имя ему Іоаннъ, сей прійшовъ на свѣдоцтво, щоби свѣдѣти о свѣтѣ, щоби всѣ дали ему вѣру!“ (Ев. св. Іоанна гл. 1). Житє его то була велика нечувана покута за грѣхи — не свои, а цѣлого свѣта. Св. Іоаннъ бувъ при тѣмъ першимъ апостоломъ св. воздержанности (тверезости). Вже ангелъ божій, заповѣдаючи отцу его, Захарію, рождество св. Іоанна, сказавъ, що буде вѣнъ великій передъ Господемъ, а вина и сикера (рѣдъ горѣвки) не буде пити“ (Ев. Луки гл. 1).

Для того нынѣ, коли на цѣлѣмъ свѣтѣ повстають брацтва и товариства тверезости, и коли показує ся, що шіянство, то найбільшій ворогъ людскости, то и намъ треба ворога того якъ найусерднѣйше поборювати, а то

тымъ бѣльше, що п'янство въ нашѣмъ народѣ цѣлкомъ не зменшилось, чого найлучшимъ доказомъ буде тоє, що дохѣдъ зъ пропинаціи зъ року на рѣкъ що разъ бѣльшій а корчмы ся множать якъ гриби по дощи. Сотки мільйонѣвъ иде на отрую и на нашу загибель!...

Покровителемъ всѣхъ брацтвъ тверезости повиненъ бути св. Іоаннъ Креститель. Молѣмъ єго, щоби отвѣрезѣла руска земля — та щоби зъ єи лица щезло найбѣльше нещастє и найгѣрше зло — п'янство...

Будьмо апостолами тверезости.

I.

П'янство то найбѣльшій ворогъ людскости, п'янство то

причина всѣхъ нещастъ и нуждъ. Піяньство убиваетъ душу и тѣло.

„Пяница не наслѣдитъ царствія небесного“ каже св. Апостоль Павелъ — а въ другомъ мѣси упоминаетъ словами: „виномъ не упивайте ся, въ немъ бо есть блудъ!“

Пяный чловѣкъ способный до тяжшаго грѣха: пяница хулитъ Богу, пяница не шануетъ дня святаго, пяница минаетъ церковь, забываетъ на молитву; пяница не почитаетъ отца и матери, якъ звѣрь кидаетъ на нихъ и бе-мордуе, пяница убиваетъ ближняго, пяница поповнае найсквернѣйшій грѣхи противъ чистоты, пяница крадетъ и рабуе, пяница ложно присягаетъ, для пяницѣ нема нѣчого святаго, пяница не слушаетъ службы божои, пяница не поститъ, не сповѣдаетъ ся.

Піяньство то оденъ зъ сѣмохъ грѣхѣвъ головныхъ. Всѣ грѣхи противъ св. Духа, грѣхи о пѣмсту вызывающі до Бога, грѣхи чужі — до всего того доводитъ піяньство. Чимъ бѣльше кто не, той тымъ бѣльше тратитъ вѣру

въ Бога и дїаволъ вселяє ся въ єго серце. Пяниця присягає вѣдь горѣвки и ломить присягу, умирає безъ покаянїя, иде въ вѣчне пекло. Слухайте и розважте то добре!

„Пяниця не наслѣдить царствїя небесного!“

II.

Пїяньство причиною всѣхъ нещастъ и слабостей, пїяньство убиває такожъ тѣло. Уважайте:

1. Пїяньство доводить у насъ въ Австрїи кожного року бѣльше якъ сто тысячъ людей до криміналу.

2. Пїяньство єсть причиною трехъ четвертинъ всѣхъ слабостей, на якї западають люде.

3. Пїяньство зводить зъ розуму. Въ шпиталяхъ для варятѣвъ три четвертины слабыхъ — то пїяки.

4. Идіоты, несповна розуму, калѣки, що такими родять ся на свѣтъ, завдячують то родичамъ, котрї були пїяками.

5. Найогиднѣйшій слабости заразливій множать ся черезъ піяньство — бо піякъ все єсть розпустникомъ. Тысячи людей, котрѣ собѣ вѣдберають жите — роблять то наслѣдкомъ піяньства.

6. Піяньство нищить здоровле, робить чоловѣка предвчасно старымъ, обридливимъ, руки, ноги трясуть ся, силъ нема, розумъ тупѣе, а воля клонить ся до найгѣршихъ злочинѣвъ.

7. Всякѣй нещастя при машинахъ, окалѣченя, огнѣ, вѣдмороженє, смерть пѣдъ плотомъ — все то иде зъ піяньства.

8. Жебрацтво коштує у насъ мільюны, а торбу на плече дає все — піяньство.

9. Мільюны мільюнѣвъ иде рѣкъ рѣчно на горѣвку. За то, що край нашъ пропиває кожного року, можна бы купити цѣлу Галичину.

10. Піяньство множить нужду, піяньство нищить щастє родинъ. Кто бє и катує жѣнку и дѣти? Піякъ! Чїи дѣти гинуть пѣдъ плотомъ? Піяка! Чїи дѣвчата идуть на злу дорогу и жидамъ за мамки? Піяка! Кто послѣдне несе до жида? Піякъ!

Кто підпалює ? Піякъ ! Кто краде ? Піякъ ! Кто убиває другихъ ? Піякъ ! Кто допускає ся найбѣльше нечистоты и иде до криміналу ? Піякъ ! Кто гине въ гноѣвцѣ підъ плотомъ, кто замерзає въ снѣгу ? Піякъ ! Кто обкрадає касы ? Піякъ ! Кто фалшує векслѣ ? Піякъ ! Кто дає ся перекупити, кто продає совѣсть ? Піякъ !

Уважайте :

Морове повѣтре, огонь, повѣнь, вѣйна — все то аяѣ сотной части не робить такои шкоды и не убиває тѣлько людей — що піяньство.

Длятого : Прочь зъ піяньствомъ !!

Горѣвка то найбѣльшій ворогъ. Хочешъ убити дитину, давай єй зъ малку по каплѣ горѣвки, а певно она вѣдстунить Бога и згине въ криміналѣ. Все зло черезъ горѣвку ! Зачинай пити по каплѣ, прийдешъ до келишка, дѣйдешъ до кварты, а скѣнчишь підъ плотомъ ! Самі скажѣть : „кому лѣпше — тому що не, чи тому, кто не не ?“

Братя, сестры! Памятаймо на Бога, на душу и на дѣти нашѣ. Нехай анѣ одна капля горѣвки не буде межи нами. Це говорѣмъ: „Трошка можна, абы въ мѣру“, бо каждый паниця вѣдь того починавъ. Анѣ трошка — прочь зъ труткою, котра зводитъ людей на дѣдѣвъ, до криміналѣвъ и шпиталѣвъ. Чому мы бѣднѣй, кто розпаношивъ жидѣвъ, кто давъ и дае имъ нашъ грошѣ? Мы самѣ — черезъ пѣяньство — черезъ горѣвку.

Прочь зъ н ю! Скажѣмъ собѣ: **вѣдь нынѣ до губы не беру горѣвки!!!** Заохочуймо до того другихъ. И то вѣдь нынѣ, не вѣдкладаймо, щобы не було запѣзно! Не кажѣмъ: „паны пють — а хлопамъ не вѣльно!“ Паны пють, и такъ само гинуть, сходятъ на дѣдѣвъ, идутъ въ шпиталѣ и криміналы — а душу даютъ чортови. На Руси никто нехай не пе! бо горѣвка, то загибель народѣвъ!

Куда идемъ?

Братя! схаменѣтъ ся
Доки часъ — пора,
Смѣло вѣдречѣтъ ся
Наибѣльшого зла!

Горѣвка здрадлива
То страсть всѣхъ страстей,
Загибель правдива
И ворогъ людей!...

Всякѣ алькоголѣ
Якѣ лишень суть,
Нещастя и болѣ
И смерть намъ несутъ!

Горѣвка и пиво
На вѣки щезай,
Здорова правдива
Вода есть и чай.

Зѣ пѣяньства все горе
Покуса и грѣбъ,

Кто п'яньства не зборе
Той вѣчно погибъ.

Зъ п'яньства жестоки
И дикі стаемъ,
И множимъ пороки
Якъ скоты живемъ!...

Кто алкоголь любить
Впаде въ его власть,
Той вѣкъ своѣй погубить
И щасте продасть!

Въ вязницахъ тамъ много
Ахъ много сидитъ,
Где причина злого?
Где корень лежитъ?

Спытайте: „за краты
За що вы поѣшли,
Въ Ивановой хатѣ
Погубу нашли?“

А у всѣхъ въ печали
Вѣдповѣдь одна:
„Всѣхъ насъ въ криміналы
Горѣвка звела!“

Велика то правда. Идѣмъ до першої
лѣпшої вязницѣ, и спогляньмо на тыхъ, що
тамъ мучать ся и покутують. Пытаймо по
черзѣ, а отъ що намъ скажуть :

Злодѣй.

Тверезый чужого
Я певно не взявъ,
Розпивъ ся и зъ того
Я злодѣемъ ставъ.

Горѣвка забрала
И розумъ и встыдъ,
До злого нѣпхала
На пропасти слѣдъ !

Отъ видите братя
Где она веде,
Будь она проклята,
Кень єи, кто не !...

А отъ другій, засуджений на двай-
цятьлѣтну вязницю. Знаєшь кто вѣнъ ?

Жено-убійця.

Спокѣйно и тихо
Вѣкъ я проживавъ,
Найшло якесь лихо
Я впиватись ставъ...

Ажъ разъ оковиты
Я добре пѣдпивъ,
И ставъ жѣнку бити
Ажъ на смерть убивъ...

Вже и самъ не знаю
Якъ проливъ я кровь,
Зъ той поры страдаю
Въ тяжести оковъ.

Нехай пропадає
Горѣвка на вѣкъ,
Най корчму минає
Кождый чоловѣкъ!...

Пытаймо третого: За що попавъ пѣдъ
кару? А вѣнъ бє ся въ груди, плаче, кає
ся (та вже за пѣзно) и каже, я:

Палѣй.

Ой мене проклята
Горѣвка звела,
До того, що брата
Спаливъ я до тла!

А прецѣнь мы жили
Якъ Богъ приказавъ,
Хлѣбъ и сѣль дѣлили,
Вѣнь мя вспомагавъ!

Та щожь, я въ запою
Ставъ наче не свѣй,
До брата враждою
Закипѣвъ цѣлый.

Пивъ я безъ опину
Ночію и днемъ
И въ п'яну годину
Ставъ я палѣмъ!

Днесь каю ся блуду
А зъ васъ кождый знай:
До вѣку, до суду,
Горѣвку минай!...

Передъ нами еще молодый чоловікъ,
та на довголітню засуджений кару. Знаєте
кто то се?

Насильникъ.

За напѣй поганый
 Я душу згубивъ,
 А коли бувъ п'яный
 Злочинство сповнивъ.

Зв'язали, сковали,
 Привели мя ту,
 И засудъ читали
 За нечистоту!

Днесъ виджу въ неславѣ
 Я видимый знакъ,
 Въ розпустѣ плюгавѣй
 Погибне п'якъ!

Тождь часъ всѣмъ лишати
 Погане жите,
 И часъ покидати
 Злощасне пите!

А дальше сидить душегубця, що до
 смерти буде тутъ сидѣти и не вийде зъ
 криминалу. Спытаймо, хто вѣнъ, а почув-
 емъ вѣдъ него таке, я єсмь:

Дѣто-убійця.

Колись середъ хаты
Я миръ божій мавъ,
Ставъ ся запивати,
Чортамъ ся вѣддавъ!

Разъ вернувшись — п'яный
Попавъ въ звѣрскій гнѣвъ
Сына окаянный
Топоромъ убивъ!

Потѣмъ жѣнку власну
Добру зо всѣхъ мѣрь,
Порубавъ нещасну
Наче лютий звѣрь!

Люде ся зѣбрали
„Що робишь? — гей стої!“
И мене звязали,
А тутъ конецъ мѣй!

День, якъ день, та скѣлько
Въ noci мучусь я,
То Богъ знає тѣлько,
И совѣсть моя! .

И годъ ся скрити
Скрѣзь томить мя страхъ,

И жѣнка и дѣти
Всегда на очахъ!

Якъ Каинъ проклятый
Страдаю весь вѣкъ,
Щобъ хвильку спочати,
Не найде ся лѣкъ!

Горѣвка все буде
Проклятемъ для насъ,
Тождь стямте ся люде,
Найвысшій вже часъ!

Дивѣть ся, то чоловѣкъ зновъ, котрый
Зараблявъ тыжднево великій грошъ. Нынѣ
вонъ въ вязницѣ, а черезъ що, — черезъ
горѣвку. Послухайте:

Робѣтники.

Знавъ я заробити
Ой знавъ, ще и якъ,
Та знавъ добре пити,
Знавъ горѣвки смакъ!

Горѣвки чепивъ ся,
Мѣры въ ней не знавъ,

До того запивъ ся,
Що слабѣсть дѣставъ!

Не можу трудитись
А палить жажда,
Щобъ добре упитись
Ставъ злодѣемъ я!...

Въ криминаль мя нынѣ
Горѣвка звела,
Будь въ каждой годинѣ
Проклята она!...

А теперъ видите того чоловѣка? Вѣнъ
бувъ найбогатшимъ купцемъ, мавъ миліо-
новый мастокъ — а нынѣ въ криміналѣ,
а бувъ вѣнъ, якъ самъ каже:

Купецъ.

Я мавъ миліоны
И славу я мавъ
Въ вельможѣвъ салѣоны
Я гордо вступавъ.

А зъ нѣгъ мя звалила
Ось пристрасть страшна

Бо пивъ я що сила,
Солодкѣ вина!...

Продавъ чорту душу,
Укравъ грѣшъ чужій,
Сидѣти днесъ мушу
Въ тюрмѣ я оттой.

Майно все пропало,
И вѣкъ мѣй обридъ,
Піянство забрало
Достатокъ и встыдъ.

Тожъ стямте ся люде,
Бо кто лишень не
Безчестный той буде,
Зъ торбами поїде!

Еще одного видимъ вязня, бувъ вы-
сокимъ урядникомъ, а нынѣ?

Урядникъ.

Я мавъ всѣ науки
И зъ уряду сливъ,
Та чарку взявъ въ руки
И все то пропивъ.

До касы дѣбравъ ся
Зловили мене,
Въ вязницю попавъ ся
Пропивъ я жите.

То треба намъ знати
Що все кѣнчить такъ,
Бѣдный чи богатый,
Если вѣнъ пѣякъ!

ПЛАЧЬ ДУШЪ.

Чулисьте братья тѣ зойки и стоны.
 А въ кождой вязниці они гомонятъ,
 Горѣвка веде тамъ що дня миліоны
 Веде ихъ въ розпуку, риданя, въ про-
 [кляны.
 За поздно! На комъ разъ желѣза зве-
 [нятъ,
 Кто вступитъ въ вязницю такую поне-
 [воли,
 До чести той бѣльше не верне нѣколи.
 То жь стямте ся всѣ днесъ и брать
 [нехай брата,
 На лѣпшу дорогу нехай проведе,
 Горѣвка най буде во вѣки проклята,
 Нехай и не чуе о ней руска хата
 А за то тверезѣсть нехай намъ
 [жїе!

Часть друга.

Сумна то дорога ити въ мурѣ страшномъ
 вязницѣ и дивити ся на то, що майже
 кождый, кто тамъ сидитъ — сидитъ че-
 резъ п'яньство, черезъ горѣвку, пи-
 во, вино, словомъ черезъ алькоголь.
 Свята то правда: Рѣкъ рѣчно въ Австрію
 иде бѣльше якъ сто тысячъ народа
 до вязницъ черезъ п'яньство.
 Та колисьмо глянули въ вязницю — то
 загляньмо еще и въ друге мѣсце — всту-
 пѣмъ до шпиталю, подивѣмъ ся, що и тутъ
 ся дѣе. Лѣкарѣ скажуть намъ, що бѣльше
 часть слабостей має за причину п'яньство.
 Отъ дивѣмъ ся, тутъ мучить ся умираю-
 чій чоловѣкъ. Нема надѣѣ на его жите, то

Обмороженный.

Самъ я окаянный
 Самъ виненъ собѣ,
 Бомъ пѣдъ плотомъ ляный
 Лягъ спати въ зимѣ.

Вѣдморозивъ руки,
 Ноги простудивъ,

Самъ попавъ на муки,
Самъ жите пропивъ.

Отъ куда доводитъ,
Горѣвка — вино
Душѣ, тѣлу шкодить
Прокляте тото!...

Горе зъ нимъ народу,
Страшный то норовъ,
Пий все брате воду,
А будешь здоровъ!...

А зновъ на другомъ лѣжку лежить по-
битый ранами

Обгорѣлый.

На нѣчь я напивъ ся
Зъ люлькою въ зубахъ,
Въ оборѣгъ зарывъ ся
Та и спати лягъ...

Ось и огонь зъ того
Все спаливъ до тли,
Ледво пѣвживого,
Люде мя спасли.

И до нынѣ рана
Не дає жия

Отъ до чого зъ п'яна
Доробивъ ся я!

Хочешь брате жити
Одно памятай,
Що не можна пити
Тожь корчму минай!

А туть чоловікъ зъ розбитою головою.
Кто виненъ? Самъ собѣ виненъ, бо упивъ
ся и зъ другими п'якави ставъ ся бити.

Покалѣченный въ бѣйцѣ.

А мене побили
П'яного въ шинку,
Такъ, що бѣльше силы
Я вже не найду!

Зъ п'яної охоты
Скоротивъ я вѣкъ,
Кинулись сухоты,
Дарма всякій лѣкъ!

Учи же братъ брата
И добре се знай:
Що корчма проклята
Тожь корчму минай!...

Отъ ходить по шпитали чловѣкъ. На-
разъ заточивъ ся, упавъ, пѣна точить ся
зъ рота, посинѣвъ, лежить якъ неживый.
Кто виненъ? Самъ, бо пивъ горѣвку, а зъ
того дѣставъ

Падальницю (е п и л е п с і ю).

Пивъ я безъ опину,
Мокъ въ трутцѣ лихѣй,
Теперь брата гину
Въ хоробѣ тяжкѣй.

Никто не поможе
Менѣ до житя,
А пухлины тѣже
Не избѣгну я!

Отъ яку то радѣсть
Горѣвка несе,
Киньмо тоту гадѣсть,
Щобъ не було зле!

Дарма душу клясти,
Не поможе жаль,
Якъ прийдесь попасти
Зъ пѣяньства въ шпиталь!

Правда, якъ страшно за то чути? А тамъ зновъ чоловѣкъ страшный, очи въ стовпъ, волосе дубомъ стоитъ, кидае ся якъ божевѣльный, кричить: „змѣй за мною! дїаволь мене ловить, ратуйте!“ То слабый, а слабѣсть тота зъ горѣвки, она зове ся

Бѣла горячка.

Зъ пїяньства вже нынѣ
Я въ пекло попавъ,
Не дармо въ флящинѣ
Потѣхи шукавъ.

Где гляну гадюки
Все страшно скиглить,
Ведуть мя на муки
Отъ, чортъ тамъ стоитъ.

Довгѣ, довгѣ noci
Не маю я сна,
Все ся мнѣ морочить
Люта кѣнчина!

Послухай мя брате,
Горѣвку минай,

То трѣило прокляте,
Водъ него втѣкай!

И такий чоловікъ звичайно безъ роз-
кавля ся, робить самъ собѣ смерть.

Кай ся душе!

Отъ, якъ то горе
Тымъ, що водку пють,
Слезъ повненьке море
Що дня они льють!

И въ убогѣй хатѣ
Наибольшій бѣдакъ,
И въ княжѣй палатѣ
Нешасный піякъ!...

Где лишь добере ся
Піянство въ дѣмъ чий,
Тамъ миръ перерве ся,
Пропавъ тамъ spokбѣ!

Слезы и проклятя
Тамъ нивку стелятъ,
Тому гонѣтъ братя
Ціянство изъ хать.

Врагъ той вѣроломство
 Велике таить,
 А такожъ потомство
 Наше вѣнъ язвить.

Дѣточки маленькѣ
 Терпятъ безъ вины
 За грѣхъ тата — неньки
 Несчастнѣ они!...

Горѣвка во вѣки
 Горша всѣхъ враговъ,
 Робятъ ся калѣки
 Зъ пѣцкихъ татовъ!

Пѣяньство — змѣй лютой,
 Где разъ ся закравъ,
 Годѣ го ся збути
 Вѣнъ всемъ ся тѣмъ ставъ.

Совѣсть поѣдае
 Щасте и спокѣй,
 Все въ пекло змѣняе
 Лукавый той змѣй!

Братя! схаменѣмъ ся,
 Братя! шкода насъ,
 Братя! тверезѣмъ ся,
 Нынѣ — доки часъ!

Тождь вѣдъ нынѣ воду
Най лишь кождый не,
А певно на шкоду
Оно не прійде!

Менше буде литись
Изъ очей слеза,
Якъ зачемъ трезвитись
Зъ вынѣшного дня!

Брацтва закладаймо
Тверезости мы,
И разомъ вставаймо
Зъ пиянства и тьмы!

Згине мара горя,
Що нарѣдъ гнете;
И надѣйна зоря
На Руси зѣйде!

Двигнѣмъ крестъ Господный
Въ тверезости вѣкъ,
А стане свободный
Всякій чоловѣкъ!

Нехай же то буде
На спасенѣ намъ

Шѣсть и пѣвъ міліонѣвъ выплативъ „Днѣстеръ“
вѣдшколованъ.

Будынки, движимости, збѣже и пашу
обезпечае вѣдъ огневихъ шкѣдъ одинокѣ
руске асекураційне товариство

„Днѣстеръ“

Товариство взаимныхъ обезпечень
у Львовѣ (рынокъ ч. 10, II. пов.)

Шкоды оцѣнюе „Днѣстеръ“ зъ мѣсцевыми
членами и выплачуе заразъ признаній вѣдшкодо-
ваня. За 13 лѣтъ выплачено 6,474 534 коронъ
вѣдшколованъ.

Обезпеченя принимаютъ агенціи по всехъ
мѣстахъ и бѣльшихъ селахъ; „Днѣстеръ“ дае а-
генціи письменнымъ господарямъ, де еще не ро-
блятъ инші агенты „Днѣстра“. Агенты „Днѣ-
стра“ заробили вже 807.742 коронъ.

Полѣсы „Днѣстра“ принимаютъ при по-
вичкахъ Банкъ красвый у Львовѣ и въ Чернѣв-
цяхъ; Гал. Каса ошадности; повѣтові касы
ошадности и сиротинскій касы при судахъ.

Чистый зыскъ рѣчный звертае ся о-
безпеченымъ членамъ и за р. 1905 припадае
каждому членови 5% заплаченой преміи яко
зворотъ.

На житє обезпечайте ся въ Кракѣвскѣмъ
Товариствѣ тѣлько черезъ „Днѣстеръ“;
провізію вѣдъ такихъ обезпечень дае „Днѣстеръ“
на рускій робродѣйный цѣли.

Фонды „Днѣстра“ выносятъ зъ кѣнцемъ
1905 р. суму 1,372.538 кор.

Стережѣтъ ся огню!

„Днѣстеръ“ припоручили Преосв. Епископскій ординарты.

Покрываетъ свои дахы черепомъ (дахобанами)!

Рѣкъ 1906. ♡ Число 8.

Книжочка Мисійна.

→ Цѣна 3 кр. ←

ПЕРЕМЫШЛЬ

въ печатнѣ „Удѣловой“ подъ зарядомъ

- - - . Г. Лавора. - - - -

1906.

РѢкъ 1906.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число осьме.

Накладомъ свящ. Л. Джулынскогo

РЕДАКТОРА „ПОСЛАННИКА“.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“

ВЫХОДЯТЪ КАЖДОГО МѢСЯЦЯ И СТОЯТЪ РѢЧНО:

по 10 що мѢСЯЦЯ: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѢСЯЦЯ: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

❖ Менше якъ 5 не посылае ся. ❖

ПЕРЕМЫШЛЬ.

--- Накладомъ свящ. Л. Джулынскогo. ---

Въ печатнѣ „Удѣловой“ пѡдъ зарядомъ І. Лавора.
1906.

Св. Иляріонъ.

Страшный судъ.

Прииде година, трубы заграють,
Вѣдкрываютъ гробы и всѣ спѣзнають,
Що крестъ христовый буде судити
Тыхъ, що не вмѣли его носити.

Вѣдкрыесть небо — розпорхнуть хмары,
Надѣйде хвиля суда и кары,
Христось явить ся, судити стане,
И въ каждую душу и сердце гляне...

Кто служить вѣрно, — ревный въ законѣ
Кто бувъ, — той стане при божѣмъ тронѣ;
Грѣшный попаде въ море розпуки,
Въ огонь пекольный на вѣчны муки!

Душе ты знаешь: судъ ты чекае,
Богъ поки добрый — то все прощае,

Однакъ по смерти сли будешь въ' блудѣ
Згадай, що жде тя на божомъ судѣ?

Покай ся щиро! а страсть Христова,
Тебе очистить. Все будь готова,
Стережись всякой грѣховной тѣни,
Бо дня не знаешь — аяѣ години!

А Ты пречиста Христова Мати
Прийди намъ въ помѣчь, не дай вмирати
Въ грѣхѣвъ проклятю. Въ суда годивѣ
Собери всѣхъ насъ при Твоимъ Сынѣ!

Р. С.

Преподобный отецъ Иларіонъ Великій.

Преподобный о. Иларіонъ, сынъ
родителей, исповѣдавшихъ вѣру по-
ганъ, уродивъ ся въ 291 роцѣ по
Рожд. Хр. въ мѣстѣ Табата въ Пале-
стинѣ. На десятѣмъ роцѣ житя вѣд-
дали его родичѣ до тогдашней славной

школы въ Александріи, где въ наукахъ вѣдзначавъ ся mezi своими ровесниками. Маючи 15 лѣтъ познакомивъ ся Иляріонъ зъ одною дуже праведною христіянською родиною, и тамъ пѣзнавъ честнѣи и праведнѣи звичаѣ христіянъ, котрѣи плѣнили его молодую душу такъ, що ставъ учитись правдѣ вѣры Христовой, а вѣдтакъ, перенявшись глубоко божественною наукою Іисуса Христа, давъ окреститись.

Коли Иляріонъ бувъ еще поганиномъ, много чувъ о богоугодномъ житію пустынника св. Антонія Великого; теперъ же, ставши христіаниномъ, желавъ лично пѣзнати того праведника Божого. Прото не говорячи никому нѣ одного слова, тихцемъ вѣнъ вѣдправивъ ся въ египетску пустыню, где шукаючи довго, вѣднайшовъ въ кѣнци св. Антонія, и придивившись его святому житію, постановивъ и самъ такъ жити. Зъ благословеніемъ св. Антонія повернувъ по роцѣ назадъ

Иляріонъ до своєї отчины, но своїхъ родичей не заставъ уже при житю. Передавши родичами лишень маєтокъ двомъ своимъ молодшимъ братьямъ, а свою частину роздавши межи убогихъ, вѣдправивъ ся самъ жити въ пустыню, положеною межи Египтомъ и Палестиною, котра называлась зъ єврейска „Маюме“ для того, що була прибѣжищемъ самыхъ майже розбишакѣвъ. Въ тѣй пустынѣ отже построивъ собѣ Иляріонъ изъ лопухѣвъ маленьку келію, и кромѣ богомолія занимавъ ся управою огорода и выплѣтанємъ кошикѣвъ, котрѣ мѣнявъ за хлѣбъ. Тутъ живъ Иляріонъ 4 роки. До него заходили и розбишаки, котрыхъ вѣнъ звичайно навертавъ на праведну дорогу силою слова Божого. Коли при Иляріонѣ поселилось було кѣлькохъ праведникѣвъ, котрѣ хотѣли таке саме жите вести якъ вѣнъ, прото вѣдправивъ ся вѣнъ зъ своими товаришами, щобы вышукати для пустынного житя удобнѣйше мѣсце. Най-

шовши такове надъ берегомъ моря, построивъ собѣ тутъ кождый изъ нихъ лѣвянку, и зъ той поры стало чимъ разъ бѣльше приходити людей, котрѣ, поддавшись подъ проводъ св. Иляріона, посвятились вести пустынные жите. Не минуло десять лѣтъ, а Иляріонъ, посѣщаючи своихъ товаришей, начисливъ ихъ до 3000. Начали они вѣдтакъ строити церкви и монастырѣ, и пустыня заселилась зъ часомъ досытъ густо монахами. Много людей, посѣщаючи монастырѣ, удавалось до св. Иляріона о помѣчъ во всякихъ своихъ нуждахъ и потребахъ, а праведникъ Божій въ своихъ горячихъ молитвахъ поручавъ ихъ всѣхъ Господу Богу. Силою его молитвъ, вѣрующіи въ безграничне милосердіе Боже, дѣзнавали всякихъ пѣльгъ, и зъ той поры стала широко розпространятись слава, що св. Иляріонъ чудеснымъ способомъ помагає людямъ. Вдячнѣ люде приносили єму навѣтъ богатѣ подарки и вѣнъ не могучи собѣ дати рады зъ

науки употребляли кожда въ своимъ крузѣ власныхъ засадъ и власной методы. Признаючи сю справедливую свободу, сего прилѣжно стереже, щобы противлячи ся божой науцѣ не приняли въ себе блудовъ, або переступивши властивѣ границѣ, не заняли и не помѣшали того, що належить до вѣры.

И тая наука вѣры, котру Богъ объявивъ, не есть предложена яко филозофичне вынайдене, маюче ся довершити чоловічими умами, но передана есть обручницѣ Христовой jako божій скарбъ, до вѣрнаго береження и непогрѣшимого поясненя. Прото має такожь той змысль догматовъ вѣры всегда задержати ся, котрый разъ обвѣстила свята мати церковь и николи не може вѣдступити вѣдъ сего змысла, нѣдъ видомъ и именемъ высшего понятія.

Най прото возрастае и богато и сильно успѣвае такъ поодинокихъ якъ всѣхъ, такъ одного чоловіка якъ цѣ-

лои церкви, степенями вѣкѣвъ и столѣтій умієтнѣсть, наука, мудрѣсть а нехай они нѣколи не будутъ противнѣ отвѣчнымъ незмѣннымъ и основнымъ правдамъ св. кат. церкви.

Зѣрниця моря.

Плывъ корабель по далекому морю. А море було глибоке, широке и довге на тысячѣ миль. Якъ око сягало, не було нѣчого видно, лише самѣ филѣ и филѣ. Они поѣдѣмали ся, доганяли одна другу, досягали тихимъ хлюпотѣнемъ корабля и розбивались объ его стѣны. Самъ корабель сопѣвъ и боровъ ся, а все плывъ дальше и дальше по безмежному водяному плесѣ.

Вѣнъ мавъ передъ собою далеку дорогу. Плывъ до Америки.

На покладѣ сидѣла жѣнка. Звала ся Настя.

Коло неї притаїлась єи дочка Оксана, маленьке дївча.

Усе на кораблі було нове для нихъ. И рїчи, и люди, и море.

Якихъ ту людей не було ?

Були и Нїмцї и Жиды, и Талїяни и Англичане. Всї они були всїляко вбранї и говорили рїжними мовами.

Було кїлька таки и нашихъ селянъ. Звїстно, їхали шукати щастя у далекїй, заморскїй країнї.

Всї они сидїли тихонько, у куточку, и розглядались боязливо навкруги.

Тымчасомъ знижалось сонце чимразъ бїльше и бїльше къ заходуви. Заходило червоненько, приглядалось у прозорыхъ, морськихъ філяхъ и сховалось наконецъ у далекому морю.

На небї замерехтїли зїрки. Показалась одна — друга, наконецъ цїле небо покryлось ними.

— Ходи спати — сказала Настя до Оксаны. На дворї зимно вже. Але помолїмъ ся еще.

Обѣ укліякнули и молились. Настя приказувала на голосъ, а Оксана зложила руки и повтаряла за матерю.

— Молѣмъ ся до Пречистой, — сказала мати, щобы завела насъ щасливо до тата въ Америцѣ.

— А гдежь та Пречиста? — сказала Оксана. Ту нема ніякого образа, анѣ намальованои Бозѣ.

— Пречиста и Бозя теперь высоко въ небѣ. Видишь онту зѣрочку? Ту, що такъ ясно мерехтитъ на темному небѣ? Тамъ є Пречиста а Богъ є всюды. А навколо неи инші зѣрочки. То вѣконця Божі, черезъ котрыхъ мило заглядають ангелы на свѣтъ.

И они молились.

Молились далеко — далеко, середъ безмежного моря.

По молитвѣ пѣйшли до каюты. Була се одна зъ маленькихъ комѣрочокъ, въ котрыхъ мешкають подорожні на корабли, якъ переѣзджають черезъ море. Тамъ бувъ стѣлъ и лѣжка. Они повечеряли и положились спати.

По пѣвночи збудивъ ихъ якійсь шумъ и гукъ, немовъ далекій ревъ товару.

Корабель гойдавъ ся на всѣ стороны, всюды панували крикъ, накликування и метушня.

Однѣ зъ подорожнихъ бѣгали и кляли, инші сидѣли тихо, другі клячали и молились. На кождѣмъ кроцѣ величезна метушня.

— Ратуйтеся, кто въ Бога вѣруе — почувъ ся рѣзкій голосъ на покладѣ. — Мы топимось.

Настя выбѣгла зъ Оксаною на покладѣ. На морю шалѣла величезна буря.

Небо покрылось чорными хмарами. Було темно хочъ выколи око.

Зѣ заходу дувъ сильный вѣтеръ. Пѣдѣймавъ филѣ немовъ тѣ горы и пѣдкидавъ кораблемъ, якъ лушиною зъ орѣха то въ ту, то въ иншу сторону.

— Кто може, нехай чого будь тримається, — почувъ ся недалеко сильный, грубый голосъ.

Настя и Оксана схопились за ливны, котрї обвивались навкола стовпа, що стоявъ недалеко вѣдъ нихъ.

Не опам'ятались еще добре, якъ черезъ нихъ перевалилась величезна, морська філя. Кто не тримавъ ся чого будь, того змела безъ слѣду зъ покладу.

Вже давно перейшла філя, а мати и дочка не опам'ятались еще.

Море шумѣло — ревѣло немовъ те пекло. Здавалось, що зъ самого дна підіймалась висока, высочезна водяна гора, за нею ишла друга, а mezi ними чорнѣла глибока, незмѣрима пропастъ.

Корабель боровъ ся всѣми силами. Шипѣла машина, бѣгали моряки. Не було нѣчого видно, тѣлько ту и тамъ розлягались ихъ захрипѣлі голосы.

Небо було чорне. Тѣлько одна, одинока зѣрка выглянула зъ за хмари и тихо дивилась на страшну бурю.

— Івалту, ратуйтеся, мы тонемо — скричавъ ктось недалеко, майже имъ за плечима. — Кто може, спасайтесь на човна.

Почали епускати човна. Навкола нихъ збѣглись всѣ люде зъ корабля. Штуркались, кричали, кляли.

Настя схопила Оксану за руку и вмѣшалась мѣжъ товпу.

Вже спустили одно човно. Спускали власне друге.

И якъ ту дѣпхатись помѣжъ тѣльки народу? Єще до того однѣй, немѣчнѣй жєнщинѣ зъ маленькою дитиною!

Що хочуть дѣстатись, такъ вѣдтрунуть, вѣдѣхнуть єи. И ктобы зважавъ тамъ на бѣдну селянку? Най ратують ся паны и богачѣ. У нихъ безчисленнѣ грошѣ и незмѣримѣ богатства. Шкода ихъ покидати, якъ смерть заглядає вѣ очи.

Пхають ся они и пхає ся Настя. Добуває послѣднихъ силъ, щобы уратовати хочъ дитину. Але не вдалось єи. Десятый вже може разъ зацхали єи на те саме мѣсце, на котре прѣйшла перше. А ту тоне корабель чимразъ бѣльше и бѣльше. Ще минута, двѣ, а вѣнъ занурить ся у безмежнѣмъ морю, єго покрываютъ и сховаютъ глубокѣ филѣ на вѣки вѣчнѣ.

— Пречиста Дѣво, ратуй насъ, ратуй хочь мою дитину! — вскричала Настя и упала зѣмля на землю.

— Бозю, Бозю... Зѣрочко Маріе!... Ратуй насъ, мене и маму! — плакала Оксана.

Якъ опамяталась Настя, находилась она зѣ Оксаною вже на човнѣ. Ихъ выротовавъ морякъ. Пречиста не вѣдказала своей помочи.

И кѣлькожь то людей гинуть и тонуть марно вѣ бурливому житю, посередѣ грѣховного моря? Кѣлько то гине на вѣки вѣчнѣ безъ ратунку и спасенія?

Мужайтесь грѣшнѣ и не тратьте надѣи! Звернѣть ся вѣ своихъ грѣхахъ до Пречистой Дѣвы Маріи — Зѣрницѣ всѣхъ грѣшникѣвъ, а Она не вѣдмовить своей помочи!

Ив. Остапъ.

Где щасте?

Одень учений застановлявъ ся надъ щастемъ. Довго — довго мысливъ о нѣмъ, наконецъ попутались гадки и вѣнь дѣйшовъ до того переконаня, що таки нема щастя на земли.

Вѣнь видѣвъ и пѣзнавъ много людей, але анѣ одного не знайшовъ щасливимъ.

Свое лихо було и пѣдъ богатою палатою, и пѣдъ соломяною стрѣхою, и пѣдъ дорогими жупанами, и пѣдъ полатаною свитиною — всюды були нещасливѣ люди и просили щастя.

А оно не пробивалось зъ нѣчого: нѣ зъ блестячого золота и самоцвѣтныхъ, дорогихъ каменѣвъ, нѣ зъ широкомежихъ ґрунтѣвъ; бо той, котрый мавъ богато хотѣвъ еще бѣльше и не вдоволявъ ся собою.

— Нема таки щастя — сказавъ сей учений и похитавъ головою. Взявъ палицю въ руки и пѣйшовъ въ свѣтъ. Пѣйшовъ шукати щастя.

Зôйшовъ богато краинъ, перемѣривъ богато глубокихъ рѣкъ и высокихъ гôръ, розпитувавъ ся богато людей — а щастя не знайшовъ. Не знайшовъ нѣкого, котрый бы бувъ щасливый цѣле жите.

Вертавъ вже до дому. Дорога вела черезъ монастирске поле, на котрôмъ працювавъ старенькій, якъ голубъ сивый червець.

— Сей хиба вже найнещаслившій зô всѣхъ людей — погадавъ собѣ ученый. Иншій мають хоть сяку таку вôдраду зъ житя — гадавъ дальше — а вôнъ и того не має. Бо вôнъ вырѣкъ ся навѣтъ самого житя — и покивавъ головою. Але нѣчо не зашкодить поспытатись — и приступивъ близше до старенького.

— Дай Боже щастя! — сказавъ звычайнымъ привѣтомъ и скинувъ шапку.

— Е, менѣ не треба щастя. Я и такъ вповнѣ щасливый — отвѣтивъ весело монахъ.

— Що кажете? — спытавъ ся ученый и приступивъ зацѣкавленный. — Я пôвъ

свѣта зôйшовъ а щастя не знайшовъ. Не вжежь е где те щасте?

— Є, е паноньку и оно близько коло васъ. Оно въ васъ таки самыхъ. Запукайте близше до свого серця, придивѣть ся ему, навчѣть его Бога любити, а будете щасливѣ. А ось я! Цѣле жите потрудивъ ся на тôй нивѣ для славы Божой — и знайшовъ Бога — зъ Нимъ якъ не повне щасте, то осягну его въ позагробовôмъ житю. Не дивуйте ся паноньку — коли ученый покивавъ здивовано головою — я также бувъ такимъ якъ вы. Также шукавъ за щастемъ и знайшовъ наконецъ его въ Бозѣ и въ своемъ серцю. Лише Богъ правдиве щасте. Безъ Бога нема щастя.

Ученый здивувавъ ся. Прійшовъ до дому и почавъ мыслити о словахъ монаха. И чимъ бôльше мысливъ, тымъ бôльше переконувавъ ся о ихъ правдивости.

Вôнъ застановивъ ся надъ своимъ житемъ и поправивъ его. Застановивъ ся надъ Святымъ Письмомъ, Тайнами Божиими и навчивъ ся любити Бога. Тогда першій

разъ забилося ему живѣйше сердце въ щастію, першій разъ полинула его гадка певнѣйше.

В. Д.

До чого потрѣбна релігія?

Одень отецъ мавъ звичай збирати довгими, зимовими вечерами своїхъ дѣтей и розповѣдати имъ про найважнѣйшій релігійнѣй правды. При тѣмъ не забувъ нѣколи доказувати правдивости христіянської релігії. Одного разу сказавъ найстаршій синъ, — зѣпсований сучасною модою и злыми товаришами и вѣдчуваючій невысказану нудгу и нетерплячку задля довгои, батьковои науки — пѣднесенымъ голосомъ и зѣ злостію слѣдуюче :

— Отче, скажижъ вкѣнци до чого потрѣбна та релігія, про котру тѣлько говорить ся по катехизмахъ, яку захвалю-

ють на проповѣдяхъ!? Хто не трудить ся — той не ѣсть; тажъ хлѣбъ не падае намъ готовый зъ небесъ! Колибъ катехизмъ давъ намъ ѣсти, давъ намъ грошей, то . . . “

Въ тѣй хвили почувъ ся зъ сусѣдною хаты револьверовый выстрѣлъ. Въ невдовзѣ вбѣгла перелякана мати и почала оповѣдати не своимъ голосомъ :

— Чи знаєте, що стало ся?

— Що за нещасте — спытавъ ся за-непокоєный батько.

— Не намъ стало ся нещасте — казала дальше мати — але рѣзникови, що мешкає коло насъ въ сусѣдствѣ!

— Щожь стало ся, оповѣдай! — крикнувъ вже нетерпеливо батько.

— Нещасте, тай тѣлько. Рѣзникъ застрѣливъ ся. Ёго интересы ишли лихо, много гроша выдававъ вѣнь въ послѣднихъ часахъ на забавы и розрывки а до того показало ся ще, що вѣнь ошукавъ на велику суму свого доставника. Се прибило его до решти; не маючи иншого вы-

ходу, хопивъ зъ роспукою за револьверъ и стрѣливъ собѣ въ лобъ.

Батько и дѣти були оголомшені такою новиною. Рѣзника знали вони дуже добре. Хвилю постоявъ батько въ глубокой задумѣ — опѣсля сказавъ спокѣйно до найстаршого сына :

— Видишь, ты пытавъ мене, до чого служитъ религія? Теперъ маєшь вѣднѣ. Религія потрібна намъ середъ рѣжнихъ обставинъ. А найбѣльше потрібна таки до спасенія душъ. Черезъ ню пѣзнаємо мы, що мы не звѣрятами, що наше призначене не є тутъ на земли. А теперъ знай принайменше тѣлько, що религія стереже насъ передъ тымъ, щобъ не умерти середъ роспуки. Чи пригадуєшь собѣ, якъ живъ нашъ сусѣдъ? Чи пригадуєшь собѣ, якъ высмѣвавъ вѣнъ правды вѣры; якъ вѣнъ зъ насмѣшкою говоривъ, що „мясо такъ само смакує въ недѣлю, якъ и въ пятницу?“ Теперъ поглянь, якъ вѣнъ скѣнчивъ! Безъ религіи не мавъ вѣнъ силы перенести житєвыхъ невгодинъ, попавъ

въ роспуку, котра дала ему въ руки ре-
вольверъ.

В. Д.

• Не будешь мати другихъ Бо-
гѣвъ кромѣ мене. »

Хотѣй ся заповѣдь каждому христіа-
нинови свѣдома, то еще все богато есть
такихъ людей, що слѣпо вѣрують въ чары
и забобоны, и по причинѣ такого вѣру-
ваня бувають часто вѣдь обманцѣвъ и ду-
рисвѣтѣвъ на велику втрату нараженіи.
Ось хотѣйбы и тая Марина Паленичико-
ва, що служила за кухарку у мѣщанина
въ Ярославю, котру кавалеръ покинувъ и
за котрымъ стала вельми банувати. За-
вдала ся до ворожки, щобы лиху заради-
ла. Ворожеа глянула на Марину и сказала:
— Чудо, диво! якъ ты змарнѣла небо-
го! Знаю я вже, що сему за причина.
Хлопецъ милый твоему сердцю покинувъ
тя. Не жури ся! не сумуй. Все буде до-

бре, тѣлько слухай, що тобѣ скажу. Купи новий горнець, наповни розличного рода зѣломъ, вложи въ середину 5 коронъ, вкрий шматомъ и сбвѣжи, потѣмъ облѣпи тѣстомъ и вари що другій день по 4 години, то нехибно хлопець, що спроневиривъ ся тобѣ, поверне ся, хотяйбы бувъ и на кѣнцѣ свѣта.

Сї слова влїяли отуху въ зболѣле серденько дѣвчини.

Справа зъ переведенемъ дѣла прово-дѣкла ся, бо Марина не могла такъ скоро вѣднати всѣ зѣла, якї поручила єѣ на-збирати знахорка.

Въ кѣлька дней потѣмъ стрѣтила ся она зновъ зъ ворожкою. Баба держала вже въ рукахъ приладжевий горнець зъ зѣломъ и 5 коронами (якъ увѣряла Марину) облѣпленный тѣстомъ, якъ належало ся, и передала го залюбленѣй дѣвцѣ. Марина звернула єѣ 5 коронъ, хотяй ихъ не ба-чила въ залѣпленѣмъ горци. Ворожка вы-мантила вѣдъ неѣ еще 2 короны и спѣ-дницю, котрї єѣ таяже радо передала.

Марина варила зела и 5 коронъ черезъ

кѣлька дней, а наймилѣйшого якъ не було такъ нема. Накснецъ терпцю єѣ не стало и кинула горцемъ обѣ землю. Горнецъ розчерепивъ ся, лишъ нѣ зѣля нѣ 5 коронъ тамъ не було. Пропавъ кавалеръ, пропали грошѣ и спѣдница!

Слѣдуючою недѣлѣ пѣйшла наша кухарка до церкви, тамъ щиро молила ся и вельми каяла ся по той причинѣ, що переступила заповѣдь Божу и що завѣрила обманчивѣй бабѣ. Богослужене окѣнчило ся, она полишила дѣмъ Божій. Выйшла на улицу, а ту иде славна ворожбитка. Она призвала поліцаю, котрый не оподавъ на скрутѣ улицѣ стоявъ. Той арештувавъ ю сейчасъ, якъ скоро почувъ, о що розходить ся. Вѣнъ знавъ ю вже не вѣдъ нинѣ, бо не разъ и не два за обманство въ арештѣ сидѣла.

Такъ стало ся, що верожка зловила обманою 7 коронъ, верожку зловивъ поліцай, тѣлько бѣдна Марина не зловила нѣ кавалера, нѣ тыхъ 7 коронъ, що ихъ мантиюжница въ шинку пропила.

ОДИНОКЕ ЗЛО.

Мешканцѣ одного пѣдгѣрскаго села дочекали ся великаго щастя и чести, принимали у себе Преосвященнаго Архіерея. По скѣнченю церковныхъ торжествъ посѣтивъ Владыка мѣсцеву школу. Нетерпеливо ожидала дѣтвора приходу достойнаго гостя. Выбрано малу дѣвчинку, котра мала Преосвященнаго повитати гарнымъ стишкомъ. Було се дѣвча о гарныхъ русявыхъ волосяхъ, зъ прегарными, голубыми якъ небо очима. Невиннѣсть такъ и била зъ еѣ лица. Зъ видимымъ вдоволенѣмъ споглядавъ Архіерей на миле дѣвча, котре безъ ляку глянуло на него и дзвѣнкимъ голосомъ проголосило свѣй стишокъ. Преосвященный погласкавъ еѣ по головцѣ и похваливъ що она безъ боязни, безъ ляку такъ гарно свѣй привѣтъ сказала.

— Моя дитинко! ты дуже гарно вывязала ся зъ своєї задачи. Але скажи менѣ правду, не було тобѣ лячно и страшно?

— О нѣ! я нѣчого не боюсь! — вѣдповѣло дѣвча.

— Ей, вѣдвѣжна дитинко, подумайно добре, таки нѣчого не боишь ся?

— Ну! такъ боюсь — вѣдповѣло надумуючись дѣвчатко—е, е, одно чого боюсь, а то — грѣха.

Преосвященному ажъ слезы стали въ очахъ. Тронутый до глубины сердца по-благословивъ дитину и сказавъ до присутныхъ людей:

— О, еслибы такъ всѣ въ вашѣй громадѣ думали, якъ та дитина, то се бувъ бы хиба чистый рай!

о. Ю. Дз.

Для старыхъ и молодыхъ.

„Не знаю, чи гѣрше робить той, кто клеветче, чи той, кто клеветы слухае. Рѣжницю добачую лишень тоту, що першій мае дїавола на языцѣ, а другій въ усѣ.“

Св. Бернардъ.

Звернѣть на се увагу, що зъ читаня побожныхъ писемъ великїй користи суть для нашої душѣ. Бо зъ одной стороны

стягаемо собѣ Божу благодать, а зъ дру-
гой стороны уста хоронимо передъ злою
бесѣдою; а и для діавола есьмо тогды
страшными, коли нашъ языкъ вооружимо
такими словами. Божъ и на то Господь
Богъ сотворивъ уста, очи и слухъ, щобы
они ему служили, пѣсни похвальнѣи сиѣва-
ли, благодарнѣсть вѣддавали и такъ со-
вѣсть нашу въ чистотѣ заховали. Бо такъ
якъ тѣло здоровше, коли перебуває на
свѣжѣмъ воздухѣ, такъ и душа збогачае
ся въ честноты, коли переймае ся спра-
вами Божиими.

Чи ты не видишь, якъ то очи нашего
тѣла, коли на нихъ приходитъ дымъ, сей-
часъ наповняють ся слезами, а противно,
коли они заживають свѣжого воздуху, сто-
ять сейчасъ здоровшѣи и сильнѣйшѣи. Отъ
такъ мае ся зъ окомъ нашей душѣ. Коли
оно може розкошувати на широкомъ поли
духовныхъ бесѣдъ, то стае ся заразъ чисте
и здорове, но коли заглубить ся свѣтовыми
занятіями, сейчасъ выдае слезы и плаче.
Бо людскѣ замыслы подѣбнѣи до дыму.

Св. Іоаннъ Злат.

Я чую якъ многі кажуть, коли мы слу-
хаемо слова Божого, то чуемо ся въ на-

шѣмъ серци переняті, але коли ино вийдемо зъ дому Божого, то сейчасъ той огонь Божій въ насъ погасає. Щожь належить робити, щобы сего не було? Звернѣмъ увагу на причину того лиха. Зъ вѣдки повстає въ насъ така перемѣна? Ото зъ нашого способу житя, тай зъ того, що пристаємо зъ злыми людьми. Мы бо повинні по нашѣмъ поворотѣ зъ дому Божого, не въ тоє сейчасъ вдавати ся, що не має звязу зъ наукою Божою, але взяти книжку набожну до рукъ, жѣнку и дѣти скликати, тай такъ повторити се, о чѣмъ була наука духовна и ажъ тогды вѣддати ся иннымъ занятіямъ.

До теперъ мы однакъ робили зовсѣмъ противно и тому на все призабувалисьмо, бо закимъ зерно слова Божого пустило корѣнь въ нашѣмъ серци, то вже впередъ тысячнѣ занятія все звѣвечили.

Св. Іоаннъ Злат.

Шѣсть и пѣвъ міліонѣвъ выплативъ „Днѣстеръ“
вѣдшколованъ.

Будынки, движимости, збѣже и пашу
обезпечае вѣдъ огневихъ шкѣдъ одинокѣ
рускѣ асекураційнѣ товариство

„Днѣстеръ“

Товариство взаимныхъ обезпечень
у Львовѣ (рынокъ ч. 10, II. пов.)

Шкоды оцѣнюе „Днѣстеръ“ зъ мѣсцевыми
членами и выплачуе заравъ признаній вѣдшкодо-
ваня. За 13 лѣтъ выплачено 6,474 534 коронъ
вѣдшкодованъ.

Обезпеченя принимаютъ агенціи по всѣхъ
мѣстахъ и бѣльшихъ селахъ; „Днѣстеръ“ дае а-
генціи письменнымъ господарямъ, де еще не ро-
блятъ инші агенты „Днѣстра“. Агенты „Днѣ-
стра“ заробили вже 807.742 коронъ.

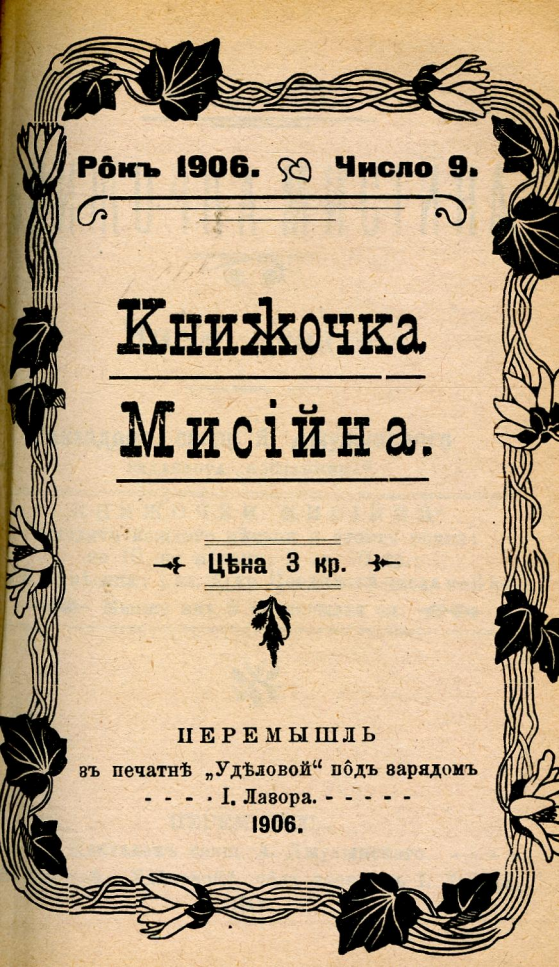
Полѣсы „Днѣстра“ принимаютъ при по-
зичкахъ Банкъ краевый у Львовѣ и въ Чернѣв-
цяхъ; Гал. Каса ошадности; повѣтові касы
ошадности и сиротинскій касы при судахъ.

Чистый зыскъ рѣчный звертаеся о-
безпеченымъ членамъ и за р. 1905 припадае
каждому членови 5⁰/₁₀ заплаченой преміи яко
зворотъ.

На жите обезпечайтеся въ Кракѣвскѣмъ
Товариствѣ **тѣлько** черезъ „Днѣстеръ“;
провізію вѣдъ такихъ обезпечень дае „Днѣстеръ“
на рускій робродѣйнй цѣли.

Фонды „Днѣстра“ выносятъ зъ кѣнцемъ
1905 р. суму 1,372 538 кор.

Стережѣтъся огню!

Рѣкъ 1906. ♡ Число 9.

Книжочка Мисійна.

→ Цѣна 3 кр. ←

ПЕРЕМЫШЛЬ
въ печатнѣ „Удѣловой“ пѣдъ варядомъ
- - - . І. Лавора. - - - -
1906.

Рѣкъ 1906.

КНИЖОЧКА МИСИЙНА.

Число девяте.

Накладомъ свящ. Л. Джулынскогo

РЕДАКТОРА „ПОСЛАНИКА“.

„КНИЖОЧКИ МИСИЙНІЙ“

выходятъ кожного мѣсяця и стоятъ рѣчно :

по 10 що мѣсяця : 3 зл. 60 кр. ;

по 5 що мѣсяця : 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

❖ Менше якъ 5 не посилае ся. ❖

ПЕРЕМЫШЛЬ.

..... Накладомъ свящ. Л. Джулынскогo.

Зъ печатнѣ „Удѣловой“ подъ зарядомъ І. Лавора.

1906.

Св. Вікентій.

До згоды.

Повстаньте братя! повстаньте соколы,
Народе рускій зъ дрѣмоты встань!
Бачь, предъ тобою широке поле,
Тверезимъ окомъ на него глянь!
Прадѣдныхъ костей твоихъ скарбниця,
Колись славима по краи свѣта,
Нынѣ нещастна, бодемъ сповита,
Ридає тяжко руска землиця....
А рѣднѣ дѣти споромъ, сварнею,
Начебъ ся глумять еще надъ нею!....

О схаменѣть ся! перше спѣзнайте,
Где то крамолы батькѣвъ звели,
Спытайте Галичъ, Львѣвъ поспытайте,
А чей вамъ скажуть руины тѣ:
Що тамъ, где руска слава пышала,

Где передъ гордымъ княжескимъ трономъ,
Сила Европы била поклономъ,
Нынѣ и згадка вже не остала
Зъ вельможъ, боярѣвъ, зъ княжого рода,
Бо все въ погубу звела незгода !....

Тому незгоды не йдѣмъ стежками,
За блудомъ батька най не йде сынъ !
Досыть могиль вже помежи нами,
На земли рускѣй досыть руинъ !
Спѣзнаймо власнѣ нашѣ провины,
За слезы предкѣвъ биймо ся въ груди,
И най крестъ божій свѣдкомъ намъ буде:
Що землю руску вѣдъ той години,
Вѣдъ тои хвилѣ, ажъ въ сотнѣ роды
Озарить сонце — любви и згоды.

І. Я. Л.

Св. Вікентій.

Св. Вікентій бувъ сыномъ знаменитого консуля Агреста и матери

Єнолы зъ мѣста Оска въ Испаніи. Посвятивъ вѣнъ себе вѣдъ молодости на службу Бога, учивъ ся цильно въ законѣ Господнемъ, маючи учителемъ премудрого и побожного Валеріана, єпископа въ Августополи. Той, видячи красні свойства душъ свого ученика Вікентія, поставивъ єго діякономъ и проповѣдникомъ слова божого. И бувъ Вікентій розумнымъ, солодкомовнымъ и ревнымъ проповѣдникомъ слова божого не тѣлько въ церквѣ, но и на кождѣмъ мѣсци, стараючи ся св. вѣру розширяти а юганьство людемъ обмерзати.

Въ тѣмъ часѣ пославъ царь Діоклетіанъ въ Испанію судію, именемъ Датіана, зъ природы дуже лютого и лакомого, зъ тымъ препорученемъ, щобы христіанъ немилосердно убивати. Той, прийшовши до мѣста Валенціи, много пролявъ крови христіаньскої, а учувши о Валеріанѣ єпископѣ и Вікентію, єго діяконѣ, пославъ до Августополя воїновъ, щобы

ихъ окованыхъ привели до него на судъ. Поймано ихъ, тяжкими желѣзами оковано, голодомъ морено и такъ гнано и влечено до мѣста Валенціи, где мучитель велѣвъ ихъ на развѣвъ плугаву темницю вкинути и кѣлька день голодомъ и жаждою мориги.

Поставлено ихъ опѣсля на судъ. А староста спытавъ ихъ :

— Дячого не слухаете цѣсаря ? Дячого богѣвъ нашихъ поневѣряете а прославляете Христа ?

Боязливо толковавъ ся Валеріанъ, бо не мавъ дару бесѣды, але за то ставивъ ся остро Вікентій и вытолковавъ старостѣ, чимъ суть поганьскій идола, а чимъ Христось.

Розгнѣванный староста казавъ епископа вкинути до вязницѣ а діякова привязати до паля и желѣзами шарпати его тѣло. Коли его обляла кровь, то еше шутивъ зъ святото мученика,

— Щожъ теперь скажешъ Вікентіе ? чи и въ тыхъ ранахъ, въ тѣй новѣй одежи будешъ гордымъ ?

— Найдостойнѣйшою облекъ ты мене одежею — каже святой — велика то честь терпѣти для Христа.

Еще и подступу уживъ староста, кажучи :

— Жаль менѣ твоеи молодости, ты здѣбный молодець и мѡгъ-бысь дойти до великихъ достоинствъ, колибы ся вырѣкъ Христа.

— Даремне твое милосердіе ; кто любить Христа, той не здрадитъ Его николи !

Казавъ его повѣсити на крестѣ и розпалеными желѣзами заколоти на смерть. Зле привязанный спавъ зъ креста на землю. Вѣдѣшли оправцѣ, думаючи, що умеръ. Але св. мученикъ прийшовъ до силъ и бѣжучи за ними кликавъ : „Лѣнивѣ люде, докѡнчѣть свого дѣла !“

Коли и лестный способъ старосты до вѣдступництва не довѣвъ, кинули его на розпаленіи граты и повѣльнымъ огнемъ на смерть упекли 290. року. Мертве тѣло велѣвъ мучитель вывлечи

зъ огня и непогребенне оставити на жиръ птицямъ, такожъ уставивъ зъ далека сторожъ, щобы христіане тѣла не украли. Але Г. Богъ, котрый хоронить кости святыхъ своихъ, припоручивъ крукови, птахови лѣнивому и мясожерному, щобы стерѣгъ тѣла. Староста велѣвъ опѣсля тѣло взяти въ корабель, вывести далеко на море и кинути въ глубину. Здѣлали отже воины, якъ имъ прицоручено; нѣмъ однакъ до берега повернули, узрѣли уже тѣло мученика на березѣ лежаще; устрашили ся отже и утекли а христіане взяли тѣло и честно погребли. Нынѣ почивають мощи св. Вікентія въ Римѣ, въ церквѣ его имени.

Ктожъ подивляти не буде терпеливости и мужества св. Мученикѣвъ, котрыхъ ніякій муки не могли вѣдвести вѣдъ любви Христ. Не було майже мукъ, котрыхъ бы св. Мученики не выдержали за св. вѣру, а тымъ позѣоставили намъ горячій примѣръ любви къ Іисусу Христу и заохоту до

духовного мученичества, т. е. умершвленія злыхъ склонностей и похотей тѣлесныхъ якъ и покинєня власной волѣ. Хотяй по словамъ св. Григорія нема теперъ потреби вытягати шию вѣдъ мечъ за вѣру, однакъ треба мечемъ духовнымъ злі похоти серця вѣдтинати.

О религійно́й рѣвнодушности.

Найбѣльшимъ безсомнѣнно даромъ, данымъ вѣдъ Г. Бога чоловікови, єсть вѣра; она бо єсть початкомъ люцкого спасєня, основою и корѣнемъ всякого оправданя. „Безъ вѣры не [возможно угодити Богу“ упоминає Апостоль народѣвъ (Евр. 11. 6.) Но вѣра та має бути жива, пѣсля выразныхъ слѣвъ св. Ап. Якова (2. 24) и загальна, т. е. повинна обнимати все, що єсть вѣдъ

Бога объявлене, понеже Христосъ повелѣвъ Апостоламъ учити: „бл ю ст и в с я, е л и к а з а п о в ѣ д а и м ѣ“ (Мат. 28. 20). Кромѣ того повинна бути вѣра крѣпка и постоянна и надъ все, для выключеня всякого розмыслного сумнѣву, проте каже Христосъ Господь: „и же не и м е т ѣ в ѣ р ы, о с у ж д е н ѣ б у д е т ѣ.“ (Мар. 16. 16)

Вѣра та не може бути рѣжна и многорака, лише одна. якъ говорить Апостолъ: „О д и н ѣ Г о с п о д ѣ, о д н а в ѣ р а, о д н о к р е щ е н і є“ (Еф. 4. 5.) Прото никто а никто, кто не есть христіаниномъ, що бѣльше, никто, хотяй христіанинъ, котрый однакъ не всю и саму лише науку або вѣру Христову держитъ и исповѣдує, не може бути спасенымъ. И се есть догматомъ вѣры. Вѣра же та Христова, початокъ и основане оправданя, жива, крѣпка, постоянна и загальна, хоронигъ ся и переходує ся яко залогъ въ тѣй церквѣ ко-

тру Христосъ Господь установивъ,
т. е. въ церквѣ католицкѣй, якъ то
вызнаемъ въ символѣ: „вѣрую во
единую, святую, соборную
и апостольскую церковь.“

Опроче обовязаніи суть всѣ тую
едину и всецѣлу вѣру принять, дер-
жати и исповѣдати. Инакше не мо-
гутъ спасти ся пѣсля выразныхъ слѣвъ
Христовыхъ: „аще же и цер-
ковь преслушаетъ, будите
ѣ якоже язычникъ и мы-
саръ.“

Тѣмъ очевиднѣй правдѣ противорѣ-
чать и прото дуже тяжко грѣшати
тѣмъ всѣмъ, котріи або не тоє або не
все приймають и вѣрятъ, що цер-
ковь правдива Христова до вѣрова-
ня предкладає. Тяжко грѣшати и тѣмъ,
котріи хотѣй то, що Христосъ Го-
сподь объявивъ и церковь до вѣрова-
ня предкладає, вѣрують, однакожь
гадають, що можна получить спасене
такожь у инныхъ религійныхъ гро-
мадъ, находящихъ ся внѣ правдивои

церкви Христовой, и що прото не
 єсть необходимымъ до осягненю вѣч-
 ного спасенія находить ся въ церквѣ
 католицкѣй Христовѣй. То заблу-
 джене · нецворотне и дуже небезпе-
 чне звыкло называє ся рѣвноду-
 шіємъ религійнымъ и похо-
 дить або вѣдъ злого духа и ненави-
 сти противъ правдивой религійи и цер-
 кви Христовой, або зъ невѣжества
 и холодности въ вѣрѣ, котру Апо-
 столъ Іоаннъ ганить и нею цурає
 ся. (Апок. 2.)

Бога дуже тяжко оскорбляє без-
 перечю кождый, хто гадає и удер-
 жує, що чоловікъ исповѣданємъ якои
 будь вѣры може уготовити собѣ спа-
 сенє душѣ. Таке твердити — єсть то
 само, що вѣдказувати вѣру Богу, го-
 ворячому, объявляючому и приказу-
 ючому чоловікови, щобы принявъ
 и вѣривъ, що черезъ церковь сю пра-
 вдиву и єдину до вѣреня предкладає.
 Тажъ Богъ говоривъ, объявляючи
 вѣру свою людямъ и приказуючи

вѣру ту заховати въ церквѣ вѣдѣ
себе установленѣй, котроѣ заповѣвъ,
щобы учила всѣ народы и крестила
ихъ „во имя Отца, и Сына и
святаго Духа,“ долучаючи и то
заострене: „иже вѣру иметъ
(розумѣе ся въ ту едину и всецѣлу
науку, котру я объявивъ церквѣ)
спасенъ будетъ, а иже не
иметъ вѣры, осужденъ бу-
детъ.“

Такъ божому знаню и правдиво-
сти, якъ и божѣй мудрости и най-
высшому Его господству, которого
волѣ и приказови всѣ пѣддати ся
должнѣ, супротивляе ся той, кто
вѣдважуетъ ся твердити, що чоловѣкъ
може бути спасенымъ посредствомъ,
якого иного товариства кромѣ того,
котре Христосъ Господь установивъ
и котрому едино всѣ средства до
спасеня удѣливъ. Кромѣ того, кто
твердитъ, що зарѣвно може чоловѣкъ
осягнути вѣчне спасеніе черезъ инше
яке будь, чи то христіянське, хоть

не католицке, чи тымъ бѣльше черезъ
яке будь нехристіянське згромаджене,
той не страхає ся твердити, що Богъ
може бути а навѣтъ и дѣйстно єсть
рѣвнодушнымъ на правду и ложь,
понеже любивъ-бы и спасає бы за-
рѣвно тыхъ, котрѣ, повинуючи ся
Єму, держать и исповѣдують всю и
и саму лише вѣдь Него объявлену
науку и находятъ ся въ правдивѣй
Єго церквѣ, якъ то дѣлають католи-
ки, — якъ и тыхъ, котрѣ вѣрятъ въ
противоположнѣ або противнѣ обя-
вленю науки, т. є. ложнѣ, якъ то го-
ворять всѣ нехристіане и христіане
некатолики, а то єсть недорѣчнымъ.
Но кромѣ того, кто тую выдумку
рѣвнодушія пѣддержує, дуже тяжко
грѣшитъ противъ себе самого и про-
тивъ любви, котрою обовязанѣй
старати ся о добро и спасєне бли-
жняго свого. Рѣвнодушнѣй выста-
вляє ся на найбѣльше небезпечєнство
власного спасєнія.

Наконецъ що до науки св. Отцѣвъ,

то та впрость противна тому блудови религійной рѣвнодушности. Св. Кипріянъ въ книзѣ о единствѣ церкви говоритъ : „Кождый вѣдлученый вѣдъ церкви, прилучае ся блудницѣ ; вѣдъ обѣтницѣ церкви вѣдлучае ся ; и не дѣйде до нагородъ Христовыхъ, кто опускае церковь Христову.... чужій есть — скверный есть — ворогъ есть, кто не держить ся той едности, не держить закона божіа, не держить вѣры Отца и Сына, не держить живота и спасенія.... Не може вже мати Бога отцемъ той, кто церкви не має матерію.“ — Св. Августинъ учитъ : „По за церквою католицкою можна мати все, кромѣ спасенія.... Но уважайте, чого маєте стеречи ся, уважайте, чого маєте бояти ся. Случае ся, що въ тѣлѣ чоловічѣмъ — ба навѣть вѣдъ тѣла вѣдѣне ся якийсь членъ: рука, палець, нога ; чи за вѣдтатымъ слѣдуе душа ? Якъ бувъ при тѣлѣ, живъ — вѣдтатый утративъ жите. Такъ и чоловікъ христіян-

нинъ есть католикомъ, доки жїе въ тѣлѣ; вѣдѣтый ставъ ся еретикомъ, за вѣдѣтымъ членомъ не слѣдуетъ духъ. Если отже хотите жити вѣдѣ Духа св., держѣтъ любовь, любѣтъ честоту, желайте едности, щобы вы дѣшли до вѣчности.“

Що въ концѣ то блудне мнѣніе рѣвнодушности що до религіи выступаетъ противъ правамъ начала здравого розуму, не есть трудно доказати, досытъ бо коротко зауважати, що чоловікъ не може ничъ спасти, якъ лише правда, котра то правда тѣлько одна бути може, и ту принѣсь самъ Христосъ Господь и зложивъ ю въ своей еднѣй кат. церквѣ. Кто отже противитъ ся тѣй вѣрѣ и церквѣ, не може бути спасенымъ, а такъ мнѣніе рѣвнодушности въ религіи противорѣчитъ правому розумови. Дальше говорити, що кожда церковь або религійне стоваришене есть спасительне, т. е. показуе правдиву дорогу до спасеня, и въ собѣ має тоеже и

дае своимъ послѣдователямъ, булобы то само, що становити, що блудъ, котрый находить ся въ стоваришеняхъ некатерицкихъ и нехристиянскихъ, есть тои самой силы и цѣли, якъ правда, котрой учить церковь Христа, правдива кат.; що безперечно притивить ся началомъ правого и здороваго розуму, а то тымъ бѣльше, если зважимо, предположивши а не признавши, що еслибы въ якѣмъ стоваришеню — помимо що учить ложно — готове було спасеннє вѣчне для людей, то розумови чоловѣка булобы вѣльно бути шакѣмъ равнодушнымъ чи то для правды, чи то для лжи и блуда, що есть несорѣчнымъ и противорѣчитьъ голосови внутреннему и природѣ многаго существа.

Поучительный разговоръ.

для продукцій въ читальняхъ.

(Стають въ одинъ рядъ: Дмитро, Стефанъ, Иванъ Катерива, Анна, Фрузя и Марія.)

(Написавъ Г. А. П.)

Дмитро: Братя и сестры! Днесъ у насъ праздникъ! Дивне то слово: п р а з д н и к ъ; оно упоминае; щобы того дня, коли есть загальне свято, жити п р а з д н о, т. зн. щобы не робити нигде тяжкой работы, котра не мусить бути зробрена. Если невѣльно въ святѣ дни робити, то видить ся, що вѣльно лѣнливомъ бути? Чи такъ Стефане?

Стефанъ: Нѣтъ. не такъ; лѣнливомъ невѣльно николи бути, бо лѣнливство есть самымъ головнымъ грѣхомъ. Въ великомъ, премудромъ и пребогатомъ раю було лишъ двое людей, Адамъ и Ева, — для нихъ було въ раю всего даже за много, а мимо того ве позволивъ имъ Богъ дармовати, лишъ велѣвъ имъ управляти землю, т. зн. газдовати, работати.

Дмитро: Если не вѣльно въ свято

тяжко робити и невôльно лѣнивству предаватись, то що-же маємъ робити? Чи ѣсти, пити и спати?

Марія: Коли устає у людей про свято, т. є. про церковный праздникъ работа тѣлесна, — а по ученому говорячи — работа фізична, тогда має начинатись або ѡпочинокъ для покрѣпленя упавшихъ силъ, або работа духовна, т. зн. время для молитвы, богослуженія, читаня, науки, а тоже для невинной забавы, достойной людей просвѣщенныхъ.

Дмитро: Прекрасно выяснила ты намъ значенє праздника. А якъ же поступила вся наша громада днесъ въ свôй храмовый праздникъ? Чи можешъ ты се описати Катерина?

Катерина: Могу. Вся громада, почувши днесъ раненько торжественный голосъ великого звона, нагадала собѣ, що наставъ великій рôчный праздникъ. Всѣ громадяне молились днесъ дома о много бôльше якъ въ робочій дни; всѣ громадяне, залишивши днесъ всякій тяжкій ро-

боты, готовили поспѣшно свои обѣды, щобы якъ найсвѣтлѣйше пристроитись и завчасу прійти до церкви къ вечернѣ, всеночному, утренѣ и Службѣ Божой. Вернувши въ полудне до дому, старались громадяне скоро поладити конечнїй господарскїй занятя и пополудновати, бо бажали прійти завчасу по полудни до церкви на вечерню а тоже и сюда на просвѣтительну вечеринку.

Дмитро: Радуюсь, що описала ты поступокъ громадянъ такъ плавно и для нихъ такъ похвально, но смѣю запытати тебе, Стефане, чи поступила истинно вся громада такъ красно, якъ хотѣла бы Катерина ?

Стефанъ: Три частки громады поступили такъ, якъ описала Катерина, но якъ нѣтъ збѣжа безъ куколю, такъ нѣтъ громадянъ добрыхъ безъ частки зѣпсутыхъ людей, то скажу, що четверта часть нашей громады не умѣе, бо не хоче святковати по божому. И хотѣ залишила та часть громады роботу тяжку фізичну, то не займаєся роботою духовною, лишъ занялась

совсѣмъ чимсь инымъ, грѣшныхъ, бо поѣшла догаджати забаганкамъ тѣла: ѣдженемъ, питемъ и всякою сваволею, то въ корчмѣ, то въ хатахъ, где живутъ люде недоброй славы. Изъ множества честныхъ людей нашей громады явилась велика часть и тутъ на просвѣтительну вечеринку, бо познала, що просвѣщенію нѣтъ кѣнця. Другіи честніи громадяне, що мусѣли дома остати про дѣти або про хорыхъ, и мы всѣ тутъ численно собраніи громадяне тягнемъ всѣ до одного, до доброго, до просвѣщенія, до поступу и до спасенія: межи нами согласіе и єднѣсть по науцѣ І. Христа.

Дмитро: Жаль менѣ дуже, що четверта часть громады непорядочна на радѣсть ворогѣвъ Руси и діавола, но радуюсь вельми, що три четвертины громады якъ одна родина, прото засиѣваймо пѣснь о згодѣ. (Всѣ спѣвають.)

Где згода въ семействѣ, где миръ и тишина,
Щастливѣи тамъ люди, блаженна сторона,

Ихъ Богъ благословляе, добро имъ посылаетъ,
И съ ними вѣкъ живе.

Мы руска громада, одна мы родина,
Любовь, честь и вѣра, най лучить всѣхъ
одна,
Щобъ щезло зъ домѣвъ лихо, щобъ жи-
лось мирно, тихо,
На славу Руси всей!

Дмитро: О давъ бы то Богъ, щобъ
було такъ у насъ все, якъ въ тѣй пѣсни
говорить ся! Я радъ бы довѣдатись ѡтъ
кого о тѣмъ, котрѣ люди люблять миръ
и згodu, а котрѣ нѣтъ.

Анна: Науки давати и филозофовати
я не умѣю, но однѣ коротку а дуже по-
учительну исторію о згодѣ и незгодѣ знаю
я розказати. Если желаете, то розкажу ю.

Всѣ: Просимъ розказати!

Анна: Въ однѣмъ селѣ лишились по
богатѣмъ господарѣ два женатѣ сыны,
Тимко и Андрѣй. Они подѣлились вели-
кимъ господарствомъ на двѣ рѣвнѣ ча-
стки и стали особно газдовати. Тимко
бувъ чоловѣкомъ понурымъ, неподавчи-

вымъ, острымъ, сердитымъ и завзятымъ; Андрѣй же бувъ чоловѣкомъ мягкимъ, щирымъ, добродушнымъ и добродѣтельнымъ. Лишь зъ одного були братя собѣ подѣбными: оба любили часто выпити и подхмелитись, бо приучивъ ихъ до того отецъ. Священникъ, довѣдавшись, що братя подѣлились, занявъ ся ними щиро и говоривъ: „Зъ великого газдѣвства стались два малі. Если оба братя будутъ дальше такъ пити, якъ пили за житя ѡтця, то зѡйдуть скоро на бѣду.“ Довго трудивъ ся священникъ надъ братьями и дочекавъ ся въ кѡнци того, що присягъ Андрѣй ѡтъ горячихъ напѣткѡвъ на десять лѣтъ, Тимко заявивъ священникови рѣзко: „того глупства, щобы заречись горячихъ напѣткѡвъ, не зроблю николи.“ — По двохъ рокахъ затыгнувъ одинъ сосѣдъ процесъ зъ Андрѣємъ и Тимкомъ о одну парцелю подъ лѣсомъ. Судія, видячи, що правды о власнѡсть парцелѣ трудно дѡйти, намовлявъ братей, щобы съ сосѣдомъ погодились, бо довгій процесъ выдре имъ велику сумку грошей зъ карманѡвъ. Андрѣй по-

слухавъ судіи и погодивъ ся съ сосѣдомъ такъ, що изъ половины процесовой парцелѣ взявъ половину собѣ, другу же отступивъ сосѣдови. Тимко, гордый и неподавчивый, не хотѣвъ погодитись и процесовавъ дальше. Справа оперлась въ кѣнці о найвысшій трибуналъ въ Вѣдни, а той рѣшивъ, що половина оставшой ся спорной парцелѣ належить всецѣло сосѣдови Тимка. И такъ стративъ Тимко на всегда красный кусникъ поля и выдавъ на процесъ 370 коронъ! Если бувъ бы и Андрѣй до кѣнця процесовавъ ся, бувъ бы тоже стѣлько стративъ, но понеже доброй рѣды судіи послухавъ, то радовавъ ся, що має хотя малый, но красный кусень поля и що не выкинувъ сотки коронъ на процесъ. Изъ гризоты ставъ Тимко теперь пити все бѣльше; ѣнъ пропивъ воли и почавъ обраблятись кѣньми. Незадовго взяли за довгъ ѣтъ Тимка конѣ и еще двѣ коровы, и загостила въ хату Тимка велика нужда. Передъ трема роками продавъ Тимко кусень поля пѣдъ два кѣрцѣ вѣвса, а тоѣ поле купивъ ѣтъ

Тимка священникъ для Андрѣя, бо самому Андрѣеви изъ глупого встыду и изъ зависти бувъ бы Тимко не продавъ. Сегодня причисляе ся Андрѣй въ селѣ до первыхъ богачѣвъ, Тимко же — до бѣдакѣвъ. Яка изъ той исторіи наука — догадайте ся сами.

Фрузя : И зъ той исторіи велика науку ясна и легко понятна. Гордый чоловікъ не послухае никого; онъ стаеся тягаромъ для себе и для другихъ, бо буває завзятый, неподавчивый и непримиримый; онъ руйнує себе до послѣднего, а все таки не хоче до своихъ блудѣвъ признатись, прото и сходитъ на бѣду. Инше дѣло съ чоловікомъ покорливымъ и миролюбивымъ. Такий чоловікъ, хоть попаде инѣгда въ покусу и напастъ, выходитъ изъ нихъ побѣдоносно, бо дає ся поучити и до уступствъ склонити. Каждый чоловікъ доужень памятати на слова св. писанія, що Богъ гордымъ противить ся, смиреннымъ же дасть ласку свою, и на слова приповѣдки: що згода буде, незгода руйнує.

Катерина: До исторіи Анны и до красныхъ слѣвъ Фрузѣ позвольте менѣ гдещо додати. Всяда говорятъ и учать що гордый чоловѣкъ нехорошій, смиренный же такъ добрый, що лишъ до ранъ его прикладывай. Я зновъ думаю, що якъ не есть добре всякій разъ низомъ ити, такъ не есть все зле гордо чело пѣднести. И хотъ говорить ся часто, що ссе покѣрнителя двѣ коровы, то говорить ся тоже и то, що на похиле дерево всѣ козы скачуть, и що не повиненъ собѣ чоловѣкъ дати на головѣ кѣлки тесати.

Иванъ: Въ твоихъ словахъ, Катерино, мѣститъ ся много правды, но щобы тота правда необернулась въ неправду, треба ю всесторонно объяснить. Я знаю такі исторіи, що выяснить ся изъ нихъ справа о гордости и смиренію до наименьшой дрѣбницѣ. Въ однѣмъ селѣ бувъ господарь, великій богачь, Гаврило Пунчъ. Онъ розшибавъ ся дуже о свое богатство; грошѣ пожичавъ онъ на високу лихву, а наибѣльше за сѣножата и орні поля и бувъ немилосердный для такихъ, що осмѣлились съ ху-

добою на єго поле выступити. До церкви ѓнъ ходивъ и дававъ свѣй крайцаръ тамъ, где всѣ давали крайцарѣ, но противъ власти мірской и церковной бувъ ѓнъ суровымъ. Якось разъ вернувъ той богачъ зъ зъ торгу пѣздно въ ночи. Конѣ поставивъ ѓнъ самъ въ стайнѣ, давъ имъ ѣсти и пѣшовъ спати. Вставши рано довѣдавъ ся богачъ ѓтъ дѣтей, що вѣрвались конѣ изъ стайнѣ, и що за шкоду на двѣрскѣмъ, жидѣвскимъ ланѣ загнали ихъ двѣрскіи слуги до двѣрской стайнѣ. Розгнѣвавъ ся богачъ и завстыдавъ ся, що заняті єго конѣ до двора и що треба буде платити таксаторамъ и жидови за шкоду. И що робить ѓнъ! А вотъ иде ѓнъ до двора, цѣлує тамъ руки и колѣна дѣдичѣвъ, жидѣвки и жида, — выпрошує собѣ выдачу коней „забездурно.“ Жиды дали ся довго цѣловати въ руки и колѣна, но мимо того лишь тогда, якъ положивъ имъ Гаврило Пунчъ 20 зл., выпустили єму конѣ. — И що же сказати намъ о поступку богача? Чи цѣлувавъ ѓнъ руки и колѣна изъ смиренія? ѓнъ цѣлувавъ жидамъ руки изъ ску-

пости и по́длости, изъ недостатка встыду и чести. О́тъ такихъ людей якъ згаданный богачъ, да сохранить насъ Господь! — Въ иншомъ селѣ случилось одному господарю въ лѣтѣ бѣльше нещасте: въ часѣ шести дней згибла ему пара быкѣвъ, корова, двѣ ялѣвки и веприкъ. Радъ-не-радъ мусѣвъ зажуреный господарь, понеже не було въ селѣ пожычковой касы и понеже господарѣ не научились держати грошѣ на запасъ, — пожичити 150 зл. на 10% на пару коней, на корову и на порося — у жида. Около нового року зайшовъ жидъ до своего довжника и сказавъ: „Якъ були вы въ бѣдѣ, то я поратовавъ васъ и пожичивъ вамъ 150 зл. Теперъ я въ бѣдѣ, поратуйте вы мене. У васъ есть три хлопцѣ и двѣ дѣвки. У васъ есть кому робити, а у мене нема кому снопа розмолотити, полѣна розколоти. Дайте менѣ, господарю, середущого сына — ему уже 18 лѣтъ — на службу; за то ѡтпишу я вамъ 50 зл. изъ довгу. Если бы вы менѣ сына на рѣкъ не дали, то я мусѣвъ бы вамъ сказати тверде слово за зворотъ

всѣхъ пожиченыхъ вамъ грошей.“ Засмутивъ ся господарь за слово вѣрителя, но подумавши сказавъ: „Идѣть арендарю до дому, я за двѣ-три години прійду къ вамъ съ повѣдомленемъ, що и якъ здѣлаю. Жидъ пѣйшовъ домѣвъ, господарь же до священника. Священникъ, выслухавши рѣчь своего честного прихожанина, позывивъ ему 100 зл. ѡтъ себе, 20 зл. на 5% изъ церковной касы, а 30 зл. и на % накладавъ собѣ господарь при господаретѣ. И такъ ѡтдавъ господарь жидови цѣлый довгъ съ процентомъ и сказавъ: „Вотъ даєте арендарю свои грошѣ и лихву, но сына до васъ на службу не дамъ; нашой вѣрѣ у васъ служити неладно.“ Ото исторія! И що же намъ думати о господарю, не хотѣвшему дати сына на службу до жида? Чи бувъ вѣнь гордый и грѣшный? О вѣть! Онъ бувъ гордый, но гордый не изъ пѣдлой натуры, лишь изъ за руско христіанской чести. Якъ поступивъ упомянутый господарь-Русинъ, такъ повиннѣ поступати въ подѣбныхъ случаяхъ всѣ Русины-христіане.

Дмитро: Славна історія! Она отворить неоднымъ изъ нашихъ очи, щобы образумились. Смиреніє то честнота, но лизунство и лакомство, се пѣдлости; гордѣсть се найстрашнѣйшій грѣхъ, ѡтъ гордости злыхъ ангелѣвъ, проявились на свѣтѣ миліоны грѣхѣвъ, но кто стоить твердо за свою вѣру, народнѣсть, мову, за свое письмо, за свою пѣснь и історію и за свѣй обрядъ, той не гордый, лишъ честный и характерный чоловікъ. Я хотѣвъ-бы знати, що треба намъ робити, щобы не було у Русинѣвъ какой пѣдлости, лишъ щобы було спасительне смиреніє и своя руска честь?

Марія: На се могла бы я дати одну раду: Говорить ся въ св. писанію, що розгоняє молитва хмары и тучи и що скалы розбиває. Если такъ, то молѣмъ ся щиро всѣ до Бога въ Тройцѣ, и прямо и черезъ Богородицю, черезъ св. о. Николая, черезъ св. Ольгу и св. Владиміра и черезъ другихъ Святыхъ, то упросимо у Всевышнего для Руси благодать, гараздъ и славу.

А теперъ заспѣваймо всѣ рускій
народный гимнъ“:

Боже на руску землю споглянь,
Ласкавымъ окомъ зъ высоты;
Въ часѣ недолѣ и страданъ
Кто намъ поможе якъ не Ты?

и т. д. (зри ноты: Книжочки мис. ч. 3 и 4
п. з. „Пѣвецъ.“)

Для старыхъ и молодыхъ.

Двохъ мудрцѣвъ стрѣтили женщину
чудовой красоты.

Першій каже:

— Я думаю, що вже нема гарнѣйшой
вѣдъ неи на свѣтѣ!

Другій каже:

А я теперъ думаю, що она колись у-
мре!

Давныхъ часѣвъ накладано на Хри-
стіянъ великій кары, скоро они важили ся
опустити Служу Богу. Соборъ въ Ельвирѣ
каже, що кождый, кто опуститъ три разы

зъ черги Службу божу, мае бути вылуче-
ный зъ церкви и уважанный за невѣрнаго.
Въ Франціи въ III. вѣцѣ бувъ такій строгій
законъ, що скоро кто занедбавъ Службу
божу безъ важной причины, лишъ два разы,
то мало вѣдмовити ся ему церковнаго по-
хорону. На Угорщинѣ выдано за короля
Стефана въ р. 1016 таку постанову, що
тымъ, котрѣ въ недѣлѣ и свята опускали
богослужене, вытинано на головѣ волосе,
абы по лысинѣ знавъ кождый ихъ про-
вину. Хоть нынѣ св. церковь не накладе
такихъ страшныхъ каръ, то все таки и
нынѣ грѣшитъ тяжко той, кто безъ ва-
жной причины опускае Службу Божу, або
хочъ значну єѣ часть.

о. Т. С.

„Той захове правдиво недѣлю, кто
не грѣшитъ“ каже св. Августинъ.

„Люде не смотрятъ звычайно на тоє,
що другі говорятъ, але на тоє, що ро-
блять“ каже св. Іоаннъ Златоустый.

ИЗДАНИЕ ТРЕТЬЕ

Всего страниц 100. Цена 50 коп.

Толщина 10 мм. Вес 100 г. (40 коп.)
Издательство "Ленинградский университет"
Ленинград, 1925 г.

Страницы 1-10. Цена 10 коп.

Издательство "Ленинградский университет"
Ленинград, 1925 г.

Масштаб 1:1000. Цена 10 коп.

Книжочки мисійні

виходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Сотка книжочокъ зъ минувшихъ лѣтъ 2 зл.
Оправні рѣчники 50 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“
кождый выпускъ 20 кр. (40 сот).

„Нѣчь Виелеемска“, ораторія сцен. (4 накл.)
„Іосифъ въ Єгиптѣ“ (2 накл.) „Св. Николай
на Руси“. „Выворожила“. „Три брати“.
„Пекло въ хатѣ“. „Семе не кради“. „Пра-
ведный Іовъ“. „Св. о. Николай въ гостинѣ“.
„Процесовичѣ“. „Не Клени“. „На старости
лѣтъ“. „За сиротою. Богъ зъ калитою“.
„Вѣдьмы“ — „Вертепъ“. — „Въ родимѣмъ
краю“. „Сердечна месть“. „Бунтѣвникъ“.

БИБЛІЯ старого и нового завѣта
въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Молитвы щоденні

съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланника“

Сотка 50 кр.

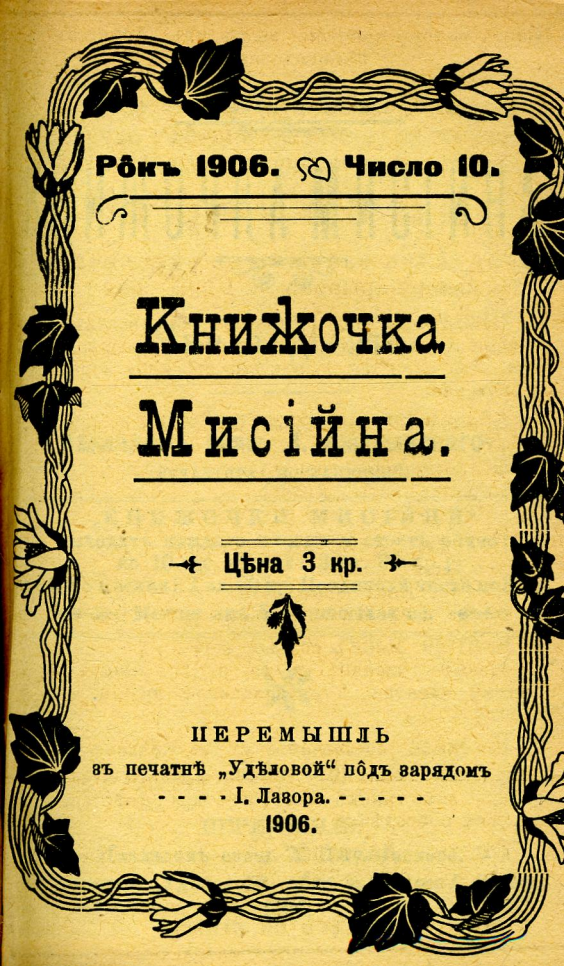
Менші 30 кр.

МОЛЕБНІ ЧАСЫ.

Молитвы щоденні въ пѣсняхъ зъ нот. 10 кр.

Боянъ. Збѣрникъ русскихъ квартетѣвъ
(50 пѣсень) 1 зл.

„Пѣдручникъ“ скороч. Требникъ 2 зл. 50 кр.

Рѣкъ 1906. ♡ Число 10.

Книжочка
Мисійна.

→ Цѣна 3 кр. ←

П Е Р Е М Ы Ш Л Ъ
въ печатнѣ „Удѣловой“ пѣдъ варядомъ
- - - - - І. Лавора. - - - - -
1906.

Романъ 1808. 10. 10.

КНИЖКА

М. И. С. И. М.

— 1808 —

ИЗДАНИЕ ПЕРВОЕ

ВЪ ПЕЧАТНІИ С. И. С. И. М.

1808

Рѣкъ 1906.

КНИЖОЧКА МИСИЙНА.

Число десяте.

Накладомъ свящ. Л. Джулынскогo

РЕДАКТОРА „ПОСЛАННИКА“.

„КНИЖОЧКИ МИСИЙНІ“

выходятъ каждого мѣсяця и стоятъ рѣчно:

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

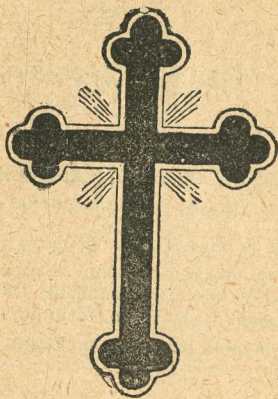
по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

❖ Менше якъ 5 не посылае ся. ❖

ПЕРЕМЫШЛЬ.

..... Накладомъ свящ. Л. Джулынскогo.
Зъ печатнѣ „Удѣловой“ пѣдъ зарядомъ І. Лавора.
1906.

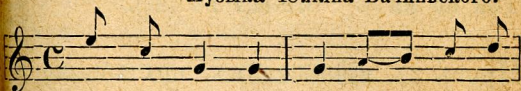

Крестъ побѣдивъ поганьство!
Крестъ побѣдитъ 'піяньство!

Гимнъ тверезости.

Музыка Юліяна Бачиньского.

Прочь зъ пі-яньствомъ що вби - ва - є

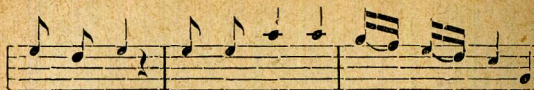
Душу тѣло въ грѣбъ веде Корчму каждый

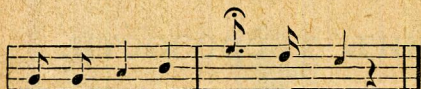
най ми- на - є, И тверезый все бу- де.

Вѣдь піяньства рускій дѣ-ти Вѣдречѣмъ ся

покъ ще часъ, Кто на Ру-си хо - че пи-ти

Той не ма - е мѣ-сця въ насъ.

Прочь зъ пїяньствомъ, що вбивае
 Душу, тѣло — въ грѣбъ веде,
 Корчму каждый най минае,
 И тверезый все буде!

Вѣдъ пїяньства рускї дѣти
 Вѣдречѣмъ ся покъ ще часъ,
 Кто на Руси хоче пити
 Той не мае мѣсця въ насъ!

Тажъ мы нынѣ вже не темнї,
 Не дамо ся ворогамъ,
 Всѣ закусы надаремнї,
 Не потребна корчма намъ!

Мы тверезѣ, повнѣ силы
Геть пїяньство проженемъ,
Що пропили тѣ, що пили,
Зъ рукъ противныхъ вѣдберемъ!

Прочь зъ пїяньствомъ! змѣй той лютый,
Не повстане бѣльше тутъ,
Русь твереза мусить бути
И тверезый рускій людъ!
Не поскупить Богъ опѣки,
Если дружно всѣ пойдѣмъ,
Прочь зъ пїяньствомъ, прочь
[на вѣки,
Мы тверезіи все будемъ!
Р. С.

Представляти можна тѣлько за позволенемъ
редакціи „Посланника“ Лапшинъ п. Бережаны.

ГРОМАДСКІЙ СУДЪ
НАДЪ ГОРѢВКОЮ.

ВЪНУТРИ ПОПРАВЛЕНЕ И РОЗШИРЕНЕ ВЫДАНЕ.

Судъ надъ горѣвкою

Образокъ сценічный, котрый можеть
представляти въ кождой хатѣ.

ДРУГЕ ПОПРАВНЕ И РОЗШИРЕНЕ ВЫДАНО

написавъ

Романъ Сурмачъ.

О С О Б Ы :

Войтъ, Присяжный I. и II., Писарь, Свѣ-
докъ I. и II. и III., Жидъ, Громадскій
поліцай.

(Всѣ входятъ въ хату и спѣвають на арію:
Щастъ намъ Боже).

Щастъ намъ Боже, щастъ намъ щастъ
Отрезвити нашъ народъ,
Богъ намъ помѣчь певну дастъ,
Соберемъ мы красный плодъ!
Нуже братья, залишаймо
Всѣ горѣвку — и устами
Тверезыми заспѣваймо:
Прочь на Руси зъ пѣнками

Войтъ :

Слава Іисусу Христу! вытайте
 Честнѣи люди и выбачайте,
 Що во вашу хату безпечно входимъ,
 Та еще люда чи мало вводимъ!
 Но есть до того важна причина:
 Мусимо суды у васъ зачати.
 Тожь не гонѣтъ насъ зъ вашої хаты,
 Ажь выяснить ся отся провинна,
 Яку намъ писарь и другѣи люди
 Ставити нынѣ хочуть на суды.

Сѣдае на лавѣ, присяжнѣи коло него, писарь сто-
 итъ на серединѣ, свѣдки коло него а за писаромъ
 полицай зъ палицею).

Теперь же кождый най добре знае,
 Що судъ громадскѣи ся начинае,
 Вы пане писарь своимъ звычайемъ
 Кажѣтъ, кого мы судити маемъ?

Писарь (до полицая) :

Перше всего вы идѣтъ,
 Виновницю приведѣтъ,
 А ведѣтъ ю зъ осторожна

Щобъ огида та безбожна
Не звела васъ на бѣду!...

Поліцай :

Свѣтлый суде ! вже иду !...

(Выходитъ, за хвилию вертає, несе въ руцѣ велику,
закорковану соломою фляшку, и ставить на землі
середъ хаты).

Писарь :

Ось виновниця проклята,
Що на судѣ має стати
Горѣвка ся называє !
Знає єю кожда хата,
Та не смѣє бѣльше знати,
Цора судѣ намъ начинати !

Вѣйтъ :

Чимъ же она провинила ?

Писарь :

Она свѣтъ весь затроила !
На ней всякой злобы много,
Накоила она злого,
Що не то вамъ розказати

Нѣ на шкѣрахъ сто списати,
А повѣрити не можна !

Вѣйтъ :

Та поволи, зъ осторожна,
Треба все то розбирати,
Цѣлу правду розпѣзнати,
И якъ треба осудъ дати !

Писарь :

Такъ я правду всю розкажу,
Конецъ зъ кѣнцемъ мудро звяжу,
И свѣдками все докажу.
Послухайте :

Повѣдають

Гѣ, що правду всяку знають,
Що самъ чортъ, на нашу згубу
Ставъ горѣвку въ пеклѣ гнати,
И людей ставъ частувати,
Щобъ въ пекольну впали грубу,
И поволи ся розсѣла
Вже горѣвка, якбы панѣ,
А где она загостила,
Тамъ всѣ люде ей пѣдданѣ,

Тратять розумъ, ходять пяні.
 А якъ людей покарало
 Отсе пекла лихо враже,
 Першій свѣдокъ най розкаже:

Войтъ :

Свѣдкѣвъ я уминаю,
 Щобы правду всю казали,
 На параграфъ памятали,
 И на совѣсть уважали.
 Говори же першій зъ краю:

Першій свѣдокъ :

У насъ въ селѣ такъ ся стало :
 Жили люде, ось якъ люде.
 Не щасливо, а все жили,
 Благословивъ Богъ ихъ труды,
 Бо о тоє ся молили...
 И бувъ хлѣбець святыи въ хатѣ,
 И бувъ спокѣй, була згода,
 Чи убогѣ, чи богатѣ,
 Всѣ мы братя свого рода.
 Всѣ мы прецѣнь Божѣ дѣти !

И ось жидъ давай гостити
 Горѣвкою ! Пе, кто може,
 Пе нещасте се вороже,
 Ледво лыкне, ледво смыкне,
 А вже начебъ дурень крикне,
 Вже ногами завертае,
 По пѣдъ лавою лягае,
 Або въ ровѣ на болотѣ,
 Переспить ся ! Псы погані
 Ёму лижуть пыски пянй,
 Кождый ёго высмѣвае,
 И пйякомъ называе !
 А вѣнъ тое забувае,
 Що пйяньство Богъ карае !
 Що при пѣдлѣй тѣй охотѣ
 Дае душу въ чорта руки
 На пекольнй, вѣчнй муки.

Вѣйтъ :

Га, дивѣтъ ся, скѣлько злого
 Въ тѣй горѣвцѣ...

Писарь :

То вѣчого,

Бо що она вырабляє
Другій свѣдокъ добре знає !

Войтъ :

Другій свѣдокъ, то, що знає,
Най намъ все тутъ повѣдає :

Другій свѣдокъ :

Піякъ до дому ледво приходитьъ,
А вже на жѣнку кія підводитьъ,
Бе, катує, проклинає,
Все торощить и ломає,
Кожухъ, чоботы, чи свита,
Корець бульбы, чвертка жита
Все до жида піякъ носитьъ,
Єще молить, єще просить,
„Дай порційку — ой, бо згину !“
Въ нетверезую годину...
Пропадає одна нивка,
Пропадає до остатка,
Пішла хатка, сѣножатка,
Все забрала вже горѣвка,
И иде піякъ зъ торбами,
Руки всюда простягає,

А дѣтвора пѣдъ плотами,
 Изъ голоду примирае!
 И на торбу себе зводитъ.
 Отъ где трукта свѣтъ доводитъ!

Вѣйтъ :

Якъ я бачу, якъ я чую,
 То не жадна естъ марниця!
 Та закимъ ще, якъ годить ся
 Я свѣй засудъ подыктую,
 Третій свѣдокъ най явить ся!

Третій свѣдокъ :

Кто естъ злодѣй? Піякъ злодѣй!
 Кто палѣй естъ? Піякъ смѣло!
 Сперечити того годѣ,
 Що лукаве всяке дѣло
 Въ горѣвцѣ ся начинае!
 Тое кождый добре знае...
 Молодиця, чи тамъ дѣвка
 На розпусту если сходить,
 То причиною горѣвка
 Бо вѣдъ Бога насъ вѣдводитъ!

*

*

*

Поспытайте, до вязницѣ
 Що доводить? — то горѣвка!
 Где споглянешь, въ цѣлѣмъ свѣтѣ
 Кто нуждує? — піяниця,
 И кто розуму лишить ся?
 Заливайко! Кто на брата
 Каиномъ напасти вмѣе,
 Чія пекломъ ходить хата?
 Піякъ всяке лихо вдѣе!
 Честь, сумлѣне, жѣнку, дѣти,
 Піякъ вмѣе все пропити...
 Вѣнъ вырече ся навѣтъ Бога,
 И на душу забуває,
 Бо у него все дорога
 Лишень одна — кождый знає,
 Що до корчмы, що хвилина
 Лѣзе пѣдла піячина!...

Писарь :

А теперь всесвѣтлый суде,
 Нехай менѣ вѣльно буде
 Еще решту розказати:
 Колись були мы богатѣ,
 Колись то мы панували

Всего добра повно мали
 А що нынѣ? подивѣтъ ся!
 А где глянемъ, — свѣтъ кѣнчить ся.
 Всюда горе, нужда, муки,
 Голодъ, холодъ, крикъ розпуки,
 Хлѣбъ есть гостемъ въ рускѣй хатѣ!
 Чи при будни, чи при святѣ
 Одно лихо, одна доля,
 Пѣсна вѣчно бараболя!
 Бо що збере газда зъ поля,
 То въ жидѣвскіѣ иде руки.
 Тожъ не диво, що насъ горе
 Задесяте гонить море,
 А жидъ руки затирає,
 Жидъ насъ гоємъ называє,
 Жидъ въ саету ся вбирає,
 Мы якъ перше, такъ и доси
 Голі, бѣдні, чорні, босі,
 А кто виненъ? Ось горѣвка!

Присяжный I.

Такъ, то правда. Зъ переднѣвка
 Мы нѣколи не выходимъ,
 Середъ дня мы въ пѣтьмахъ ходимъ,
 А піякъ въ насъ рѣчь звичайна,

Тожь и нужда у насъ крайна,
 Бо піякъ за ничь не дбає!

Присяжный II.

Честь народну забуває,
 А власной вже не має!
 Кобы лишень оковита,
 То вѣнь певно — Хрунь Микита!
 А выборы въ него жниво!
 Вѣнь за брагу и за пиво
 Навѣть рѣдну свою маму
 Безпощадно кине въ яму!
 Не злякає ся вѣнь зрады,
 Не соромить ся вѣнь блуда
 И честь Руси, честь громады,
 Пропиває піякъ — Юда!

Вѣйтъ :

Досыть люде, бо ажъ жалко
 Чути тое! Добрый Боже!
 Чи не грѣхъ, щобъ на роздороже
 Горѣлиця насъ зводила?
 Щобъ въ насъ тѣло, душу вбила?
 Таке бути бѣльшь не смѣе.

Жидъ (вбѣгає): .

Ай вай! що ся тутки дѣе?
 Що я вижу? тото бѣдне
 Горѣлоньке, маме рѣдне,
 Що оно вамъ виновата?
 Я вамъ буду щось казати:
 Я за неи присягаю!

Вѣйтъ:

Кажи жиде! я прилюдно
 Тутъ тебе упоминаю,
 Що якъ скажешь слово блудно
 То за брехню всю зухвалу
 Пѣйдешъ впрость до криминалу!

Жидъ:

На що тутки криминалы?
 Вы на судъ горѣвки брали,
 А що оно есть виновне?
 Чи есть лѣпше що на свѣтѣ,
 Якъ горѣвке? Оно грѣе,
 И холодитъ! Якъ сумуешь,
 Забудь смутокъ въ оковитѣ,
 Оно на все есть шиковне.

Помочи на все есть годне,
 Правда, вы неразъ голодне,
 А якъ выпешь, то танцюешъ!
 Що то довго есть казати:
 Дѣды пили, пили тате,
 Мамы пили, попивали,
 По пѣдъ лавы въ корчме спали,
 Нехай пють такожь ихъ дѣти!

Писарь :

А ты жиде, чомъ нѣколи
 Не унешь ся якъ безрога?

Жидъ :

Я вамъ скажу: мене коле
 Вѣдъ горѣвки въ серединѣ,
 Бо я дуже делікатный.
 Хлопъ, що инше, вѣдъ порога
 Кричить: „гарнецъ давай вдатный!“
 И поють ся якъ тѣ свинѣ
 Вѣнъ на чвѣрки якъ песь ходить
 И нѣчо ему не шкодить!...

Поліцай !

Замкни губу ! чуєшь жида ?
Ще ганьбить ся — тфу, огида !

Писарь :

Отъ, опѣкунъ делікатный !
Та вѣдь нынѣ вже небоже .
Ничо тобѣ не поможе !

Жидъ :

Ну, за що я буду стратный ?
Чи горѣвки самъ ся просить ?
Чи по хатахъ кто ю носитьъ,
Оно въ мене есть нѣвроку,
И не зробишь навѣтъ кроку,
И нѣкому ничъ не шкодить,
Хлопъ до корчмы самъ приходитъ.
Несе яйке, всяке дранте.
Дайте квартиру за те фанте.
Ще якъ просить ! молестує,
По рукахъ мене цѣлує :
Якъ не дати, якъ сказати :
Иди собѣ зъ мое хаты ?

Що вѣдъ днесъ горѣвка зъ лица зе-
|млѣ згине.

Нѣхто най не смѣе бѣльше еѣ пити.

Кождый нехай всюда еи обминае,

А кто буде дальше горѣвцѣ служити

Най того погорда вѣчна покрывае!

Теперь свѣдки, сю флящину

Гонѣтъ зъ хаты, гонѣтъ зъ Руси,

Гень за море — нехай кусый

Самъ ею собѣ спивае!

Русь надѣю въ Бозѣ мае,

Що твезе о буде жити,

Що Христу буде служити,

И на крестъ святой присягне,

Що горѣвки не забавне!...

А такожъ най всѣ паницѣ:

Хлопы, бабы, молодицѣ,

И парубки и дѣвчата

Добре знаютъ: що проклята

Горѣлица ворогъ лютый!

Хочешъ честнымъ, добрымъ бути,

То трезви ся, а проклятый,

Кто ся буде напивати!

Тыхъ — терпѣти мы не станемъ!

Где увидимъ, где доглянемъ,

Тамъ осудимъ справедливо.

(до жида:)

А ты жиде, знай: вѣдъ нынѣ
Вже пропало твое жниво,
Не будешъ насъ розпивати.
Виноси ся!

Поліцай (выкидає жида):

Махай зъ хаты!

Вѣйтъ:

Такъ я суджу и диктую:
Чи чулисьте?

Писарь:

Чую, чую.

И въ прототолѣ запишу,
Нѣ словечка не залишу,
А горѣвку — по що ждати,
Дальше хлопцѣ — гонѣть зъ хаты.

(Всѣ палицями выдыхають фляшку за порѣгъ).

Войтъ :

Теперь всѣхъ васъ тутъ прашаемъ,
 Вашу хату полишаемъ,
 И такѣ вамъ повѣдаемъ :
 Тверезѣтъ ся добрѣ люде,
 А тогдѣ гараздъ въ насъ буде !...

(Всѣ спѣвають: Гимнъ тверезости, умѣщенный на
 початку тои книжочки).

Ч и т а й т е !

Слава Іисусу Христу!

По святôмъ Евангелію нема книги, котру бы Народъ рускій читавъ такъ охотно, якъ книгу, мѣстячу : „Житя Святыхъ“. Знакъ то, що Народъ нашъ зрозумѣвъ то добре, що читаючи житя Святыхъ укрѣпляє въ собѣ вѣру и надѣю и любовь въ Всевышнего, Котрый въ житяхъ Святыхъ своихъ дає намъ примѣръ, що кождый, кто ступає дорогами честнотъ христіаньскихъ, при Ёго помочи може осягнути неувядаючій вѣнецъ небесной славы.

Вôдъ довшого часу пишуть до насъ за книгою „Житя Святыхъ“, бо на разѣ книги такой майже нема; тѣ, що були, розпроданѣ, а выдане новыхъ стоитъ не то дуже много грошей, но и дуже тяжкою, усильною працѣю.

Вôдчуваючи однакъ глубоко тоту потребу, и уповаючи на помôчь Господа, рѣшивъ ся я приступити до выдання великой книги :

ИЛЮСТРОВАНІЙ ЖИТЯ СВЯТЫХЪ УГОДНИКОВЪ БОЖИХЪ

===== на кождый день въ роцѣ =====

приукрашену образкомъ каждого Святого, котораго жите буде описане, зъ прибавкою вѣдповѣдныхъ короткихъ и до житя нашего щоденного застосованныхъ наукъ.

Дорогіи Братя и Сестры! Трудъ то такъ великій, що безъ помочи Божої не подѣйме ся его никто.

Илюстрованіи Житя Святыхъ, до которыхъ выдана приступаю, мусять дати найяснѣйшій образъ житя христіаньскаго — въ нихъ мусимъ знайти розраду и пораду въ добрѣй и лихѣй годинѣ — они мусять поднести сердца наши до Бога и додавати силы перенести всяке горе — щобы колись за помочю Бога бодай тамъ — въ небѣ осхли наши слезы.

Житя Святыхъ мѣстити въ собѣ будутъ цѣлый выкладъ катехизму а такожъ

короткій начеркъ исторіи біблійної и всеобщої исторіи св. вселенської церкви.

Ілюстровані Житя Святихъ, котрі починаємъ печати, опрацьовані суть такъ старанно, пѣсля найлѣпшихъ жерель, зъ такимъ зрозумѣнемъ потребъ нашего Народу, и зъ такимъ чувствомъ тепла и любви писані, що припасти они мусять до кожного руского серця.

„Житя Святихъ“ то буде велика и широка що до розмѣру книга, о 50 листахъ друку, и мѣстити буде до 400 образкѣвъ.

Ілюстровані Житя Святихъ будуть прекрасно въ полотно оправлені зъ вѣдповѣдними золотими вытисками и написею.

Ілюстровані Житя Святихъ писані суть чистымъ народнымъ языкомъ, и проте для кожного наибѣльше зрозумѣлї, при тѣмъ друковані суть выразнымъ, великимъ и четкимъ письмомъ.

Ілюстровані Житя Святихъ то книга, котра служити буде дѣтямъ и внукамъ внукѣвъ нашихъ, яко памятка побожности ихъ предкѣвъ, — що дай Боже!

А теперь уважайте! Печатане книги тои вже началось и безперерывно веде ся.

Коштъ книги тои впрость небувалый, бо крѣмъ паперу, друку и оправы прекрасной, величезнѣ грошѣ стоятъ рисунки и ихъ выкованє. Мимо того цѣна одной книги такъ великой, якои у насъ до нынѣ не було, вынесе лишень **5 злр.** Вѣдно до тыхъ коштѣвъ и до красоты и вартости и величины книги, есть то цѣна нечувано низька.

А до того: Розкладаю замовляющимъ грошѣ на сплату, на **два разы.** Кто зложитъ те перь одну половину, той може другу половину зложити при появленю ся книги. Все то лѣпше на два разы якъ наразѣ.

Пренумерату, то есть надсыланє грошей зъ горы, чи то разомъ, чи то на раты принимаю лишень до Нового Року 1907.

Илюстрованѣ Житя Святыхъ выйдуть безусловно зъ кѣнцемъ мѣсяця **Марта 1907 року.** Для замавляющихъ по Новѣмъ

роцѣ цѣна безусловно мусить бути під-
высшена.

Прошу дуже поспѣшити зъ за-
мовленнями, черезъ що прійдете въ по-
мѣчъ такъ коначному и такъ доброму дѣ-
лу. За то, що „Илюстровані Житя Свя-
тыхъ“ вповнѣ вѣдповѣдять змѣстови того
оголошеня, ручить тѣлько-лѣтній, хѣба ко-
рысти власной не шукаючій трудъ изда-
теля. Длятого прошу поскорити зъ пред-
платою.

Дай Боже, абы при помочи всѣхъ Свя-
тыхъ Ёго Угодникѣвъ выдане книги тои
причинило небу славы, а рускому Наро-
дови корысти душевной!

Посылка грошей — замовлень безъ
грошей не увзглядняе ся — тѣлько пѣдъ
адресою :

Свящ. Л. Джулынскій,

Редакторъ „Посланника“ и „Книжочокъ мисійныхъ“

Лапшинъ, п. Бережаны.

Будьмо апостолами тверезости.

Иванъ любивъ часами напiti ся. Горѣвки вѣнъ не вживавъ, лишень гаракъ. Разъ въ недѣлю вечеромъ пѣславъ вѣнъ собѣ по фляшку гараку, а сильного, не фальшованого. Коли наймитъ принѣсь, Петро, пятнайцять-лѣтнй сынокъ Ивана каже такъ :

— Тату, я покажу вамъ штуку! Наливъ трохи гараку на мищину, скрутивъ лампу, засвѣтивъ сярникъ и запаливъ гаракъ, котрый ставъ горѣти синимъ полумѣнемъ, вѣдъ котрого лица всѣхъ особъ стали страшно блѣдѣи.

А Петро каже такъ :

— Колись такъ само горѣти будуть въ пеклѣ всѣ тотѣ, що за жита вже тутъ огнемъ горѣлчанымъ убиваютъ тѣло и душу.

Всѣмъ стало лачно вѣдъ того слова. Мати вѣстхнула и зновъ запалила лампу. Иванъ оперъ голову о руку и мовчи роздумовавъ. А потѣмъ вставъ, поцѣловавъ сына въ голову и тихо сказавъ до жѣнки:

— Вѣдъ нынѣ анѣ горѣвка, анѣ гаракъ не смѣе бути въ нашѣй хатѣ!

Въ тѣмъ случаю Петро бувъ правдивымъ Апостоломъ тверезости.

II.

Въ селѣ З. богацкій сынъ Олекса М. не мѣгъ знайти собѣ дружбы. Чому? Бо всѣ молодцѣ того села зарекли ся, що не пѣдуть на весѣлѣ, на котрѣмъ буде горѣвка. И дотримали слова. Весѣлѣ Олексы вѣдбуло ся безъ горѣвки, а старій „налоговѣ“ пѣяки, хотяй кривили ся, то мусѣли вдоволяти ся гербатою. То було передъ трома лѣтами. Нынѣ въ селѣ нема нѣ одного пѣяницѣ. Молодцѣ були апостолами цѣлого села. Честь имъ за то!

Възвѣщеніе о назначеніи въ должность

Възвѣщеніе о назначеніи въ должность
Възвѣщеніе о назначеніи въ должность

Д и н о

Възвѣщеніе о назначеніи въ должность
у Агента въ 18 11 1800

Възвѣщеніе о назначеніи въ должность
у Агента въ 18 11 1800

Възвѣщеніе о назначеніи въ должность
у Агента въ 18 11 1800

Възвѣщеніе о назначеніи въ должность
у Агента въ 18 11 1800

Възвѣщеніе о назначеніи въ должность
у Агента въ 18 11 1800

Възвѣщеніе о назначеніи въ должность
у Агента въ 18 11 1800

Възвѣщеніе о назначеніи въ должность
у Агента въ 18 11 1800

Шѣсть и повѣ миллионѣвъ выплативъ „Днѣстеръ“
вѣдшкодованъ.

Будынки, движимости, збѣже и пашу
обезпечае вѣдъ огневихъ шкѣдъ одиноко
руске асекураційне товариство

„Днѣстеръ“

Товариство взаимныхъ обезпечень
у Львовѣ (рынокъ ч. 10, II. пов.)

Шкоды оцѣнюе „Днѣстеръ“ въ мѣстевыми
членами и выплачуе заразъ признаній вѣдшкодо-
ваня. За 13 лѣтъ выплачено 6,474 534 коронъ
одшкодованъ.

Обезпеченя принимаютъ агенціи по всѣхъ
мѣстахъ и бѣльшихъ селахъ; „Днѣстеръ“ дае а-
генціи письменнымъ господарямъ, де еще не ро-
блятъ инші агенты „Днѣстра“. Агенты „Днѣ-
стра“ заробили вже 807.742 коронъ.

Полѣсы „Днѣстра“ принимаютъ при по-
вичкахъ Банкъ краевый у Львовѣ и въ Чернів-
цяхъ; Гал. Каса ошадности; повѣтовѣ касы
ошадности и сиротинскѣ касы при судахъ.

Чистый зыскъ рѣчный звертае ся о-
безпеченымъ членамъ и за р. 1905 припадае
каждому членови 5% заплаченой преміи яко
зворотъ.

На жите обезпечайте ся въ Краковскѣмъ
Товариствѣ **тѣлько черезъ „Днѣстеръ“**;
провізію вѣдъ такихъ обезпечень дае „Днѣстеръ“
на рускѣ робродѣйніи цѣли.

Фонды „Днѣстра“ выносятъ въ кѣнцѣмъ
1905 р. суму 1,372.538 кор.

Стережѣтъ ся огню!

„Днѣстеръ“ припоручили Преосв. Епископскій ординарѣты.

Покрываетъ свои дахы черепомъ (дахѣвками)!

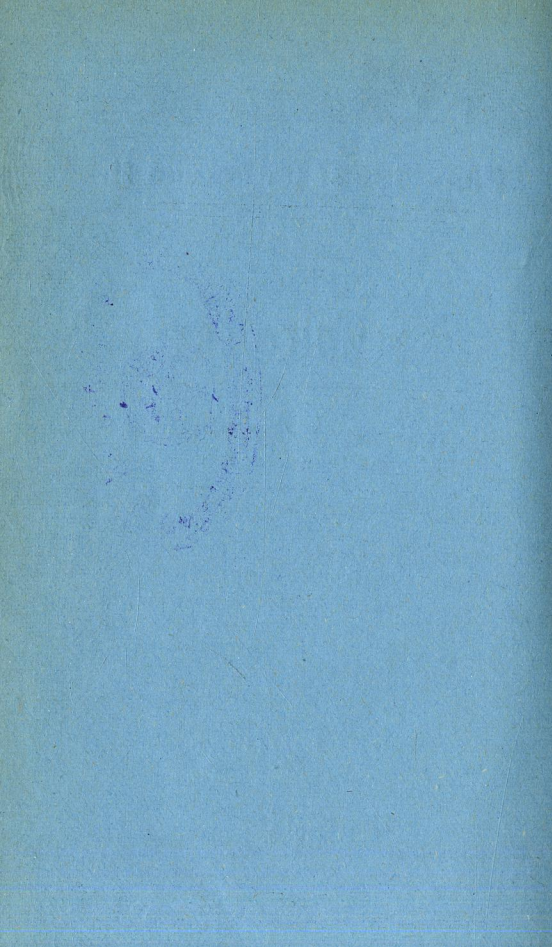
Рѣкъ 1906. ♡ Число II.

Книжочка
Мисійна.

→ Цѣна 3 кр. →

ПЕРЕМЫШЛЬ
въ печатнѣ „Удѣловой“ пѣдъ варядомъ
- - - - - I. Лавора. - - - - -
1906.

РѢкъ 1906

КНИЖОЧКА МИСТІЙНА.

Число одинайцѣте.

Накладомъ свящ. Л. Джулыньского
РЕДАКТОРА „ПОСЛАННИКА“.

„КНИЖОЧКИ МИСТІЙНІ“
ВЫХОДЯТЬ КАЖДОГО МѢСЯЦА И СТОЯТЪ РѢЧНО:
по 10 що мѢСЯЦА: 3 зл. 60 кр.;
по 5 що мѢСЯЦА: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.
❖ Менше якъ 5 не посылає ся. ❖

ПЕРЕМЫШЛЬ.

--- Накладомъ свящ. Л. Джулыньского. ---
Въ печатнѣ „Удѣловой“ пѢдъ зарядомъ І. Лазора
1906.

Св. Владиміръ.

Пѣсня до св. Владиміра князя руси.

Мѣрно

И. Д.

Ве-ли-кій кня-зю Вла-ди-мі-ре

На Русь свою зъ небесъ поглянь А-посто-

ле свя-то - и вѣ-ры Ты вѣ о-бо-ро-нѣ

на- шѣй стань.

Великій князю Владиміре,
 На Русь свою зъ небесъ поглянь,
 Апостоле святой вѣры,
 Ты въ оборонѣ нашѣй стань.

Ты правду намъ вказавъ Христову
 И предкѣвъ нашихъ охрестивъ,
 Ты першій рѣдну руску мову
 И рускій обрядъ освятивъ.

Въ Кієвѣ, городѣ престольнѣмъ,
 Поставивъ церковь Владиміръ
 На камени твердѣмъ угольнѣмъ,
 Щобъ въ нѣй моливъ ся княжій двѣрь.

Якъ Соломонъ здвигнувъ храмъ Богу,
 И якъ Давидъ псальмы зложивъ,
 Такъ Ты вступивъ на ихъ дорогу
 И щиро-сь Господу служивъ.

И скоро за Твоимъ примѣромъ
 Въ Христа увѣривъ нарѣдъ весь,

Святымъ Тебе Володиміромъ
Назвала Русь и зве до днесь.

До Тебе кождый Русинъ нынѣ
Въ молитвѣ вноситъ рамена:
Допоможи въ тяжкѣй годинѣ,
Бо злѣ настали времена.

Теперь намъ тяжело дуже жити,
Богато маемъ ворогѣвъ,
Що ложи кажутъ намъ служити
И вѣрити въ чужихъ богѣвъ.

Вже выступає братъ на брата
И противъ матери сины,
Незгода нищить насъ проклята,
Такъ всюда бѣднѣ Русины.

Нашъ Покровителю въ коронѣ!
Великѣ суть Твои дѣла —
Въ Твоѣй держи насъ охоронѣ,
Тебе благає Русь цѣла.

Свящ. И. Дуцько.

Св. Володиміръ Великій.

Велике дѣло загального навернення Руси на Христіянство довершивъ князь Володиміръ, внукъ св. Ольги (980 — 1015). Володиміръ вихованый вѣдъ св. Ольги, пѣзнавъ нестѣйностъ вѣры поганьскои, тожъ коли въ роцѣ 988 занявъ мѣсто Корсунь, що належало до всхѣдно римскои державы, тогдѣ принявъ св. крещеніе разомъ зъ своєю дружиною зъ рукъ епископа корсуньского Якова. На крещенію принявъ имя Василія.

Передане подає, що Володиміръ передъ походомъ на Корсунь пріймавъ у себе проповѣдникѣвъ рѣжнихъ исповѣданъ. Найбѣльше припала єму до серця вѣра христіаньска, яку проповѣдувавъ фільозофъ грецкій. Володиміръ слухавъ єго проповѣдей о вѣдкупленю и будучѣмъ житю, та бачивъ въ него картину, изображающую страшный судъ. Свѣй намѣръ, впровадити

вѣру Христову на Русь, заявивъ Володиміръ на зборахъ старшины народу и тутъ рѣшено выслати въ свѣтъ 10 тямущихъ людей, котрі-бъ нагладво оглянули всякій богослуженія. Послы тіи прибули въ своей дорожѣ и въ Царгородъ та були на богослуженію, яке вѣдиравлявъ самъ патріархъ. Обрядъ грецкій приравъ имъ дуже до вподобы, они вернули на Русь, та стали оповѣдати: „Коли мы були въ грецкѣмъ домѣ божѣмъ, то мы не знали, чи мы на небѣ, чи на земли; тамъ дѣйстно перебуває Богъ зъ людьми“. Тогдѣ рѣшено на Руси пойти по примѣру Ольги, бабки Володиміровои та прийати христіянство зъ Греціи. Одначе князь не хотѣвъ пріймати вѣры вѣдъ Грековъ яко ихъ пѣдвластный, лише яко ихъ побѣдитель, тому пустилъ ся зъ численнымъ войскомъ на мѣсто Корсунь, занявъ его и пославъ пословъ до грецкихъ цѣсарѣвъ Василія и Константина зъ прошенемъ о руку сестры ихъ Анны. Грецкѣ цѣ-

сарѣ пристали на тоє пѣдъ условіємъ, наколи Володиміръ прийме вѣру христову, на що сей и приставъ. Цѣсарѣ выслали до Корсуня свою сестру Анну и священникѣвъ. Въ той часъ ослѣпъ Володиміръ и за порадою царѣвны прискоривъ крещеніє и заразъ провидѣвъ. „Теперь пѣзнавъ я правдивого Бога“—сказавъ прозрѣвши такъ чудно. Опѣсля оженивъ ся зъ царѣвною Анною.

Володиміръ взявъ зъ собою на Русь до Кієва митрополита Михаила, епископѣвъ и священникѣвъ. Вѣнъ казавъ окрестити своихъ 12 сынѣвъ, опѣсля велѣвъ нищити всѣ идоли поганьскіѣ та оголосивъ, щобы всѣ Кієвяне прийняли св. Тайну Крещенія въ рѣцѣ Днѣпрѣ одного означеного дня. Народъ услухавъ радо свого христіянського князя и окрестивъ ся громадно въ р. 988.

Опѣсля розѣйшли ся проповѣдники по всей рускѣй землі, учили и крестили народъ. Володиміръ будувавъ

много церквей. Въ Кієвѣ на мѣсци божка Перуна станула церковь св. Василя Великого. Вельми величавою була церковь „десятинна“ въ честь Рождества Пр. Дѣвы а звалась она тому такъ, бо на єѣ удержанє призначивъ Володиміръ десятую часть всѣхъ своихъ доходѡвъ. По бѡльшихъ мѣтахъ основувавъ Володиміръ епископства а въ Кієвѣ заложивъ митрополію. Першимъ митрополитомъ Русинѡвъ бувъ Михайль. На Руси стало вѡдправляти ся богослуженє зъ книгъ церковныхъ славянськихъ, якѣ перевели зъ грецкого, св. Кирилъ и Меодій.

Володиміръ дбавъ и про просвѣту народну и основавъ школу въ Кієвѣ а лѣтописецъ оновѣдає, що рускѣ матери, котрыхъ дѣти ишли въ первый разъ до школы, плакали за ними мовъ за помершими.

Володиміръ умеръ въ р. 1015 и его поховано въ церквѣ десятинной. Церковь вчислила єго до лика Свя-

тихъ и назвала его „Рѣвноапостоль-
нымъ“ бо вѣнъ такъ якъ Апостолы
причинивъ ся много до розповсюдне-
ня вѣры Христової. Ёго память обхо-
димо 15. Липня.

Дѣло начате св. Володиміромъ
Великимъ продовжавъ ёго сынъ Яро-
славъ Мудрый (1019 -- 1054). Вѣнъ
збудовавъ въ Кіевѣ храмъ Софійскій,
въ честь Божої Премудрости (т. є.
Сына Божого І. Христа), основувавъ
нові епископства и монастырѣ. Яро-
славъ поставивъ въ Кіевѣ першого
зъ руского роду митрополита, Иля-
ріона, бо до сего часу були Греки
митрополитами на Руси. Ревно дбавъ
вѣнъ и про просвѣту народа и zalo-
живъ школу въ Новгородѣ, основавъ
при храмѣ Софійскѣмъ першу бібліо-
теку и спровадивъ ученихъ зъ Гре-
ції, щоби переводили недостаючі бо-
гослужебні книжки, зъ грецкого язы-
ка на рускій. Ярославъ Мудрый бувъ
княземъ на вскрѣзь христіянськимъ;
вѣнъ умираючи вzywавъ дѣти свои до

любви Бога и ближнихъ та наклику-
вавъ до братньої згоды.

Не слухали сеи мудрои рады по-
слѣдуючій ему князѣ. Они вели без-
настанно мѣжусобицѣ, одначе годи-
лись въ розповсюдненю христіанства
на Руси. Заходами русскихъ князѣвъ
ширила ся щоразъ бѣльше вѣра хри-
стова, такъ, що уже при конці XI.
вѣку обняла цѣлу Русь.

Л. Л.

Замилованє обовязку.

Въ тыхъ короткихъ словахъ мѣститъ
ся лѣкъ одиноко и цѣлковито скуточный
на все хоробы и бѣды, на які нынѣшний
свѣтъ терить. Если хочемо выразити во-
обще причину сумныхъ вѣдносинъ рели-
гійныхъ, суспѣльныхъ, державныхъ, родин-

ныхъ, котрі нынѣ царять на свѣтѣ, то треба намъ сказати, що цѣле то зло походить зъ запôзнаня обовязку а стремленя до ложной свободы.

А щожь се такого обовязокъ? Въ языку слугъ и людей простыхъ вступати до обовязку значить то само, що вступати до службы. Въ тѣмъ понятію крѣе ся мысль правдива и дуже глубока, бо подлягати обовязкови есть то бути въ певного рода службѣ. Та служба, котра мѣстить понятіе обовязку, то не тѣлько служба въ дворѣ, або фабрицѣ, або у якѣйсь родинѣ въ мѣстѣ або на селѣ, бо прецѣнь мовимо о обовязку навѣть такихъ осѣбъ, котрі цѣлкомъ не суть слугами, на примѣръ о обовязку панѣвъ, королѣвъ, священникѣвъ, урядникѣвъ, ба даже о обовязку державы и церкви. Видно зъ того, що слово о б о в я з о к ѣ має ширше значѣне, якъ звычайна служба. Щожь отже в се такого? Обовязкомъ называемо тоє, що чоловѣкъ має выповнити силою якогось права. Такъ довжникъ має обовязокъ звернути вѣрителеви позичені грошѣ, силою

права справедливости; христiянинъ католикъ має обовязокъ ходити що недѣль и свята на Службу Божу силою права церковного; такъ каждый чоловѣкъ має обовязокъ гововити правду а понехати ложь силою природного права. Каждый обовязокъ родить ся зъ якогось права. Где нема права, тамъ нема и обовязку. Такъ нема обовязку ходити кожного дня на Службу божу, бо того нiяке право не наказуе.

А щожь то є тое право, котре родить обовязокъ? Право то воля якогось зверхника, котрый наказуе певнi рѣчи выповняти, вѣдь инныхъ вздержоватись. Тымъ найвыжшимъ зверхникомъ, котрый всѣ права наказуе, єсть Г. Богъ. Св. Ап. Павелъ мовить: „Всяка душа властямъ высшимъ нехай повинуеться; нема бо власти тѣлько вѣдь Бога; якi же є власти, вѣдь Бога они поставленi“. (Рим. 13. 1.) Такъ отже нема на свѣтѣ слухного права, котребы не було дане вѣдь Бога. Одно право надає Богъ безпосередно, яко право природне „написане въ сердцахъ нашихъ“

инне право дає св. церковь, котрои належитъ слухати, щобы не бути яко „поганинъ и митаръ“; инші права дає Богъ черезъ зверхности, н. пр. пѣдданымъ черезъ правительства, дѣтямъ черезъ родичей, але остаточно кожде право бере силу свою вѣдъ найвысшого праводателя Г. Бога.

Се єсть христіянське понятіє права и обовязку. Обязокъ єсть се, що въ кождѣй хвили, въ кождѣмъ станѣ житя маємо сповняти зъ волѣ божой, оголошеной намъ черезъ совѣсть, черезъ церковь або инну правосильну зверхнѣсть.

Цѣлею и призначенѣмъ права и обовязку єсть ладъ або порядокъ. Якъ нерозумнѣй природѣ надавъ Богъ певнѣй постійнѣй права фізичнѣй, котрымъ они пѣдлягають, такъ свободнымъ людямъ надавъ иннѣй права, такъ названѣй права моральнѣй, котрѣ мають выповнити не слѣпымъ побудженѣмъ природы, якъ существа нерозумнѣй, але добровѣльно и разумно, пѣддаючи свою волю пѣдъ волю божу. Якъ свѣтъ нерозумный безъ правъ фізичныхъ] представлявъ бы видъ най-

страшнѣйшого неладу и замѣшаня, такъ не може существовати такій порядокъ межи людьми безъ правъ и обовязкѣвъ. Всѣ люде на свѣтѣ пѣдлагають якимсь правамъ и зъ тои причины мають якѣсь обовязки. Мають ихъ царѣ и пѣдданѣ, мають отцѣ родинѣ, мають дѣти, мають паны, мають робѣтники и слуги, словомъ всѣ и всѣ люде. Нема на свѣтѣ стану, котрый бы вѣдъ обовязкѣвъ бувъ вѣльный. Ладъ и порядокъ на свѣтѣ вѣдъ сповненя тыхъ обовязкѣвъ залежить. Такъ отже кто хоче вѣ свѣта выперти обовязки, кто голосить неограничену вѣльнѣсть челоувѣка, той бурить порядокъ свѣта а спроваджуе безладъ и метушню, котрыхъ сумный образъ вже нынѣ можемо бачити.

Зъ вѣдки повстала тая нынѣшна борба, котра роздѣлила людей на два ворожѣ таборы: убогихъ робѣтникѣвъ и богатыхъ вельможъ? Зъ вѣдси она взялась, що такъ однѣ якъ и другѣ своихъ обовязкѣвъ не выповнили. Подѣбно має ся рѣчь зъ вѣд-носинами родяными, религѣйными, державными и тыми всѣми, що нынѣ суть въ

станѣ неладу и розкладу. Нехай тѣлько
выповнять свѣй обовязокъ и правитель-
ства и пѣдданій и паны и слуги и мужѣ
и жены и родичѣ и дѣти а сейчасъ за-
цвите на земли супокѣй и щасте, до ко-
рыхъ челоувѣка Г. Богъ сотворивъ. Коли
кождый выповнить свѣй обовязокъ, якій
Богъ на него вложивъ, втогды и запануе
правдива свобода бо: „где есть духъ
божій, тамъ есть и свобода“, ка-
же св. Письмо.

Чи вѣльно священникови за свѣй
трудъ брати плату?

Таке пытанє поставивъ намъ о-
денъ молодець, котрый вычитавъ въ
якѣйсь газетѣ, що священники суть
звычайными наємниками, бо за свѣй
трудъ берутъ плату.

На то мы, щобы не розводити ся

довго, выпи́суюе́мъ тутъ, що въ справѣ́ той пи́ше св. Пи́сьмо. И такъ: Коли Спасительъ вы́сылавъ своихъ учени́ковъ на проповѣ́данє́ Его́ нау́ки, то сказа́въ имъ такъ: „Въ я́кой до́мъ вѣ́дете, то гово́рѣть на́йперше: миръ до́му сему́.. въ до́мѣ́ то́мъ оста́вайте ся, ѣ́дьте и пи́йте, що у́ нихъ є́сть, бо тру́дячий ся до́стойный є́сть надго́роды да сво́й тру́дь (Лука X. 5, 7. Маѳ. X. 10).

Св. Апосто́ль Па́велъ такъ пи́ше до Коринті́янъ: „Я́кій вои́нь служи́тъ коли-бу́дь на сво́имъ вы́надгоро́дженю? Ќто, наса́дивши ви́ноградъ, не ѣ́сть є́го пло́довъ? Ќто пасу́чи ста́до, не ѣ́сть мо́лока вѣ́дъ ста́да? Чи то́лько по́сля лю́дского́ ро́зсудка я́ гово́рю то́то? Не то́жъ са́мо гово́ритъ и за́конъ? Та́жъ въ Мо́йсея за́конѣ́ напи́сано: „не за́горо́джуй́ ро́та у́ мо́лотя́чого во́ла!“ *) (Втора́з. XXV. 4.) Чи

*) На восто́цѣ́ и до ны́нѣ́ є́сть звывча́й, що по збѣ́жу до мо́лоченя́ ходя́тъ въ ко́ло во́лы и въ то́й спосо́бъ оно́ мо́лотить ся.

о волахъ печалится Богъ. Або конечно для насъ то говорить ся. Такъ для насъ то писано...“

„Если мы посѣяли въ васъ духовне, то чи що великого въ тѣмъ, що мы пожнемо у васъ тѣлесне? Чи не знаете, що священники кормлятъ ся зъ святынѣ? що слуги престола берутъ прокормлене зъ престола? Такъ и Господь приказавъ проповѣдующимъ Євангеліе жити зъ проповѣдуваня“. (I. Кор. IX. 7—14).

Той сѣмый Апостоль въ посланю до Галатѣвъ писавъ такъ: „Наставляемый словомъ дѣли ся всякимъ добромъ зъ наставляющимъ“ (Гал. VI. 6).

Въ старѣмъ завѣтѣ сказавъ Господь до Аарона: „Я поручаю тобѣ уважати на приношеніи менѣ возношеня; вѣдъ всего, що присвящуе ся сынами Израильскими. Я давъ тобѣ и сынамъ твоимъ, ради священства вашего, уставомъ вѣчнымъ, отъ, що принадлежитъ тобѣ зъ святынъ великихъ“ (Числ. XVIII. 8—15). И дальше

Господь подрѣбно вычисляє и указує, що именно и въ якѣй скѣлькости мають сыны Израиля вѣддавати въ корысть священникѣвъ яко надгороду за ихъ трудъ.

О праведнѣмъ Товитѣ читаємъ, що вѣддававъ священникамъ для жертвенника десятину всѣхъ произведе- ній (Тов. I. 7—8). Богочестивый царь Єзекія „приказавъ народови, живу- чому въ Єрусалимѣ, давати опредѣ- ленне содержане священникамъ и ле- витамъ, щоби они були ревными въ за- конѣ Господнѣмъ (II. Парал. XXXI. 4).

Премудрый Сирахъ пише такъ: Бѣй ся Бога и почитай священника и давай ему часть якъ заповѣджено тобѣ“ (Сир. VII. 33).

Таку вѣдповѣдь даємъ на поста- влене намъ пытане, чи вѣльно свя- щенникови брати плату за свѣй трудъ. Додати вѣдъ себе можемъ тѣлько то, що коли въ старѣмъ завѣтѣ десятина для священникѣвъ була примусова и закономъ наказана, то нынѣ єсть она

добровольна. А тоті, котрі въ своихъ газетахъ пишуть, що священники то наємники, тоті хиба найменше дають священникамъ. А самі суть такожь наємниками, бо за трудъ свѣй, за писане до газетъ, кажуть собѣ такъ платити, що не лишень на хлѣбъ насущный имъ стане, а такожь и на выгѣдне, ба, и паньске жите.

Сила божого слова.

Въ тѣмъ краю, где нынѣ панують Нѣмцѣ, було колись тоже поганьство. Нѣгде церкви, нѣгде школы, скрѣзь лѣсы а межи лѣсами нужденні села. Ось до такого одного села зайшли два монахи, першій нѣмецкій місіонарѣ. Вже ихъ одѣжь вѣдмѣнна вѣдъ одежи тыхъ селянъ, звернула на себе увагу. Люде почали вылазити зъ своихъ будъ — бо о такѣй хатѣ, якъ ны-

нѣшна, не було ще и чутки — и неба-
вомъ взяла ся коло місіонарѣвъ спора гро-
мадка.

Місіонарѣ починають говорити о однѣмъ
Бозѣ, котрый сотворивъ небо и землю,
котрый все бачить и все знае. Розказу-
ють, якъ то Сынъ божій зѣйшовъ зъ неба,
якъ народивъ ся въ Виолеемѣ, якъ на-
унавъ людей правды, любви, якъ за то
жиды Ёго замучили. Розглядають ся місіо-
нарѣ по людяхъ, ба, а люде зачинають
покручувати головами. Они говорять даль-
ше а люде зачинають кричати вже на
голосъ: „Не хочемо сеи науки! Вы при-
шли насъ дурити, геть вѣдъ насъ!“ Мі-
сіонарѣ почали вговорювати, поясняти, але
где тамъ! Не дають имъ прийти навѣтъ
до слова а жѣнки пѣдѣймають вже и ку-
лаки въ гору и кричать люто: „Вы ча-
рѣвники! прочъ вѣдъ насъ, бо побемо!“

Не було рады, місіонарѣ утѣкли до
лѣса. Але своєї роботи не могли занехати,
слово боже мусѣло чейже дѣйти и до тыхъ
дикунѣвъ. Ось они взяли ся на хитрощѣ:
Коло потѣчка въ лѣсѣ поставили собѣ бу-

ду, переночували, а на другій день ходять собѣ край лѣса а скоро яка дитина вийде на дорогу, они нузь показувати єѣ зъ далека то стяжки, то ножики, то инші дитячі забавки. Се помогло! За кôлька днѣвъ мали коло своєї буди вже кôлько-ро дѣтей. Треба було зачинати науку, але якъ? Якъ промовити до дикаря, що у него въ головѣ темнѣйше темної ночі? Дѣти були всѣ закôпчені, замарані саджею — чистші нашій коминярѣ у буддень. Ось місіонарѣ привели одного хлопця надъ жерело, умыли хорошенько водою и мыломъ, зачесали волосе, вычистили одѣжь и поставили его поручъ зъ другимъ хлопцемъ, чорнымъ, не мытымъ. А супротивъ нихъ уставили всѣ другі дѣти въ рядъ и пытають ихъ: „Ну, дѣточки, погляньте на ось тыхъ двохъ хлопцѣвъ и скажѣть, котрый зъ нихъ красшій: чи той чорный, чи той бѣлый?“

И якъ думаете, що дѣти вôдповѣли? Якъ були въ рядѣ, такъ всѣ закричали: „Той чорный красшій!“

Отсе значить поганьство, темнота, дичь.

А прецѣнь тї колишнї дикунѣ, се нынѣ
 нарôдъ наймудрѣйшїй и найбогатшїй на
 свѣтѣ А що зробило ихъ такими? Що
 вивело ихъ, якъ колись жидôвъ зъ Єгипту,
 зъ темноты и дикунства? Слово божє!

А у насъ мало еще такихъ, що жїють
 въ темнотѣ, котру возлюбили наче свѣ-
 тла? Всѣ піяницѣ передовсѣмъ то тота
 темна череда рабôвъ темноты... Піяниця
 се справдешный дикунъ !....

о. Т. С.

Добрый примѣръ и наука.

До мѣсточка Б. прийшовъ передъ кôль-
 кома лѣтами новый судїя. А вôйшовъ въ
 тôмъ мѣстѣ той поганый обычай въ моду,
 що т. з. интеллигенція ходила до церкви
 хиба лишъ для парады на цѣсарскї уро-
 дины або имянины. Нашъ новый урядникъ
 пôшовъ иншою дорогою и посѣщавъ то-

чно що недѣлѣ и свята свою церковь, яко вѣрный сынъ христ. кат. церкви, котра наказуе въ недѣлѣ и свята Службы божои и науки духовной выслухати; такожь выполнявъ вѣнъ точно и инші заповѣди церковні. Небавомъ цѣле мѣсто заговорило о побожности нового судѣи; мудрі хвалили, дурні ганили єго поведене. Але не стерпѣвъ оденъ зъ тыхъ „нѣ теплыхъ нѣ зимныхъ христіянъ“ вѣдъ парады и почавъ кепкувати собѣ зѣ свого товариша, що: „вѣнъ Богу наприкрєсь, старымъ бабамъ конкуренцію робить, що єго вже за жита канонізують“ и такі инші мудрі теревенѣ. Але не трафивъ симъ разомъ! Бо нашъ вѣрный сынъ церкви зъ гѣдностію вѣдповѣвъ такъ: „Я вамъ подамъ мои причины, длячого вѣрно тримаюсь постановъ церкви, а опѣсля можете судити мене, коли хочете, чи я дѣлаю розумно, чи нерозумно, чи я заслугоую на ваші насмѣшки и глумъ, чи радше пошановане и наслѣдуване. Ось мои причины: 1. Если я належу до якого товариства, то мушу пѣддати ся статутамъ и постановамъ то.

гожь. Такожъ и кат. церковь е свого рода товариствомъ, родиною а заповѣди церкви еѣ статутами. Я бы не смѣвъ себе называти христіаниномъ - католикомъ безъ румянця встыду, еслибы я не державъ ся тыхъ статутѡвъ. Чижь можете, менѣ не признати правды? 2. Я е судією и мушу о се старати ся, абы законъ бувъ точно сповнений. Тому за жаднѣ грошѣ, за ніякѣ насмѣшки не смѣю давати злого примѣру и обходити той законъ, котрый рѡвно обовязує, якъ законы державнѣ, свѣтскѣ т. е. законъ божій. 3. Коли я передъ кѡлькама лѣтами опускавъ дѡмъ родинный, обѣцявъ я моеѣ старенькой матери торжественно, що останусь вѣрнымъ и вѣрующимъ сыномъ церкви. А прецѣнь дане слово до-тримати повиннѣ всѣ поряднѣ люде. 4. Наконецъ мушу сказати, що таки я вѡдчуваю, яко конечну потребу мого сердца, пѡйти помолитись, щиро, бодай разъ въ тыждень, хотяй бы лишъ въ недѣлю бодай на пѡвъ години до церкви. Тажъ се навѣтъ страхъ мало для Бога здѣлано, если згадаємо, що на нашѣ всякѣ sprawy остає

цѣлый тыждень, цѣлыхъ шѣсть день! Не любите непослушныхъ дѣтей? Правда? А якоужь бувъ бы я дитиною церкви, еслибъ я еѣ не слухавъ и инакше робивъ, якъ она приказує? Тодѣ Христось и Пречиста навѣть не глянулубъ на мене. Чи тѣ причины выдають ся вамъ маловажными и нерозумными? А теперъ якъ хочете судѣть мене“.

Мнимый „поступовець“ замовкъ, немовъ воды въ уста набравъ.

о. Ю. Дз.

Нагорода за милосердіє.

(Зъ житя св. Филярета Милостивого).

Одень зъ близькихъ приятелѣвъ св. Филярета Милостивого, чоловѣкъ розумный, благочестивый и богобоязливый, пѣдъ присягою зѣзнавъ такє :

Разъ якось, не за довго по смерти св. Филярета почувъ я, що якась сила пере-

носитъ мене въ такє мѣсце, яке трудно описати. Тамъ побачивъ я якогось чоловіка, свѣтлого видомъ, а той показавъ менѣ огненну рѣку, текучу такъ шумно, и грѣзно, що ажъ дивити ся не було можна. А за огненною рѣкою видно було прекрасный рай, повный невысказанои радости и веселости, зъ которого несла ся чудна воня. Нема слѣвъ, щобы описати всѣ тотѣ блага, якѣ Господь приготовивъ для любячихъ его. Тамъ видѣвъ я много людей въ бѣлыхъ одеждахъ, а всѣ тотѣ люде радовали ся и веселили. Посередъ нихъ побачивъ я одного мужа, що середъ раю сидѣвъ на золотѣмъ престолѣ. Въ около него стояли прекраснѣ, якъ ангели, дѣти зъ свѣчками въ рукахъ, а зъ другои стороны тиснуло ся до него много убогихъ.

Я не мѣгъ пѣзнати, кто бы то бувъ той мужъ, сидячій на престолѣ, и длятого запытавъ я якогось молодця: „Кто есть той мужъ, що сидить на престолѣ, чи то не Авраамъ?”

А молодець вѣдповѣвъ менѣ на то: „Мужъ той, то св. Филяретъ Амвійскій,

котрый за любовь свою для бѣдныхъ и за чисте и праведне жите, отримавъ надгороду таку якъ и Авраамъ“.

Филяреть побачивъ мене и ставъ звати до себе: „прійди тутъ, а получишь надгороду“.

Я вѣдповѣвъ ему: „не могу блаженный отче дѣйти туда, огненна рѣка лякае и тревожить мене, переходъ черезъ ню узкій и мѣсть хитае ся!“

„Не бѣй ся, сказавъ св. Филяреть, и смѣло иди, бо всѣ, котрѣ тутъ суть, переходили туда, а другои дороги до раю нема“.

При тыхъ словахъ притягнувъ вѣнь менѣ руку и я безъ страху вступивъ на мѣсть, но ледво дѣткнувъ ся я его руки, якъ пречудне тото видѣне щезло, я збудивъ ся и гѣрко заплакавъ и подумавъ собѣ: „якъ же перейду я тоту страшну рѣку, и якъ дѣйду до раю?“

Св. Филяреть живъ за часѣвъ Константина Великого. Цѣлый маѣтокъ роздавъ убогимъ, а дѣти и внуки свои выховавъ такъ побожно, що хотяй черезъ милосер-

діє своє ставъ вже дуже убогимъ, то зъ
внучкою єго Марією, оженивъ ся цѣсарь
Константинъ. Богъ вславивъ моци єго
многими чудесами.

ДО БОГА.

Якъ часто житємъ утомлений
Я чувъ о Боже, голосъ Твôй,
„Прійди до Мене, а спасеный
Твоей я дамъ души спокôй!

Я наведу тя на путь правый,
Наставлю въ правдѣ ты моей,
Щобъ духъ сомнѣнія лукавый
Не омрачавъ души твоей!“

Ты звавъ мене, Ты Царь предвѣчный,
И миръ и щастє обѣцявъ,
Но я въ грѣхахъ своихъ безпечный
На Твôй святой призывъ не дбавъ!“

Теперь я самъ Тебе взываю
Въ годинахъ серцю такъ тяжкихъ,

„Спаси мене, я погибаю,
Посередъ филь страстей моихъ!“

До Тебе Дѣво, Божая Мати.

До Тебе Дѣво, Божая Мати, нужденнѣи,
бѣднѣи, сумнѣи приходимъ, до Тебе очи и
руки зводимъ, не дай намъ Мати тутъ
загибати, не дай въ грѣховныхъ ранахъ
стонати, не дай томитись въ безмѣрнѣи
страсти, не дай въ пекольнѣи пропасти
власти, а дай спѣзнати якъ есть глубока
и повна злобы наша провинна, и обмывати
слезою зѣ ока, и жаломъ сердца крестъ
Твоего Сына.

До Тебе Дѣво, чистый сосуде, днесъ
свята Церковь молить ся въ мирѣ, подай
намъ ласку, щобъ сердца въ вѣрѣ, въ
любви, надеждѣ скрѣпили люде, нехай од-
но лишь стадо тутъ буде, востокъ и за-
падъ нехай спасенну творить велику
паству вселенну, правды святой, законъ
спѣзнае, и буде вѣра для всѣхъ едина, зѣ

вряжды лихой свѣтъ най спасае и всѣхъ доводитъ до Твого Сына.

До Тебе Дѣво, скине завѣта, нехай приходятъ всѣ, що страдаютъ, всѣ, що ратунку души шукають, бо Ты надежда и помѣчь свѣта, Ты омофоромъ ласки открыта Мати-Дѣвица, неба цариця, радости, щастя, рая причина, о най славить ся, нехай красить ся слава Маріи и Ёи Сына.

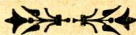
Романъ Сурмачъ.

Блаженнѣй милосерднѣй.

Св. Тихонъ, епископъ Амаѳунскій (память его обходитъ св. Церковь дня 16. червня), бувъ сыномъ збѣжового купця. Отець поручивъ ему продавати збѣже, а торговля тота була жереломъ утриманя цѣлои родины. Святый Тихонъ, хотяй знавъ тото, однакъ кождому бѣдному, котрый зайшовъ до склепу, дававъ збѣже даромъ, такъ, що вскорѣ комора була цѣлкомъ порожна. Коли отець довѣдавши

ся о тѣмъ, зачавъ сварити на него, вѣнъ вѣдповѣвъ: „я дававъ збѣже Господу Богу на процентъ, бо въ св. Письмѣ сказано есть, що кто дае Богу, той стократну дѣстане вѣдъ Него надгороду“. Для пересвѣдченя о тѣмъ, повѣвъ св. Тихонъ вѣтця до порожной коморы. И Богъ чудомъ ствердивъ вѣру св. молодця. Коли вѣдкрыли комору, то побачили, що она повна найкрасшой пшеницѣ. Отець св. Тихона, побачивши таке чудо, прославлявъ Бога и позволивъ своему сынови роздавати збѣже вѣмъ голодныхъ и бѣднымъ.

Исправленіе ошибокъ. Въ 9. ч. „Мис. кн.“ треба змѣнити на стор. 18 въ ст. 7. ѡтъ долу слово „премудрѣмъ“ на: пречуднѣмъ. — На стор. 23 треба въ ст. 10 ѡтъ долу додати пѣ словѣ „Тимко“ еще слово: однакъ. — На стор. 24 въ ст. 6 зъ горы додати передъ словомъ „дальше“ еще слѣвце: ся. — На стор. 25 въ ст. 8 зъ горы мае бути вмѣсто: „И зъ“ одно слово: Изъ, а вмѣсто „науку“ слово: наука — Г. А. П.

Шість и п'ять мільйонів виплатив „Дністер“
в'одшкодовань.

Будинки, подвижности, збоже и пашу
обезпечает в'одъ огневихъ шк'одъ одиноко
руске асекураційне товариство

„Д н ѣ с т е р ь“

Товариство взаимныхъ обезпечень
у Львовѣ (рынокъ ч. 10, II. пов.)

Шкоды оцѣнюе „Дністер“ зъ мѣстевыми
членами и выплачуе заразъ признаній в'одшкодо-
ванія. За 13 лѣтъ выплачено 6,474,534 коронъ
одшкодовань.

Обезпеченія принимаютъ агенціи по вѣсѣхъ
мѣстахъ и б'ольшихъ селахъ; „Дністер“ дае а-
генціи письменнымъ господарямъ, де еще не ро-
блять инші агенты „Дністра“. Агенты „Днѣ-
стра“ заробили вже 807,742 коронъ.

Полѣсы „Дністра“ принимаютъ при по-
зичкахъ Банкъ красвый у Львовѣ и въ Чернів-
цахъ; Гал. Каса ошадности; повѣтові касы
ошадности и сиротинскій касы при судахъ.

Чистый зыскъ р'очный звертаеся о-
безпеченымъ членамъ и за р. 1905 припадае
каждому членови 5⁰/₁₀ заплаченой преміи яко
зворотъ.

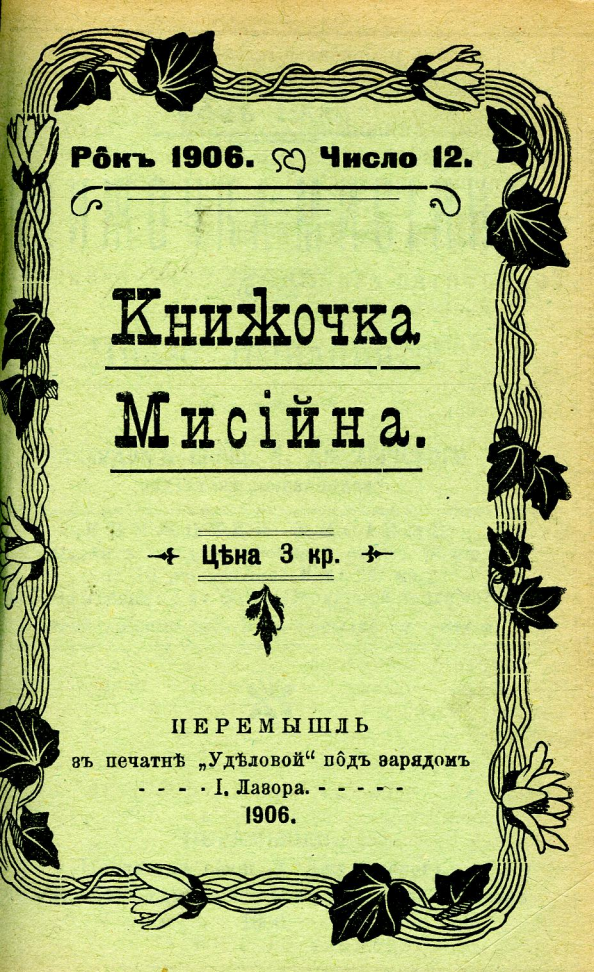
На житє обезпечайтеся въ Крак'овск'омъ
Товариствѣ **т'олько** черезъ „Дністеръ“;
провізію в'одъ такихъ обезпечень дае „Дністеръ“
на рускій робродѣйній цѣли.

Фонды „Дністра“ выносятся зъ к'онцемъ
1905 р. суму 1,372,538 кор.

Стереж'уться огню!

„Дністеръ“ припоручили Преосв. Епископскій ординарты.

Покрываетъ свои дахы черепомъ (даховками)!

Рѣкъ 1906. ♡ Число 12.

Книжочка Мисійна.

→ Цѣна 3 кр. →

ПЕРЕМЫШЛЬ
въ печатнѣ „Удѣловой“ пѣдъ зарядомъ
- - - - - І. Лавора. - - - - -
1906.

1000 1000 1000 1000

1000 1000 1000 1000

1000 1000 1000 1000

1000 1000 1000 1000

1000 1000 1000 1000

1000 1000 1000 1000

1000

Рѣкъ 1906.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число дванайцате.

Накладомъ свящ. Л. Джулынскогo

РЕДАКТОРА „ПОСЛАНИКА“.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІ“

выходятъ каждого мѣсяця и стоятъ рѣчно:

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

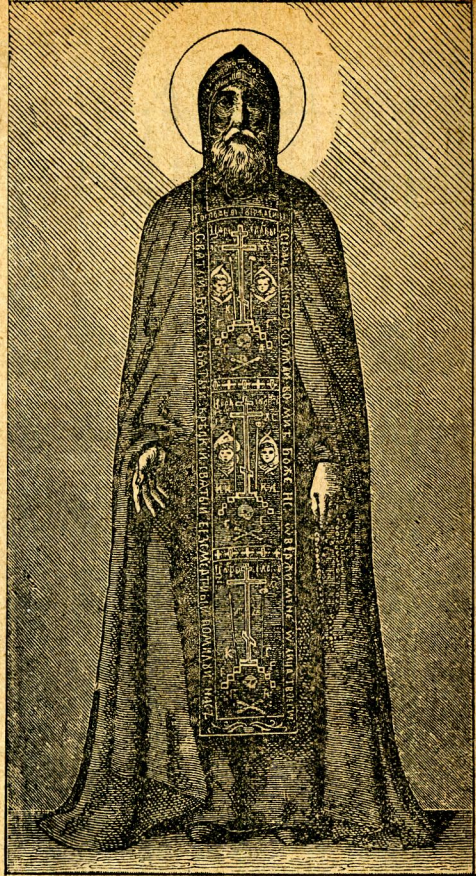
по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

❧ Менше якъ 5 не посылае ся. ❧

ПЕРЕМЫШЛЬ.

— — — — Накладомъ свящ. Л. Джулынскогo. — — — —
Зъ печатнѣ „Удѣловой“ пѣдъ зарядомъ І. Лавора.
1906.

Св. Нікита.

Сила молитвы.

Свята молитво, скарбе небомъ даный!
Ты насъ нужденныхъ, невольныхъ,
безъ силъ,
Возносишь духомъ въ край ясный —
свѣтляный,
Пѣдъ охороновъ святыхъ твоихъ
крылъ;
Ведешь до Бога, надѣю скрѣпляешь,
Додаешь вѣры въ будуче житя,
Зѣркою щастя для насъ все сіяешь,
Якъ жежь ты славна, молитво свята!

Свящ. І. О.

Преподобный Отецъ нашъ Никита Исповѣдникъ, Игумень обители Микидѣйскія.

Осьмодневною сиротою полишила св. Никиту мати его. Отецъ его Филаретъ, житель мѣста Кесаріи въ Вифиніи, передавъ — сироту-дитину опѣцѣ своєї матери а самъ вступивъ до монастыря. Хлопецъ рѣсь, та вже вѣдъ дитинства спѣшивъ все до церкви и оставъ таки mezi церковною прислугою. Опѣсля ставъ ученикомъ пустынника Стефана, що живъ недалеко ихъ мѣста, а той пѣзнавши, що молодець той покликаний єсть до прославленя Имени божого, порадивъ єму вступити до монастыря Микидѣйского, где по сѣмохъ лѣтахъ повныхъ честнотъ и совершенства, зѣставъ высвяченый св. Тарасіємъ на священника. Пѣзнѣйше, за наслѣдника св. Тарасія, патріярхи св. Никифора, зѣставъ св. Никита игуменомъ монастыря (814 р.) Те-

перъ завѣвъ вѣнъ въ св. обители строгій порядокъ, самъ научавъ братей-монаховъ, котрыхъ зѣбрало ся въ монастыри бѣльше якъ сто, и вѣчно пригадувавъ имъ, що жите минає, а смерть и судъ не мине никого.]

Настали часы клятого еретика, Льва Вѣрмянина. На вигнане пошли и патріархъ царгородскій св. Никифоръ и другі владыки: св. Емилианъ зъ Кизика, св. Теофиляктъ зъ Нікомедіи, св. Петръ зъ Нікеи, св. Евѣимій зъ Сардіи, св. Θεодоръ Студита и другі. На патріаршѣмъ престолѣ въ Царгородѣ засѣвъ еретикъ-образоборець Θεодотъ. Єресь осуждена и выклята на семѣмъ Соборѣ вселенскѣмъ (другій Нікейскій 787 р.) подала зновъ голову, тажъ за нею стоявъ самъ царъ. Игуменѣмъ виднѣйшихъ монастырѣмъ казавъ вѣнъ кинути въ плюгаву темницю и морити голодомъ. Межи ними бувъ и св. Нікита. Цѣсаръ] прогнавъ его до мѣста Масалеонъ. Сторожа безмилосердно гнала

св. старика, а по пятихъ дняхъ дороги, коли вѣнъ вже цѣлкомъ падавъ зъ силъ, завернули его назадъ до Царгорода и кинули до вязницѣ, переповненои монахами-исповѣдниками. По якѣмсь часѣ пущено его на волю а тодѣ ставъ вѣнъ явно поборювати ересь и цѣсаревѣ до очей выкидати его злобу.

Тожъ зновъ кинено его въ вязницю; на щастє однакъ старшимъ надъ нею бувъ праведный католикъ Захарія, тожъ не зазнавъ бодай мукъ и голоду св. Никита. Но вскорѣ вже засудивъ его цѣсарь на вигнанє, на островъ св. Гликеріи, где замкнено его въ темници. Наставникомъ бувъ ту еретикъ Антимъ и той мучивъ св. Никиту въ всякій можливый спосѣбъ. Но не угнувъ ся св. исповѣдникъ; кѣлька лѣтъ пересидѣвъ въ вязници и славивъ Господа, за котрого мѣгъ страдати. А Господь надгородивъ ему все то надзвычайными ласками. За молитвою св. Никиты освободивъ ся

Захарія, начальникъ вѣзницъ, о котрѣмъ повѣше мы згадували, зъ полону, въ который взяли его въ Тракію, а Богъ чудеснымъ способомъ объявивъ Святому хвилю освобожденія праведного Захарія.

По смерти лютого, жестокого и жестоко убитого Льва Вѣрмянина, за цѣсаря Михаила Гикавого, вѣшли исповѣдники на волю а св. Никита осѣвъ коло Царгорода въ однѣмъ уединенѣмъ мѣсци. Ту засіявъ вѣнъ всѣмъ блескомъ чеснотъ, ту моливъ ся день и нѣчь словами: „Господи, научи мя творити волю Твою!“ — ту прославивъ ся многими чудесами и ту въ святости передавъ душу свою въ руки Господа, дня 3. цвѣтня 824 року. Тѣло его перевезено до Мидикійского монастыря середъ плачу народа и середъ многихъ за ласкою Бога совершившихъ ся чудесъ.

Многѣ бурѣ прошумѣли надъ Церквою христовою, но она остояла ся яко осно-

вана на твердѣмъ камѣни т. е. на св. Петрѣ и его наслѣдникахъ. Христось объявъ своей Церкви силу и постояннѣсть, що даже „врата адова не одолѣють еѣ.“ Держѣмъ ся отже тои св. кат. Церкви крѣпко и непоколебимо, якъ держались св. Мученики и Исповѣдники першихъ вѣкѣвъ христіянскихъ а тая св. Церковь доведе насъ и въ тѣмъ житію до гаразду и щастя а по другѣй сторонѣ гроба до живота вѣчнаго.

Церковь а держава.

Державу можна назвати заведемемъ, що має на цѣли дочасне добро мешканцѣвъ певного краю. Держава и Церковь мають подѣбнѣи цѣли: держава якъ сказано має на цѣли тѣлько дочасне добро своихъ подданныхъ, а Церковь не лише дочасне, але еще о много бѣльше, бо вѣчне. Якъ

Церковь такъ и держава мають свою власть вѣдъ Бога: Церковь отримала ту власть вѣдъ І. Христа; держава має свою власть не вѣдъ людей, але вѣдъ Бога (Левъ XIII.)

Є однакъ велика рѣжниця мѣжь Церквою а державою: державъ є много, Церковь є тѣлько одна; держава має пѣдъ своею опѣкою одну або бѣльше народностей, Церковь має всѣ народы; одні державы упадають а другі на ихъ мѣсце повстають, Церковь все одна и такою зѣстане до кѣнца свѣта.

Церковь узнає кожду форму правлѣня, длятого и Папа Левъ XIII. наминає тыхъ католикѣвъ Франціи, що обставали за монархією, щоби узнали републику и єи не супротивляли ся. Бо и Христосъ приказує вѣддати цѣсареві, що є цѣсаря.

Церковь є въ своимъ крузѣ Цѣлани зовсѣмъ вѣдъ державы независимою; бо Христосъ поручивъ станъ учительскій, священническій и пастырскій лише Апостоламъ и ихъ наслѣдникамъ, а не пануючимъ.

Держава одже не має ніякого права приказувати христіянамъ въ що мають вѣрити а въ що нѣ, або священникамъ, що мають проповѣдати, якъ, и коли св. Тайны удѣляти и т. п. Церковь все осуджала и вѣдкидала всяке вмѣшанє ся державы до справъ чисто церковныхъ. Для того то на соборѣ никейскѣмъ епископъ зъ Кордовы Озій сказавъ до цѣсаря римского, що захотѣвъ мѣшати ся до справи вѣры : „ту не маєшь намъ нічо приказувати; радше прийми нашѣ наставленя.“

Держава зновъ є такожъ въ своимъ кружѣ дѣланя незалежною вѣдъ Церкви. „Якъ власть церковна такъ и державна має свѣй стисло означеный кругъ дѣланя, въ рамкахъ котрого свобѣдно може дѣлати, говоритъ папа Левъ XIII.

Є однакъ много такихъ справъ, котрі входять въ кругъ дѣланя однои и другои власти. Для того взаимне порозумѣнє мѣжъ обома є конечно. Коли бо одна власть выдасть противнѣ розпорядженя якъ друга, то підданѣ не будуть знати кого мають

слухати. Тодѣ не лише въ малыхъ але и въ великихъ справахъ нѣчого не удасть ся. Мѣжь обома властями повинна бути така лучнѣсть яка є мѣжь тѣломъ и душею. И такі порозумѣня мѣжь обома властями заклкчено и они называютъ ся „конкордаты.“ И тамъ показує Церковь свою материньску любовь, бо въ своей лагѣдности и уступчивости такъ далеко уступає, якъ лише можна. (Левъ XIII.)

2. Церковь причиняє ся до добробыту державы, бо она учитъ послуху, перепиняє всѣмъ злочинамъ, заохочує до добрыхъ дѣлъ та лучить рѣжні народности мѣжь собою.

Черезъ религію стаєсь держава сильнѣйшою, нѣжь колибы ю обведено муромъ. (Плутархъ). Найлѣпша поліція не зможе заступити катехизму. Церковь учитъ, що державы мають свою власть вѣдь Бога, и що належить слухати и злого начальства. „Рабы повинуйте ся въ всякомъ страсѣ владыкамъ, не токмо благимъ и кроткимъ но и строптивымъ.“ (Петр. I.

2, 18.) А кѣлько то великихъ грѣшникѣвъ черезъ науку Церкви навернуло ся до праведного житя а стали ся навѣтъ найбѣльшими святыми и добродѣями людскости, примѣромъ св. Августинъ. А кѣлько то людей наукою Церкви — всказуючи на всевѣдучѣсть Божу, на послѣдний судъ — востримано вѣдъ всѣлякихъ злочинѣвъ? А кѣлько то добра зъ кривдою набутого звернено, кѣлько ворогѣвъ поеднано наукою Церкви? Дальше учить Церковь, що блаженнѣ милостивѣи, яко тѣи помилованѣи будутъ, тожъ вкладае на христѣянъ обовязокъ потребуемымъ помагати. Кѣлько то побудовано слугами Божиими добротивныхъ заведенѣи (для хорыхъ, сирѣтъ, слѣпыхъ, глухонѣмыхъ)? А треба и на се уважати, що Церковь по приказу Христовѣмъ дбае передовсѣмъ о потребности, що суть въ небезпеченствѣ въ грѣхи унасти, и въ тѣй цѣли кѣлько то товариствъ, брацтвъ христѣянскихъ засновала! — Церковь лучить и єднае поодинокѣи народы въ одну братню родину, всказуючи на заповѣдь любви ближнього.

Длятого то мудрі пануючі як муж державні попирали Церковь о скільки лише могли. Такъ поступавъ прим. цѣсарь Константинъ В. въ державѣ римскій, цѣсарь Кароль В. въ Нѣмеччинѣ, король св. Стефанъ на Угорщинѣ, князь Володимірь Вел. на Руси и т. д. Добрый пануючій шукає помочи въ Церквѣ, а не еи вѣдкидає. А тѣ пануючі и керманичі, що Церковь переслѣдують, тымъ свою власну повагу пѣдкопують. Бо народъ, що не має нѣякои религій, не видить въ нихъ „заступникѣвъ Божихъ,“ але рѣвныхъ собѣ, що до кермованя нимъ самыхъ зѣстали выбрані. Такі пануючі утинають пѣдъ собою галузь, на котрѣй сидять.

Державы, що переслѣдували Церковь, всегда въ короткѣмъ часѣ упали. Тутъ можна примѣнити слова Христові, записані св. Лукою „всякое царство само въ собѣ раздѣляется запустѣеть: домъ на домъ падаетъ.“ Церковь и держава такъ мають ся до себе, якъ душа до тѣла; якъ тѣло безъ душѣ мертве, такъ и держава безъ религій, безъ науки Церкви.

Пророкъ Исаія говорить до Бога: „народъ и держава, що Тобѣ не служать, упадуть.“ (Ис. 60, 12.) Наколи тѣлько яка держава релігію погорджає, то найпевнѣйшій знакъ єи упадку, а доказомъ того нехай послужить держава римска та революція французска. Самъ цѣсарь Наполеонъ сказавъ: „Безъ релігії не можъ жаднымъ народомъ управляти.“ Вѣдбери релігію державѣ, а всякій злочины возъмутъ верхъ. Пророкъ Осія сказавъ до свого народу: „Понеже нема въ васъ пѣзнання правдивого Бога, проте верхъ взяли проклони, неправда, крадежи, убійства. (Ос. 4, 2.) Въ всякихъ криміналахъ переважаюча часть злочинцѣвъ то люде безбожнѣ, що релігію, вѣру въ Бога затратили. Рѣзумъ та досвѣдъ учитъ насъ, що моральнѣсть безъ релігії не може ся устояти ; и той є наибѣльшимъ ворогомъ свого народу, кто своєю безрозумною, дурною наукою стараєсь тому народови вѣру зъ серця выдерти.

3. Церковь була всегда опѣкункою и пѣдиорою правдивои просвѣты и куль-

туры. Се лежить въ интересѣ самой Церк-
ви науку, просвѣту поспирати. Невѣже-
ство бо и темнота иде въ парѣ зъ немо-
ральностію. Науку природы Церковь всег-
да пильновала. Цѣлый свѣтъ сей е немовъ
великою книгою, зъ котрои вычитуєсь
премудрѣсть Божу. Чимъ кто бѣльше умѣе
читати зъ сеи книги, тымъ лучше вѣнъ
пѣзнає Бога, тымъ лучше и крѣпше Бога
полюбить. О якъ о много бѣльше посту-
пили народы тотѣ, мѣжъ котрыми Цер-
ковь могла свою дѣятельнѣсть розвинути!
Наука Христова зробила, що поганьскі
народы Европы усемирили ся, що ихъ зъ
дикого стану до просвѣты двигнено, и
они стали ся провѣдниками и учителями
иныхъ народѣвъ.

Церковь перша завялась наукою мо-
лодежи, она то перша заложила всякѣ
заклады науковѣ.

По всѣхъ краяхъ христіянськихъ першѣ
школы то були школы парохіальнѣ. Хто
ихъ заложивъ, чи не Церковь, не священ-
ники? Бѣльша часть университетѣвъ за-
вдячують свѣй початокъ Папамъ римскимъ.

А у насъ на Руси, чижь такъ само не було? Хто закладавъ школы? чи не священники? Хто заложивъ академію въ Кіевѣ? Чи не Петро Могила? Ёще и теперь закладае Церковь многіи приватніи школы въ тыхъ краяхъ, где зъ державныхъ шкѣль по части, або цѣлкомъ науку релігії усунено. Такъ прим. въ Франціи мала Церковь въ р. 1889 своихъ приватныхъ шкѣль 9.000 зъ 800.000 дѣтьми. А въ пѣвнѣчнѣй Америцѣ є до 5.000 шкѣль парохііальныхъ. И то є гѣднымъ уваги, що наибѣльшій вороги Церкви свои дѣти посилають до тыхъ шкѣль, а не до шкѣль безконфесійныхъ.

Церковь була тымъ чинникомъ, що старинній дѣла штуки охоронивъ передъ загибелею, що найкрасшій будѣвлѣ здвигнувъ.

Монахи були въ середныхъ вѣкахъ першими писателями и историками. Они то намъ своими письмами переказали всю минувшѣсть. Церковь побудовала такі будѣвлѣ, якѣ до теперь цѣлый свѣтъ подивляє. Церковь займала ся и вспома-

гала красні штуки якъ музыку, рѣзьбярство и малярство. Згадаймо на ті напѣвы и пѣснѣ церковні, уложені слугами Церкви. Славный на весь свѣтъ маляръ якъ Рафаель, Михаилъ Анджельо, Канова и прочі були дуже вспомагані Папами римскими, а перші малярѣ таки вийшли зъ монастырѣвъ, особливо у насъ на Руси.

Священникамъ та монахамъ завдячуємо найважнѣйші вынаходы. И такъ діаконъ Флявій Gioja (Тшоя) вынайшовъ магнесъ и компасъ, безъ котрого теперъ нѣякій пароходъ обѣйти ся не може. Монахъ зъ Ареццо, Veit, вынайшовъ камертонъ, регулы музыкальнѣ и гармонію. Доминиканинъ Спіна — окуляры, Копернікъ, каноникъ зъ Frauenberg вѣдкрывъ, що земля крутить ся довкола сонця а не наоборотъ, якъ перше думали, и много иншихъ вынаходѣвъ завдячуємо головно Церкви. А вороги Церкви мимо того голосять, що Церковь є ворогомъ посту и просвѣты! А можуть такъ говорити, если пѣдъ поступомъ розумѣють користолюбивѣсть и жажду уживаня, если пѣдъ поступомъ розу-

мѣють неморальнѣсть и бракъ страху божого! — Або зновъ голосять, що Церковъ є ворогомъ свободы. Можна такъ говорити, если пѣдъ свободою розумѣє ся зухвалѣсть и розпушту! „А надмѣрна свобода провадить до зухвалости и рабства.“ (Шлято.)

Провидѣніє божє.

Було то за часѣвъ страшнои французской революціи, — коли то и короля убили а безбожнѣи и дикѣи люди зрабували зъ королѣвской палаты въ Версайлѣ все, що тѣлько представляло для нихъ якусь вартѣсть. Оденъ такий злодѣй укравъ въ палатѣ дорогоцѣнный крестъ. Но той злодѣй якъ о Бозѣ не думавъ, такъ и сей св. крестъ не почитавъ и кинувъ єго въ вутъ въ коморѣ на землю а потому

и забувъ о тѣмъ, що у него є сей крестъ изъ царской палаты.

Року 1834 померъ сей безбожный чоловікъ а понеже не мавъ нѣ жены нѣ дѣтей, то все що въ его хатѣ найшло ся, поїшло на ліцитацію.

Не далеко вѣдъ сего безбожного чоловіка живъ оденъ благочестивый и побожный маляръ, котрый проживавъ въ найбольшой нуждѣ и недостатку. Не попадавъ въ розпуку, але твердо уповавъ на помѣчь небесну, о котру щоденно въ молитвахъ своихъ горячо умолявъ Всевышняго. И сповнили ся слова, що коли потреба найбольша, тогдѣ и помѣчь божя найблизша.

И пошовъ сей бѣдный маляръ на тую ліцитацію, щобы покупити собѣ дешево постѣль. Потрафивъ на тую хвилю, коли выголосили на спродажъ крестъ. Бувъ цѣлкомъ опорошений и вѣдъ землѣ чорный и никто не хотѣвъ его купити. Єще стали деякі богохульники посмѣхатись. Якъ у-

видѣвъ бѣдный маляръ, що никто не хоче купити креста, но еще собѣ кепкують, такъ подумавъ собѣ: не стерплю я того, щобы изъ святого знамене смѣхъ творити. И наразъ закликавъ:

— Я куплю сей крестъ и дамъ за него 5 франкѣвъ.

И купивъ. И сейчасъ передали крестъ маляреви.

Якъ прийшовъ маляръ до дому, сейчасъ очистивъ св. крестъ зъ пороху и бруду и къ своему найбольшому здивованю бачить, що той св. крестъ выдѣланный изъ чистого золота и укращенный дорогоцѣнными камѣнями. На кончинѣ креста бувъ такий написъ: Бенвенуто Челліні. Се имя дуже славного артиста.

Бѣдный маляръ вѣдъ разу порозумѣвъ, що ласкаве Провидѣніе боже дарувало єму велике сокровище; упавъ на колѣна и со слезами въ очахъ сказавъ: „О Господи, въ Тебѣ

покладавъ я все цѣлу мою надѣю и бачу, що воистину Ты Отець нашъ и въ рукахъ Твоихъ доля наша. Да буде имя Господне благословенно во вѣки вѣчнѣй.

Еще того самого дня занѣсь сей маляръ той св. Крестъ до королевской палаты и указавъ королю. Крестъ сей бувъ дорогимъ родиннымъ сокровищемъ. Король обдаровавъ маляря 60 тысячъ франками и высокими надѣливъ почестями.

Милосердіє за милосердіє.

Було то въ зимѣ року 1871. Морозъ трѣсучій — снѣгомъ мете, що на кѣлька крокѣвъ не видно, їде панъ зъ панею до сына школяра. На дорозѣ иде сирота, ледво плентає ногами, кличе за ними :

— Пань ласкаві, паньство милосердві, Бога ради возьмѣть мене, бо загину!

— Їдь дальше! крукнувъ панъ на повозника.

Сирота змучена сѣла и вже замерзае.

Приѣхали паньство до мѣста, входять до сына а сынъ лежить въ горячцѣ. Лѣкаръ, що бувъ при нѣмъ, каже :

— Власне теперъ рѣшае ся, чи буде жити.

Жаль стиснувъ за серце батька, мати заляла ся слезами. Въ тѣмъ жалю пригадалась їй сирота, котру при дорозѣ полишили. Выйшла, крикнула на вѣзника :

— Завертай, їдь по сироту!

Поѣхавъ, привѣзъ, але вже скостенѣлу. Вѣддали до закѣнницъ а тѣ вѣдтерли ю.

Паньсто плачуть надъ сыномъ, бо то одинакъ. Мала надѣя, каже лѣкаръ, бо горячка пѣдносить ся. Мати впала на колѣна :

— Іисусе Христе, дай жите сынови а приймемъ одну сироту за свою. Сыне божій даруй грѣхъ, щосьмо дали замерзнути чужѣй дитинѣ.

За хвилю входить закѣнниця зъ зна-

ною намъ сиротою ; вѣдтерлисьмо, каже, прийшла подякувати. На се каже панѣ :

— Она буде вже нашою дитиною ;
пане докторъ ратуйте сына.

— Не въ людскѣй силѣ, вѣдповѣзь докторъ.

Морозъ пѣйшовъ родичамъ по тѣлѣ. Лѣкаръ вложивъ ще разъ тепломѣрь пѣдъ паху хлопця, за кѣлька хлиль вѣймае и зъ радостію каже :

— Щасте, горячка упадає !

Не задовго сынъ подужавъ. Сироту взяли за свою.

Сповнили ся слова Товіа : „Не вѣдвертай лица твого вѣдъ жадного бѣдного и вѣдъ тебе не вѣдверне ся лице боже... давай милостиню пѣсля potrzeby, бо милостиня вѣдъ смерти выбавляє и не допустить пѣйти въ тѣму.“ (Товіа IV, 7—11). Самъ Христосъ каже : „Тою мѣрою, що вы мѣрите, буде вамъ вѣдмѣрено“ (Лука VI. 31—38) — Майте любовь, бо она покрыве многі грѣхи.“ (I. Петро IV. 8.)

Слова до розуму и серця.

О. К. С.

Симъ людямъ, що вже разъ розлюбовали ся въ горѣвцѣ, розстати ся зъ нею не такъ легко. Они силують ся розличного рода выкрутами извиняти свѣй налѣгъ препоганый. Однимъ здає ся, що пити при данѣй нагодѣ не єсть грѣхомъ, якъ при похоронѣ, на крестынахъ, на весѣлю, на поминкахъ, на празднику, въ свята Рождества Христоваго або Воскресенія. Другі зновъ думають, що такъ ось пѣдъ охоту не завадить кѣлька кватырокъ горѣвки выцмоктати, се не єсть такъ що-то злого. Гдекотрі кажуть, що попали ся въ веселу кумпанію и голову заверушили. Се все тѣлько просте крутарство, котре съ всѣмъ не извиняє пияницю передъ Господомъ Богомъ.

Щіакъ руйнує здорове, єсть мерзавцемъ въ очахъ людей и проклятымъ.

вѣдъ Бога. Соромъ и ганьба, коли Христіянинъ любує собѣ въ тѣй сатаньскѣй отруѣ, котра погубляє душу и тѣло єго! Св. Василій каже, що піяковъ не годить ся терпѣти середъ суспѣльности людскої, радше прогнати ихъ межи найдикшій звѣрята, у горы, та у лѣсы, та дебри неприступні.

Въ Швайцаріі єсть така установа, що наколи піяниця не поправить ся, а упорно въ своимъ грѣшнѣмъ наложѣ приостає, то такого драба зъ села проганяють. Позбавлений всякої опѣки волочить ся вѣнъ вѣдъ села до села, доки где пѣдъ плотомъ не згине.

Шпартане, вельми бодрый нарѣдъ, вѣдличали ся великою востремезливостію. Щобъ дати наглядный доказъ молодежи, якъ піяньство достогидить чоловѣка розумомъ одареного, спровадили они на просторый майданъ, где весь народъ чи то на вѣча, чи на игрища соберавъ ся, піяного невольника. Коли го молодъ побачила, зчудовала ся вельми:

— А се що за потвора? Пѣна зъ рота му тече, мече собою мовъ скажений, звертає ся зъ нѣгъ! Подобає на чоловіка, а не має на стѣлько розуму, що бидлина. Таке говорили всѣ.

Молодий и зажиточный панъ мавъ служачого, котрый вѣдъ часу до часу заноморочувавъ голову горѣвкою. Була се недѣля. Якъ тѣлько свитати стало, поспѣшивъ вѣнъ до Мошка и тамъ не абы-якъ угостивъ ся. Прійшовъ домѣвъ и ставъ до церкви ладити ся.

— Ты куда берешь ся ити? — пытає панъ.

— А вжежь до церкви на Бого-служеніє — вѣдповѣдає слуга.

— Якая же молитва твоя буде, и якъ ты trafiшь до церкви, коли ты за кѣньми до жолоба не мѣгъ втрафити, щобы ихъ напоити, — зауважавъ нанъ,

Може радѣ бы знати, що се за причина, що цѣяниця рѣдко коли упамятає ся и занехає горѣвку пити? Се дасть ся легко пояснити тымто

бо піяниця втративъ вѣру и побо-
жнѣсть] и не має жадного пошановку
для рѣчей святихъ. Тяжко ему сха-
менути ся и ирїйти до свѣдомости,
якъ вельми вѣнъ нещастливый! Ты
розказуєшь ему о смерти и о судѣ,
о небѣ и о пеклѣ. Вѣнъ слухає и го-
ловою на все киває, мовъ хотѣвбы
сказати: „Говори собѣ здоровый, я
не вѣрую во все тое.“

Піакъ, щобы утихомирить свою
совѣсть, вмовляє въ себе, що зѣ смер-
тію все для чоловіка окѣнчить ся!
Єго Богомъ горѣвка и гаракъ. Мудрый
Соломонъ называє піяньство вужомъ
ѣдовитымъ. Не хочешь согласити ся
на тое, що церковь свята оперта на
науцѣ І. Христа вѣрувати тобѣ при-
казує, то повѣришь всему ажъ въ
пеклѣ, що крѣмъ твого препоганого
черева, въ котре лїявъ ты гаракъ и
горѣвку, есть еще Богъ справедливый!

Піяниця веде жите вельми нуж-
денне, руйнує здорове, тратить має-
токъ, погубляє душу, доводить жѣнку

и дѣти до торбы жебрачой. Знавемъ въ однѣмъ селѣ пїяницю, котрый часто днувавъ и ночувавъ въ корчмѣ. Вертавъ досвѣту домѣвъ и плентаючи ногами то въ сю то въ тую сторону свѣвавъ хирливымъ голосомъ:

Стоить корчма надъ болотомъ,
Пошита есть околотомъ,
Ой ты корчмо зла судине
Въ тобѣ моя праця гине...,

Ну, правду небоже ты сказавъ, що вся твоя и твоей родины праця въ корчмѣ пропадає! Чому же не устаткуєшь ся, чому жльопаетъ сю смердячу отрую? Розбери тѣ слова своимъ розумомъ и сердцемъ и — опамятай ся!....

Содержанє.

Рѣкъ 1906.

- Ч 1. На новѣй рѣкъ (пѣснь зъ нѣтами);
Свѣтый Сєргій и Вакхъ (зъ образ-
комъ); Волиця деревѣньска (зъ образ-
комъ церкви)! Нашъ обрядъ; Рускій
народный гимнъ (зъ нѣтами); Судъ
надъ горѣвкою.
- Ч. 2. Туга душѣ (стихъ); Св. Теодора (зъ
образкомъ); Нашъ обрядъ; Пѣснь до
св. Тайнъ (зъ нѣтами); Выбѣръ креста;
Сонъ Хорасана; Притчѣ, примѣры,
подобія: Праця, наибѣльше щасте и
добро; Образъ грѣшнои душѣ; Най-
бѣльше зло; Якъ належить заховати
св. пѣстъ; Для старыхъ и молодыхъ.
- Ч 3 и 4. „Пѣвецъ“ Збѣрникъ новыхъ цер-

ковно-народныхъ пѣсень зъ нотами
Свящ. И. Дуцько.

Ч. 5. Выбираймо! (стихъ): Св. Іоаннь Да-
маскинъ (зъ образкомъ); Сучасна
мучениця Діна; Нашъ обрядъ; Ча-
сто оповѣдайте дѣтямъ тое; О хуль-
ныхъ помыслахъ; Крестъ; Царъ Ка-
нутъ и єго двораки; Для старыхъ
и молодыхъ.

Ч. 6. Богъ шасте мое (стихъ); Св. Паа-
кратій (зъ образкомъ); О преложе-
нію; Що значить мудра и розумна
жѣвка; Ратуй ближнего въ нещастю;
Лѣкаръ тѣла и душѣ; Двѣ дороги;
Будьте такими: Для старыхъ и моло-
дыхъ.

Ч. 7. Наша дорога.

Ч. 8. Страшный судъ (стихъ); Преп. О-
тець Иляріонъ Вел. (зъ образкомъ);
Вѣра и розумъ; Зѣрниця моря; Где
щастє? До чого потрѣбна религія?
„Не будешь мати другихъ богѣвъ
кромѣ мене;“ Одиноке зло; Для
старыхъ и молодыхъ.

ч. 9 До згоды (стихъ) : Св. Викентій (зъ образкомъ); О религійно́й рѣвно-
душности; Поучительный розговоръ;
Для старыхъ и молодыхъ.

ч. 10. Гимнъ тверезости (зъ нотами);
Громадскій судъ надъ горѣвкою; Чи-
тайте! Будьмо апостолами тверезо-
сти.

ч. 11. Пѣснь до св. Владиміра (зъ нотами);
Св. Владиміръ Великій (зъ образкомъ);
Замиловане обов'язку; Чи вѣльно
священникови; за сво́й трудъ брати
плату? Сила божого слова; Добрий
примѣръ и наука; Нагорода за ми-
лосердіє; До Бога (стихъ); До Тебе,
Дѣво, Божая Мати; Блаженнй мило-
серднй.

ч. 12. Сила молитвы; Преподобный О-
тець нашъ Никита Исповѣдникъ, И-
гуменъ обители Микидійскія: (зъ
образкомъ); Церковь а держава;
Провидѣніє боже; Милосердіє за ми-
лосердіє; Слова до розуму и сердца.

Образки въ томъ рѣчнику.

Святой Сергій и Вакхъ; Церковь въ Волицы дер.; Св. Теодоръ; Св. Іоаннъ Дамаскинъ; Св. Панкратій; Св. Іоаннъ Креститель; Св. Иляріовъ; Св. Вікентій; Св. Владиміръ; Св. Никита.

Книжочки мисійні будуть и въ роцѣ 1907 дальше виходити. Умильно просимо всѣхъ Приклонникѣвъ сихъ книжочокъ, щобы изволили сейчасъ переслати предплату на р. 1907, бо теперь нечувана дорожня по печатняхъ и фабрикахъ паперу и мусимо напередъ приспособитись и обчислитись зъ нашими силами. Ожидаємо звороту залученыхъ переказѣвъ.

В. М. Мухоморов, доктор наук
по специальности «История»
вступил в должность

Д. И. Б. О. Р. О. В.

Толкует в своем труде
и в своем труде

История, которую он изучает
и которую он изучает
и которую он изучает

История, которую он изучает
и которую он изучает
и которую он изучает

История, которую он изучает
и которую он изучает
и которую он изучает

История, которую он изучает
и которую он изучает
и которую он изучает

История, которую он изучает
и которую он изучает
и которую он изучает

История, которую он изучает
и которую он изучает
и которую он изучает

История, которую он изучает

Шість и п'ять міліонівъ выплативъ „Дністеръ“
вѣдшкодованъ.

Будинки, движимости, збѣже и пашу
обезпечає вѣдъ огневихъ шкѣдъ одиноке
руске асекураційне товариство

„Дністеръ“

Товариство взаимныхъ обезпечень
у Львовѣ (рынокъ ч. 10, II. пов.)

Шкоды оцѣнює „Дністеръ“ зъ мѣсцевыми
членами и выплачує заравъ признаній вѣдшкодо-
ваня. За 13 лѣтъ выплачено 6,474.534 коронъ
одшкодованъ.

Обезпеченя приймають агѣнціи по всѣхъ
мѣстахъ и бѣльшихъ селахъ; „Дністеръ“ дає а-
гѣнціи письменнимъ господарямъ, де еще не ро-
блять инші агѣнты „Дністра“. Агѣнты „Дні-
стра“ заробили вже 807.742 коронъ.

Полѣсы „Дністра“ приймають при по-
вичкахъ Банкъ краєвий у Львовѣ и въ Чернів-
цяхъ; Гал. Каса ощадности; повѣтові касы
ощадности и сиротинскій касы при судахъ.

Чистый зыскъ рѣчный звертаєся о-
безпеченымъ членамъ и за р. 1905 припадає
каждому членови 5⁰/₁₀ заплаченой преміи яко
зворотъ.

На житє обезпечайте ся въ Кракѣвскѣмъ
Товариствѣ **тѣлько черезъ „Дністеръ“**;
провізію вѣдъ такихъ обезпечень дає „Дністеръ“
на рускій робродѣйный цѣли.

Фонды „Дністра“ выносять зъ кѣнцемъ
1905 р. суму 1,372.538 кор.

Стережѣтъ ся огню!

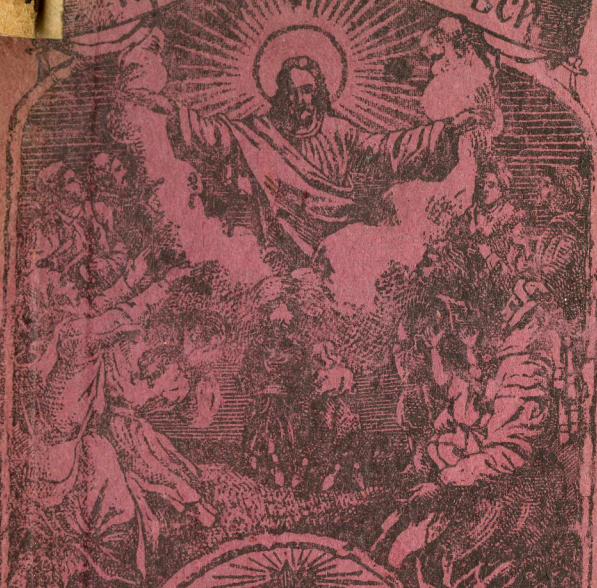

33-208

6004

ПРОСЛАВЛЯЙТЕ КО МНѢ ВСЯ

КНИЖОЧКА

МИСИЙНА

1906